YAĞMUR İBİÇ

AHİRZAMANDA FITRAT MÜCADELESİ

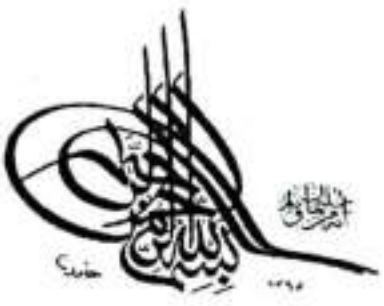

İKUDEMÂ

YAĞMUR İBİÇ

AHİRZAMANDA FITRAT MÜCADELESİ

ATAKUDEMÂ

AKUDEMÂ

YAĞMUR İBİÇ

AHİRZAMANDA FITRAT MÜCADELESİ

İÇİNDEKİLER

Önsöz 9
Giriş 15
Yeni Savaş Modelleri. 25
Peki Ya Annelik. 33
Kadınlarınız Sizin Tarlanızdır. 43
Maddî İfsad 49
Bunca Oyunun İçinde Anneler Ne Yapıyor? 55
LGBT İfsadı 61
Taşıyıcı Annelik. 77
Huzur İçinde Ölüm Bile Çok Görülüyor 85
Yeni Dünya Düzeninde Mezara Dahi Yer Yok 97
Deccâlizm. 103
Yapay Et 143
"Başımıza Bir Hâl Gelsin" 149
Namaz 183
Sen Çok Değerlisin 203
Mahremiyet 225
Son Kale: Aile 263
Tesettür 325
Günahlar ve Tevbeler 343
Kaynakça 397

ÖNSÖZ

Hamd olsun Rabbimize ﷻ ki, O, arzı ve arşı döşemiş, yerin ve göğün dengesini ihtişamla bina etmiş, mahlukatı tam bir fıtrat üzerine en güzel kıvamda yaratmış, sonra da insanı topraktan halkedip yeryüzünün halifesi sıfatıyla kâinata indirmiştir.

Sâlât ve selam beşerin seyyidi, iki cihanın efendisi Muhammed Mustafa'ya ﷺ olsun ki, O bize Cibril-i Emin Namus-u Ekber vasıtasıyla *"O halde sen hanif olarak bütün varlığınla dine, Allah insanları hangi fıtrat üzere yaratmışsa ona yönel! Allah'ın yaratmasında değişme olmaz. İşte doğru din budur; fakat insanların çoğu bilmezler."*[1] ayetini tebliğ buyurmuştur. Tahir ve pâk ashabına ve ehl-i beytine de selam olsun.

Allahu Teala, dünyayı yarattığı günden kıyamet sabahına kadar şeytan ile insanın, hakk ile bâtılın, fıtrat ile tegayyürün kavgası var devam edecektir. Allah'ın tertemiz yarattığı dünyayı ve insanı, şeytan ve şeytanlaşmış kimseler bozmak, fesada ve helaka uğratmak için ellerinden geleni yapmaktadırlar.

---

1 Rûm Suresi, 30.

İlk insanla başlayan fıtratı müdafaa davası bütün peygamberlerin en birinci vazifesi olmuş ve bu uğurda nebiler (cümlesine selam ve sâlat olsun) hakaretlere ve zulümlere maruz kalmışlar, kimi yurtlarından çıkarılmış kimi şehid edilmiş.

İslam'da makasıd-ı şeria yani dinin gayesi beştir:

-Can emniyeti -Din emniyeti -Akıl emniyeti -Nesil emniyeti -Mal emniyeti

İşte fıtrat denilen kelime bu beş emniyeti muhtevidir ve dinin maksadı bu emniyetleri ikame etmektir.

Tarih boyunca, Kâbil gibi Firavun gibi Hâman gibi Nemrut gibi bu 5 emniyeti yok etmek, onları değiştirmek, yaratılışa savaş açmak suretiyle fıtrata düşmanlık edenler olmuştur, olacaktır. Bunu Allah ﷻ, Kitab-ı Kadim'inde şöyle beyan buyurmuştur:

"O, yer yüzünde iş başına geçdi mi orada fesâd çıkarmaya, ekini ve nesli helak etmek için koşar. Allah fesadı sevmez."[2]

Bu kitabı kaleme alma sebebimiz, tüm Müslümanların tarihteki bu fıtrat düşmanlarını en azından isim olarak bilmelerine rağmen günümüzün Firavunlarını, Nemrutlarını ve faaliyetlerini bilmemeleri, evlatlarına, ailelerine, gıdalarına, içtikleri suya dahi fesat karıştıranları, insanoğlunun yaratılış kodunu değiştirmeye çalışanları görememeleri, duyamamalarıdır.

2 Bakara Suresi, 205.

Tarihteki zulüm ve fesadı anlatmak elbette mühimdir ama aslolan günümüzdeki arşa çıkan zulüm ve yıkımı görmek, fesad ve tuğyana karşı mücadele etmek, fıtrat ve aileyi ölesiye muhafaza ve müdafaa etmektir.

Ahirzamanda Fıtrat Mücadelesi isimli kitabımızı dengesi bozulmuş dünyada cephemizi belli etmek, küreselciler denilen ahirzaman firavunları karşısında Musalar, Asiyeler olabilmek, cihadın kalemle ve kelamla olan kısmına elimizden geldiği kadar katılmak, iyiyi emretme-kötülükten nehyetme vazifesini icra etmek için acizane yazmış bulunmaktayız.

Bu eserde akademik-teknik konulara girmeden fıtratın, ailenin, İslam'ın ehemmiyeti ortaya konulmaya çalışıldı. "Neden fıtrat mücadelesi vermeliyim" sorusunun cevabı niteliğinde bir metin kaleme alındı.

Ahirzamanda yaşamanın zorluğunu sırtımıza yükleyen Allahu Teala, Peygamberimizin ﷺ "kardeşlerim" hitabını da bizlere hediye etmiş, sahabe olmaklığı hak edemesek de akide ve fıtrat uğrunda bir mücadele ile onlarla haşrolma lütfunu kazanabilme talihini nasip eylemiştir. Biz bunun şuuruyla, çocuklarımızın fıtratına uzanan ellere kalkan olmaya, yiyecek ve içeceklerimizi tahrip edenlere karşı toprağımızı cansiperane korumaya ahdettiğimiz için böyle bir kitabı siz kıymetli okuyucularla buluşturmaya karar verdik. Rabbim ﷻ bizi cihadımızda galip, düşmanları mağlup eylesin.

Son senelerde hususen pandemiyle birlikte fıtrata karşı açılan savaşın şiddetinin arttırıldığını, şumullendiğini, insanlara kendi soylarını yok etme projelerinin

adeta sevdirildiğini gördük, günlerinin çoğunu aptal kutusu olan televizyonla geçiren halklara tabii gıdaların kötü olduğu, yapay gıdaların faydalı olduğu algısı yerleştirilmeye başlanmış, doğal olan ne varsa; doğal doğum, doğal ölüm, doğal su, doğal yiyecek, doğal tedavi hepsi aşağılanmış, hor görülmüş, gözden ve gönülden düşürülmüştür, her şeyin yapayı terviç ve tercih edilir olmuştur. "Körler ülkesinde görenler hastalıklı sayılır" deyimi mucibince de hakkı hakikati ifade etmek de "herkes mi yanlış yapıyor, sen herkesten daha mı iyi biliyorsun" gibi mantık dışı ithamları beraberinde getirmiş, fıtratı müdafaa edenlere karşı söylenmiştir. İşte küreselcilerin nefes almalarına bile müdahale etmesini "bilimsellik" kılıfıyla kabul eden insanları da ikaz etmek elbette zor bir mücadeledir. Bu kitapla bu mücadelenin fişeğini atmış olmayı yüce Perverdigârdan niyaz ediyoruz.

"Nice peygamberler gelip geçti ki, kendilerini Allah'a ﷻ adamış pek çok kimse onlarla beraber savaştılar. Onlar, Allah yolunda başlarına gelen sıkıntılardan dolayı gevşemediler, zaafa düşmediler ve düşmana boyun eğmediler. Allah ﷻ, sabredenleri sever."[3]

Gayret kuldan, inayet Allah'tan!

Yağmur İbiç
İstanbul-2022

3 Âl-i İmran Suresi, 146.

GİRİŞ

چو شد تدریس ادریس آسمان
به نوح افتاد دین را پاسبانی

İdris'in tebliği (bitip) göğe ağdırılınca,
Nuh'a düştü dini korumak!
Molla Camî[4]

Nuh ﷺ'ı ve kavmini çocukluğumuzdan beri biliriz. Lakin bizler büyüdükçe ve öğrendikçe gözümüzde her defasında boyut değiştiren bir hikayesi vardır. Gök yarılırcasına yağan yağmur ve kopan tufan! Bir gemi ve her hayvandan ikişer çift. Bu harika!

Çocuk gözüyle Nuh ﷺ'a bakışımız "kocamaaan" bir gemide aslan ile fili bir arada taşımasından ibaretti. "Off nasıldı acaba! Yılanlar nasıl diğer hayvanları sokmadı, aslanlar nasıl ceylanları yemedi" diye düşünmedik değil hani. Sonra büyüdük. Bu seferde annemizin tepsiye dizip konu komşuya dağıttırdığı aşure tabaklarıyla yine işittik onun ismini.

Tufanda yiyecekleri kalmadığında gemide kalan baklıyattan biraz biraz atıp bir tencerede kaynatmışlardı. Yine çocuk aklımızla kocaman bir kazanda fokurdayan aşure ve onu izleyen hayvanları düşünüyorduk kâsenin dibini sıyırırken. Ahh, nasıl da güzeldi tadı! Gemide giden hayvanlar, karışık nimetlerden yapılan bir kâse tatlı!

4 Mesnevî-yi Heft Evreng, tsh. Murtazâ Muderris-i Gîlânî, Tahran 1386 hş., s. 598.

Çocukken "Nuh Peygamber" denildiği zaman tasavvurumuzda yalnızca bunlar vardı. Biraz daha büyüdük. Genç, ergen artık ne olduysak. Annemiz, babamız aksi hallerimize karşı arkamızdan söylenirken işittik yine onun ismini. "Nuh diyor, peygamber demiyor!" Bir yönünü daha tanımış olduk bu vesileyle.

Tam 950 sene tebliğ etmesine rağmen kimseyi inandıramayan ve sabırla mücadele eden biriymiş o. Ne yaptı ne ettiyse; Nuh demişler de peygamber dememişler kendisine. Tam 950 sene! Kimseyi inandıramamış gördüğü hakikatlere! O zaman dağılmıştı resim defterimize çizdiğimiz bir gemi ve içerisindeki hayvanlar. Masalımsı yönü, kocaman bir hakikate dönüşmüştü artık.

Biz yine büyüdük. Ve nihayetinde evlat sahibi olacak kadar büyüyüp dünyanın nasıl döndüğünü(!) anlayınca bir daha andık onu. Gönlümüzü yorduklarında, hevesimizi kırdıklarında, ciğerimizi dağladıklarında dönüp ardımıza baktık. Ve gördük ki; kelamlarına öz oğlunu, karısını dahi inandıramamış ve onları tufanın sularında bırakmak zorunda kalmış, ölümlerine şahit olmuş bir "baba" bir "eş" vardı.

Hatta karısı, onun sırlarını düşmanlarına söyleyecek ve "kocam delirdi" diyecek kadar da küfürde ileri giden bir zalime dönüşmüştü. Ne acıydı! Böyle bir mücade içinde bulduk Nuh ﷺ'ı. Neler yaşatmışlardı ona!

Şurada 70 bilemedin 80 senelik ömrümüzün bir saatinde bile dayanamadığımız bu kadar acıya 1000 sene nasıl katlandı acaba? Çok üzmüş, çok yakmışlardı yüreğini.

Lakin Rabbi onu hep şükrederken buldu. Öyle bir şükürdü ki bu; bizzat Rabbi ünvan belirlemişti zatına. Ûlü'l-azm peygamberlerin ilki; Allah'ın ﷻ yakıştırmasıyla, "Abden şekura" yani "çok şükreden bir kul".

Ve bugün bir kere daha anıyoruz Nuh ﷺ'ı.

Bunca yaşananlar, bunca ifsad, göz göre göre helaka sürüklenen bu dünyada bir kez daha anlıyoruz onu. Nuh ﷺ demek çölün ortasında gemi inşaa etmek demektir.

Onun misaliyle konuya giriş yapmayı bu nedenle istedim. Çünkü kısmen onunla aynı sözleri, aynı kınamaları işitiyoruz. O da kavmi sapkınlıklar içerisindeyken çölün ortasında yapacağı gemiye ilk çiviyi çaktığında günümüz tabiriyle şunları işitti:

-Hadi ordan komplocu sende!

-Çölün ortasına bir tek yağmur damlası dahi düşmezken ne tufanı ne fırtınası ne gemisi! Bırak şu komplo teorilerini!

-Hepimiz öleceğiz bir gün sende bizim gibi ye, iç, eğlen, keyfine baksana!

-Doğrusu sapıtmış ve gerçekleşmesi imkânsız yalanlarla bizi iman etmemiz için korkutan bir delisin sen!

Günümüze kıyasla o da bu sözlerle hakikatlere gözü kör bir toplum tarafından azarlanmış ve engellenmişti. Maddesel bakan ve Allah'ın ﷻ büyüklüğünü idrak edemeyen bir toplum için çölde tufan kopmazdı ve gemi yapmak delilikti. Bugün bize dayattıkları da tam olarak bu zihniyet değil mi aslında?

-*Bir başına dünyayı mı kurtaracaksın?* **Evet.**

Nuh ﷺ kaç kişiyle kurtardı dünyayı? Fatih Sultan Mehmed han kaç kişiyle yürüttü gemiyi karada? Seyyid onbaşı kaç kişiyle yüklendi mermiyi? Demek ki "delilik(!)" olarak atfedilen her mevzu bir dirilişin sancılarıymış aslında. Ne mutlu ne mutlu bizlere. Allah ﷻ rahmetini lutfederse bir ise "1 kisi" bile olsa vetermis. Ama cekerse rahmetini, 1,5 milyarlık bir toplumda olsa sesi çıkmazmış avaz avaz bagırsa da...

Bu nedenle bir kişi miyiz? Evvelallah yeteriz!

Teşbihte hata olmaz, günümüzün umursamaz insanlarının ahvali, bu helak olan toplumların ahvalinden daha farklı gelmiyor gözlerimize. En az onlar kadar Rabbimizin tüm ikazlarını basite alıyor, gözlerimiz kör ve kulaklarımız sağır şekilde sanki bunca uyarı bize gönderilmemiş gibi davranıyoruz.

Sanki o kutlu Peygamberimiz ﷺ her namazda Deccal ve fitnelerinden Allah'a sığınmamış, Rabbimiz kıyamet kopacak diye haber vermemiş, korkunç alametleri bir bir zuhur etmemiş gibi davranmaktayız. Eski kavimlerin misallerini okuyup "bunlar da amma aptalmış ya hu" diye hayıflanırken şu an bizim de onlar gibi bir kavim olduğumuzun ve bir şekilde imtihan edildiğimizin farkına ne zaman varacağız?

Evvelce gizliydi lakin şu an açık açık önce insan sonra bitki ve hayvan türleri yok edilmektedir. Ve en kötüsü; kimse şu an aslında neyi kaybettiğini bilmiyor! Kimse bir profesör, ordinaryüs ya da isminin önünde zibilyon

tane ünvan taşıyan bir birey olmak zorunda değil. Bazen küçük sandığımız bir iş özünde çok büyük bir meseleye hizmet edebilir. Allah yolunun en büyük bereketi budur çünkü. Bu yolda "azlar çok olur."[5]

Ben de nacizane dilim döndüğünce bu kitapta bunu anlatmaya ve nereden başlamamız gerektiğini izah etmeye çalışacağım. Çünkü insanlara öyle bir güvensiz zemin sundular ki, herkes şaşkın bir halde, tutunacak dal arar hale geldi. O kadar yalnız bir ümmet olduk ki, iki uhrevî muhabbet edecek insan gördük mü göz yaşlarımızı tutamıyoruz. Böylesine kalabalıklar içinde yalnızız.

Öyle zamanlardan geçiyoruz ki "daha fazla ne olabilir ki?" dediğimiz her şey sıradanlaşıyor. Her geçen gün "daha fazla" olanlara alışıyoruz. Gün geçtikçe masumiyetler yitiriliyor. İnsanoğlu değişiyor. Bu süreç zaten böyle olacak, bunu Efendimiz ﷺ'ın beyanıyla biliyoruz. Kıyamet kopacak ve herşey kötüye gidecek. Lakin aynı zamanda "yarın kıyametin koptuğunu görseniz dahi bugün elinizdeki fidanı dikin"[6] diye buyurmuştu Efendimiz, bu asla gözardı edilemezdi.

Yani kötülükler ve felaketler sarsa da dört bir yanımızı biz elimizdeki fidanı dikip bulunduğumuz ortamı yeşertecektik, emir böyleydi. Biz varsak gül kokacaktı o ortam. Biz oradaysak hep bir "umut" olacaktı.

Biz ***"Allah nurunu tamamlayacaktır"***[7] ayetini kitabımızda okurken, ona iman ederken, "amenna ve saddakna" derken, sinemize basarken biliyorduk bu nur

5 Bakara Suresi, 249.

6 Buharî, el-Edebül-Müfred s. 168.

7 Saff Suresi, 8.

dolu yolun bedellerinin olacağını. Gül yetiştiriyorsak, dikenlerle uğraşmamızdan daha doğal ne olabilirdi ki? Lakin biz isteriz ki bu tamamlanacak olan nurun bir parçası olalım. Sürekli "Allah nurunu tamamlayacaktır" deyip bir kenardan izlemeyelim.

Zira İsrailoğulları gibi her şeyi sürekli Allah'tan bekleyebilir miyiz? Elbette herşeyi Allah ﷻ

yaratır, ama biz çalışırız, irade ederiz ve isteriz, neticede yaratma işini O yapar.

"Soframız gökten insin, kâfirlerle melekler savaşsın, aman bizim başımıza bir hal gelmesin."[8] Böyle bir Müslümanlık anlayışı kitabımızda yoktur. Bizler her birimiz "kalk ve uyar!" emrinin muhatabıyız.

Medeniyet ve çağdaşlık adı altında sunulan bu korkunç yaşam biçiminin, ciğerlerimizi deşen neticelerine karşı yapmamız gereken hiçbir şeyi ardımıza koyamayız. Müslümanlar savrula savrula yok oldukları bu süreci ne zaman sorgulayacaklar? Ne zaman hatırlayacağız insanlığın birikimini el birliği ile yok ettiğimizi?

Dünya resetlense; eski insanların tecrübeleri yok olup gittiği için hastalıkları nasıl tedavi edeceğiz, elimizde kalan son tohumları nasıl ekeceğiz? Bunun için artık **"Ahirzamanda Fıtrat Mücadelesi"** vermek üzerimize farz olmuştur! Yapacak bir şey yok diye teslim oluştan yana mıyız yoksa "bismillah" deyip harekete geçenlerden mi olacağız?

---

8 İsrailoğulları'nın Musa ﷺ'a aynen bu cümlelerle mukabelede bulunduğunu Kur'an-ı Kerim beyan buyuruyor.

Bu demek değil ki umutsuz olalım, sürekli karamsar gezelim. Hayır, aksine elimizden geleni yapalım! Yapalım ki o kötü alametleri biz görmeyelim. Kâbe'nin örtüsüne rüzgâr değse yüreği sızlayan bizlerin gözleri Kâbe'nin yıkılışını seyretmesin!

Deccâl çıktığında şuuru gidip alnında kâfir yazdığını göre göre yine de tabii olanlardan olmayalım! Rasulullah'ın ﷺ dili ile tasvir edilmiş "yaşayan kıyamet alametleri" hâline bürünmeyelim! Bizim akılsızlığımız nedeniyle evlatlarımızı perişan bir hayat beklemesin! Adamlar, -ki adamlar dediğime bakmayın bunlar "tanrıcılık" oynamaya kalkan Deccâl'in uşaklarıdır- kartları artık açık oynuyor, hiçbir şeyi gizlemiyor. Çünkü artık idrak edecek, sorgulayacak, akledebilecek bir toplum yok karşılarında.

Akılsız, uyuşmuş, medya ne derse inanan, bir maske için kardeşini boğazlayan yarı zombi insanlar var karşılarında. Bugün bu yangınların, hayvan ve bitki ifsadının olacağını tahmin etmek çok da zor değildi.İnsanları açlığa, dünyayı kıtlığa mahkûm etmenin en kolay yolu nedir?

Şu an biz sanıyoruz ki sadece ağaçlar ve buğdaylar yanıyor ve bağış yaptığımız vakıflar iki ağaç dikince her şey düzelecek! Ekosistem böyle bir şey değil ki.

Bazı lokal ve endemik bitkiler eğer tamamen yok olduysa bunlar geri gelmeyecek.

Bazı canlı türleri için kıyamet koptu ve bu yangınlar bu şekilde devam ederse geri dönüşü mümkün olmayan bir çöküşün şahitleri olacağız. Katledilen hayvanlar, yok edilen bitki türleri bile bile sürüklendiğimiz bir kıtlığın habercisidir.

İnsanları ve zihinleri tek tipleştirip, tek bir elden yönetebilmenin en kolay yolu nedir? Yediklerimizin, içtiklerimizin bedenimiz ve zihnimiz üzerindeki etkilerini artık bilimsel olarak reddetmek mümkün değildir.

Eski tarihlerde et yemeyi terk eden kavimlerin savaşçılık hususiyetlerini yitirdiği gibi misaller çok fazladır. Çünkü artık savaşların şekli değişti. Şimdi de diyoruz ki; **"uyanın Müslümanlar! Savaşın tam ortasındayız!"**

Şimdi; hiçbir şekilde ruhsatı olmayan, onaylanmayan, deneyleri vatandaşlarımız üzerinde tamamlanan biyolojik sıvıları doz doz insanlara enjekte etmek ve bunu zorunlu bir hale büründürmek normal mi geliyor gözümüze?

Doğu Türkistan'a yolladığı bir lokma suyun içine zehir atan, Afrika'da bebekleri, çocukları bir lokma suya muhtaç eden bu küresel eller bize doz doz sözde altın değerinde sıvı gönderiyor. Neden? Senin mutluluğun, sağlığın, refahın için öyle mi? İsrail Filistin'e doz doz iğne heba ediyor inanabiliyor musunuz? Daha sağlıklı ölsünler diye mi?

Bu kazanın doğurduğuna inanıyoruz ama öldüğüne bir türlü inanmıyoruz toplum olarak. Bu oyunlar bizi tek tipleştirip tek elden yönetebilmek için sahnelenmiştir. Biyolojik sıvıyı insana vuran da çakmağı ağacın, hayvanın üzerine çakan da aynı eldir.

Ok ve mızrakla at üzerinde savaşan bir cengâver rüyasında misket kadar mermilerin gökyüzünden atılıp bir şehri aniden kül edeceğini görseydi bunu tam manasıyla tasavvur edebilir miydi? Oysa biz bunu gözlerimizle gördük. Misket bombalarıyla cayır cayır yanan şehirlerde, küle dönmüş bebek cesetlerinin fotoğraflarına *"like"* attık!

YENİ SAVAŞ MODELLERİ

Enes şöyle dedi:

"Rabbinize kavuşana kadar sabredin;
zira her gelen gün, geçmiş günden daha kötü olacaktır.
Ben bunu Peygamberimiz'den duydum."[9]

Şimdi de siber saldırılara inanmasak da, tasavvur edemesek de bu savaşın tam ortasındayız. Konvansiyonel savaşlar bitti, tarihte kaldı! Kimse at üzerinde ordusuyla koşturmayacak sağa sola ya da ittifak kurup sırasıyla bombalamayacak ülkeler birbirini.

5G ile, şırıngalar ile, kıtlık ile, gıda ile çok güzel işgal edildi zaten ülkeler. 5G teknolojileriyle başımıza ne işler açtılar ve açacaklar ama ormanlar bunu en çok engelleyen faktörlerin başında gelir. Çünkü ağaçlar ve yok etmek istedikleri bitki türleri;

-RADYASYONDAN KORUR!

-ZARARLI KİMYASAL GAZLARDAN KORUR!

-KURŞUN AĞIR METALİNDEN KORUR!

-VİRÜSLERİ YOK EDER!

9 Buhârî, Fiten 6.

Evet evet yanlış okumadınız! Ormanların yaygın olduğu coğrafyalarda pek salgın görülmez. Çünkü bitkilerin çoğu salgıladıkları eter/uçucu yağlar sayesinde havaya dağılmış zararlı her nev'i mikrobu kırar. İşte burada dinimizin ne kadar yüce bir din olduğunu ve Efendimiz'in ﷺ her kelamının nasıl binlerce hikmet barındırdığını bir kez daha anlıyoruz. Şimdi anlıyor musunuz neden dünya bir anda cayır cayır yanmakta? Neden hepsi üst üste yaşanmakta? Çünkü artık düğmeye bastılar.

Aynı sıvıyı enjekte ettikleri milyonlarca insan, yok ettikleri binlerce hayvan, bitki, ağaç... Hepsi birbiriyle bağlantılı mevzulardır. Ama kime ne anlatıyoruz ki? Sorsanız hepsi 'komplo'. Peki sorarım bu donuk akıllara; **"Bu kıyamet nasıl kopacak? Nasıl gelecek? Deccal nasıl çıkacak? Ordusu nasıl kurulacak?"** Bir izah ederlerse müteşekkir oluruz. Demek ki bizim bu her yanımızı saran tuzaklar karşısında "mümin olmaktan başka çaremiz yoktur." Dinimize dişlerimizle tutunmaktan başka yapacağımız yoktur.

Rabbimizin yardımı böyle gelecek, Deccâl'in fitnelerini bu şekilde tanıyacağız. Rabbim bir avuç kalan bizlerin yardımcısı olsun! Son söz yine Efendimizin ﷺ olsun;

-Ey Allah'ın kulları! İmanınızı koruyup, direnin![10]

Evvelce hastalıklar yok muydu? Evet vardı. Lakin ne bu kadar yaygındı ne de bir ömür insanın bedeninde kalıyordu. İbn Sina başta olmak üzere birçok eski hekimin yazılarını incelediğinizde "filanca vakaya, filanca ilacı

10 Müslim, Fiten 110.

yaptık ve hastalık nihayete erdi" tarzında cümleler bulursunuz. Sahi, böyle olması gerekmiyor muydu? Oysa günümüzde "filanca hastalığın var ve al bu ilacı ömür boyu kullan" deniliyor insanlara. "Dur bir dakika! Ben bunu ömür boyu kullanacaksam, demek ki iyileşmeyeceğim. E beni iyileştirmiyorsa bunun adı nasıl "ilaç" olabilir ki?" demiyoruz tabiki.

Bizim gördüğümüz lakin çocuklarımızın göremeyeceği 'nesli tükenen' insanlar vardı bu dünyada. Yağı, balı, eti her nimeti güzelce tüketen, tarlalarda doğurup bebeğini alıp eve yürüyecek kadar direnci olan, 80 yaşında dağ bayır gezecek kuvvete sahip insanlardı dedelerimiz-nenelerimiz.

Sonraki nesil şehirlere gelip güya modernleştikçe yitirdikleri ilk kavramlardan biri 'sağlıkları' oldu. Şehirde pek çok 'zorluğun' kolayını buldular, iş kolaylarına gelince ne var ne yoksa hayatlarına sorgulamadan dahil ettiler. Ateş, su, barınma, giyinme, yeme-içme artık daha kolaydı onlar için lakin fark edemedikleri bir şey vardı.

Sözde medeniyet(!) seviyeleri yükseldikçe, hayat kaliteleri azaldı. Organları bırakın onları bir yere taşımayı; kendi kendine yetemez hale geldi. Evvelce evlerimiz doğumun, yaşamın, huzurun ve ölümün menziliyken bugün otel görevini aldı. Çünkü içerisindeki insanların zihniyeti değişti. Yedikçe Yahudi'nin ürettiklerini tıpkı onlar gibi akıllarını yitirircesine korktular ölümden. Oysa bu kaçınılmaz bir sondu. Elbette temenni edilmez lakin bize düşen 'en güzel şekilde' Yaradan'a kavuşmak olmalıydı. Mümin ölümden korkmamalıydı.

Lakin bugün çok özür dileyerek söylüyorum ki iman edercesine boyun eğdiğimiz modern yaşam bizim elimizden doğumu ve ölümü de aldı. KORKUTTU! "ÖLÜRSÜN" DEDİ!

Oysa ben iman etmiştim; ecelim geldiğinde ne bir dakika geri ne bir dakika ileri gidebilirdim. Kimin elinde ömür uzatıcı vardı ki? Tedbir almak gerekirdi, ama tedbir takdire engel değildi ki...

Mahrem evlerimizden evvela doğumlar çıkarıldı. 20. yüzyıldan itibaren doğumlar evlerden hastanelere taşınarak sürekli müdahale edilmesi gereken bir durum haline getirildi.

Bunun neticesinde ise bir kadın ister istemez hamileliğini doğal bir süreç olarak değil de bir "hastalık" olarak algılamaya başladı.

Bu durum özellikle Müslüman toplumlarda had safhaya ulaştı ya da ulaştırıldı(!).

Çünkü yurt dışında yaşayanlar daha iyi bilirler ki orada hamile bir kadın eğer büyük bir problem yok ise ultrason cihazına 3'ten fazla giremez. Fakat biz her hafta defalarca bu cihazların muhatabı olmak zorunda bırakılıyoruz. Bebeğe ve anneye yapılan bir yığın gereksiz müdahale neticesinde hamilelik travmaya, doğumlar ameliyata dönüşmekte. (Türkiye sezaryen istatistiklerine bakarsanız bunu net bir şekilde görebilirsiniz.)

Burada hiçbir anneyi suçlamıyorum aslında. Çünkü her birimiz evlatlarımız için en güzelini yapma gayretindeyiz. Öylesine korkutuluyoruz ki "aman yavruma bir

şey olacak" kaygısı nedeniyle gebelik ve doğum anında hür irademizle düşünemeyecek bir seviyeye taşınıyoruz.

Ama şu acı gerçeği de söylemek zorundayım; milyarlarca canlı türüyle birlikte yaşadığımız şu kâinatta müdahale ile doğuran tek canlı türü biziz. Oysa "eşref-i mahlukat" insan olarak; en az kuytu köşede doğuran bir kediden, çalı çırpıya yumurtlayan tavuktan, aslandan kaçarken sancılanan ceylan kadar mükemmel ve donanımlı yaratılmıştık.

O kadar kusursuzdu ki her bir zerremiz, Rabbimiz bizi övüyordu indinde, tine (incire) ve zeytine yemin ederek; **"Biz, gerçekten insanı en güzel bir biçimde yarattık!"**

Ne kadar durup düşündük şu kısacık ayet üzerinde? Bir kelimesinde, binlerce hikmeti barındıran Rabbim, çok büyük bir ibret vermiş aslında bizlere ve işareten buyuruyor;

-Güvenin bana, güvenin kendinize! Benim yarattığım sisteme! Bozmayın onu, korkmayın da. Çünkü ben sizi öyle güzel bir sistemle yarattım ki; etinizi konuşan, kemiğinizi işiten, yağınızı gören kıldım. Siz bilmeseniz de, yarattığım o izzetli bedeniniz ne yapacağını biliyor; kurcalamazsanız fıtratınızı kurduğum sistem her zorluk karşısında tıkır tıkır işliyor. Minicik bir mikrop dahil olsa kanınıza, ateş ile onu yakan; bir ufak bayat/bozulmuş yemek girse midenize istifra ile onu atan, yüklenirse bedeninize bakteri, virüs ve sairler, bağırsak ile tahliye eden muazzam bir sistem kurdum. Yaşamak için ihtiyacınız olan her şeyi doğaya serpiştirdim, savunmanız olan en büyük mekanizmayı "bağışıklık sistemi" olarak size sundum. Kan pompalayan bir kalp yetmedi, içerisine "gönül" koydum. Ciğerinize sorun; tek meselesi oksijen miymiş? Size uzun uzun asıl işinin "vicdan" olduğunu anlatsın.

PEKİ YA
ANNELİK?

Belli bir bozgun yaşamışız
Herşeye ölüm dadanmış sanki,
Kadınlar anne olmamak için direniyorlar,
Erkekler ki savaşmayı tümden unutmuşlar!

Erdem Beyazıt

Zaten başlı başına saç telinden, ayaklarına kadar bir mucize olan kadının bir de bedeninde can bulan bir varlığı ben nasıl izah edeyim? Rabbimin kudret eliyle yaratıp, cennetinde muhafaza eylediği, yeryüzünün halifesi kıldığı bir emaneti bizim içimizde canlandırıyor, bir başka canlının ruhu bizim bedenimize dahil oluyor. Bu ne muazzam bir durumdur. Bir bedende iki ruh taşıyoruz! Taşıyoruz da, onu doğurmaktan korkuyoruz...

Bir ceylan hikayesi vardır, hayranlıkla okuduğum. Hamile bir ceylanın doğum sancısı başlar ve iç güdüsel olarak rahat doğum yapabilmek için kendine güvenli bir yer arar ve ormanın uzak bir köşesine gider. Nehrin kenarında ve tam doğum yapacağı esnada, bir anda gök gürler, şimşekler çakar ve bulunduğu yere yıldırım düşer. Ormanda devasa bir yangın çıkar. Zavallı ceylan, yangından uzaklaşmak için sağına döner, bir bakar ki, ona ok atmak için bekleyen bir avcı var. Bu sefer kaçmak için soluna döner, ancak o tarafta da aç bir aslanın kendisini yemek için pusuda beklediğini görür. Sancıları da şiddetle artmayı sürdürür. Ceylan bir kıskacın içinde kalmıştır.

Ya avcının okuna teslim olacak ya aç olan aslana yem olacak ya da yanan ormanda yavrusuyla birlikte kül olup gidecektir. Tehlikenin ortasında, hiçbir yere kaçışı ve yapacak bir şeyi olmayan ceylan, hem hamile hem de zayıf olmasına rağmen, Rabbine sığınır ve gücünün yettiğini yapmaya yani sadece doğumunu gerçekleştirmeye karar verir.

Ceylan tevekkül içinde gözlerini kapatmış doğumunun gerçekleşmesini beklerken, okunu atmaya hazırlanan avcının yakınlarına bir anda yıldırım düşer. Düşen yıldırımdan etkilenen avcının yayından çıkan ok, yön değiştirerek aslana isabet eder. Aslan oracıkta ölür. Şiddetle yağan yağmur ise kısa sürede yanan ormanı söndürür. Ve ceylan sağ salim doğumunu yaparak yavrusunu emzirmeye başlar. Öylesine teslimiyet dolu bir hikayedir ki bu.

Sahi, doğada her iş böyle yürür. Sadece "yapması gerekeni yapar" tüm canlılar ardını arkasını Allah'a ﷻ bırakırlar. Biz ise gerçek manada mekanik varlıklara dönüştürülmek istendiğimizi sadece doğumlarımıza bakarak dahi görebiliriz.

Kadın sadece hamiledir, 9 ay boyunca çok ama çok normal fıtri bir hal yaşıyordur.

"Hasta Değildir!" Ve hatta "doğuruyorsun" tabirini bazen bile bile kullandıklarını düşünmüyor değilim. Tamamen bir bilinçaltı oyunu. Aslında orada kadın doğurmuyor, "bebek doğuyor."

Bütün iş bebekte! 9 ay içerisinde barındığı kese patladı, içinde yüzdüğü su yok oldu, kalp atışlarını değiştirecek bir kanala girdi, kanının belli bir miktarı plasentaya çekildi. Bebeğin yaşadıkları, bizim yaşadığımız durumdan az değil ki.

Peki neden bu açıdan bakmamızı sağlamıyorlar? "Bebeğim doğuyor, rahim onu sıkıyor, yavrum gelmek için baskılanıyor, Rabbi ona dünya kapılarını açtı, manevî alemden 'Destur' verildi!" psikolojisine bürünen bir kadın tamamen doğmaya çalışan bebeğine odaklanarak var gücüyle yavrusuna destek olur.

Bu da annenin daha güçlü ve daha sakin kalmasına en büyük sebeptir aslında. Mana kuvvetlensin diye yineliyorum; sen doğurmuyorsun, yavrun doğuyor. Sen; Havva annemiz ile başlayan, Meryem validemiz ile can bulan, Hatice annemiz ile anlamlandırılan bir sürece dahil oluyorsun sadece.

Ya şehadet şerbetini içip peygamberlere en yakın bir halde haşr olacak, ya da çektiğin sancılarla temizlenip doğurduğun can gibi ak-pak tertemiz olacaksın. Her türü kazandığın bir durumdur aslında doğum ve korkulması gereken en son eylemdir.

Bir düşünsek ya, kim vardı Havva annemizi doğurtacak? Kimse! Bu sebeple bilmeliyiz ki; doğada bulunan hayvan olsun, insan olsun her anne bu işi tek başına da gerçekleştirecek bir sistemi ve mekanizmayı bedeninde taşıyor. Bunu tek başımıza doğurmalıyız telkini vermek için söylemiyorum. Sadece şunu anlatmaya çalışıyorum;

-Dünyada tek başına bile kalsan, sana uzanan bir el olmasa bile yine doğurabilirsin, tıpkı Havva annemiz gibi. Bu gayet normal bir süreç, bebeği senin içinde var eden Allah, ona çıkış kapılarını da muhakkak açacak. Onu içinde yaratan, bedeninden de atacak sistemi yaratmaz mı hiç? Sen yeterki tevekkülde ol.

Hani dinledik ya peygamber kıssalarını, her birine yardım ancak "teslimiyet" gösterdikleri anda indi. Amasız ve lakinsiz. Bu duruma en güzel misallerden biri de Meryem validemizdir. Doğum sancıları başlamış, kavminden ötelere sürülmüş tek başına bir kadındı. Rabbi ona vahyetti; ***"Ey Meryem, altında akan bir su var, hurma dallarını da kendine doğru çırp!"***[11]

Bu kadar! İlave bir yardım gerekse idi vallahi Rabbi onu bundan mahrum etmezdi. Bu sebepledir ki, eskiler doğumda su içer, hurma yerlermiş. Sancılarını tavana bağladıkları ipi kendilerine doğru çırparak çekerlermiş. Doğum sandalyeleri yani eski ismi ile hörekeler Osmanlı'da bulunurmuş. En güzel, en kolay hâl buymuş.

Peki ya şimdi? Milyonda bir görülecek semptomlar yüzünden gereksiz zibilyon tane müdahaleye mecbur bırakılan anneler bedenen doğurmak istese dahi zihnen 'doğuramıyor', hatta hiç semptomu bulunmayan sapasağlam anneler aç-susuz saatlerce sancı çekiyor. Dili kuruyup, dudakları çatlıyor da bir yudum su veren olmuyor. Kusura bakmayın ama bu zalimliktir. Sorgulamadan "birileri" ne emrettiyse onu yapmaktır. Rahim armut şeklindedir. Yatınca geriye doğru gider. Bu sebeple

11 Meryem Suresi, 24.

yatarak doğurmaya çalışmak, yapılabilecek en büyük hatalardan biridir.

2014 senesinde Filipinler'de kadınlar bu çirkin durum için ayaklanmış ve ebeler Filipinler sağlık bakanını çatalda yatmaya davet etmişti. Erkek olan bakan çatala yatıp bir süre o pozisyonda kaldıktan sonra; "Bir kadının bu pozisyonda bırakın doğum yapabilmesini, nefes alması bile çok zor! Ayrıca insan psikolojik olarak da kendini "aşağılanmış" hissediyor!" yorumunu yaparak gebelerin dilediği pozisyonda doğum yapma hakları olduğunu savunmuştur.

Ve yine yapılan araştırmalara göre bir kadın doğum yaparken fıtraten tam 7 kez pozisyon değiştirdiği gözlemlenmiştir. Karnında "nst" cihazı, kolunda serum, aç-susuz yatmaya zorlanan kadınların bunu yapabilmesi mümkün olmadığı gibi, buna zorlanması da insan hakları ihlalidir! Peki neden her anne çatala yatırılır ve hatta ayakları kementle bağlanır? Çünkü "birileri" böyle emretmiştir. Sorgulanmaz, itaat edilir.

Hatice annemiz, Efendimiz ﷺ ile evlendiğinde 40 yaşında bir kadınken, nasıl oldu da o yaştan sonra tam 6 çocuk doğuruverdi? Bunu biz yapmaya kalksak binbir türlü teste tabii tutulur, o bir taneyi doğurana kadar da akla karayı seçeriz. Yavrumuzun "sakat" olma ihtimaliyle 9 ayı nasıl burnumuzdan getirdiklerini hiç saymıyorum bile.

Hatice annemiz belki yoğun bakım odası korteji eşliğinde değildi ama evinde 6 yavrusunu da kendi başına getirdi dünyaya. Hâkeza 'çoook' uzak bir tarih değil bizzat annelerimiz/nenelerimizde bu fıtrat üzere idi.

Biz yapamayız bizim korkmamız lazım. Ağzımızı açar açmazda "ama efendim eskiden anne ve bebek ölümleri çoktu" derler. Şimdi güya ölümler olmuyor mu? Ecel ne bir adım ileri ne bir adım geriyken eve gelen Azrail, ambulansa, hastaneye gelemiyor mu?

Tedbir almayalım mı? Elbette alalım, ama bununda takdire mani olmadığını, olamayacağını bilelim, fıtratımızla oynatmayalım. Tedbirimiz kadar "tevekkülümüz" var mı? Bunu da bir ara sorgulayalım. Bir de eskiden kim istatistik tutuyormuş ki, bugün ile kıyas edilsin? Bu kocaman bir yalandır.

Eskiden evde, tarlada, samanlıkta, yol kenarında doğuran nenelerimiz bebeği sarıp sarmalar işine devam edermiş. Bebek ölümleri olmuyor muydu? Bu dönemde olduğu gibi, o dönemde de oluyordu. Ama bir tek fark ile! O zamanın kadınları 5 ila 10 arası doğum yaparken, bugün 1 taneyi normal şekilde doğurabilene alkış tutuyoruz. Bunu neden kimse konuşmuyor? Hastanede doktor tarafından doğum esnasında kafası koparılan bebekleri neden kimse konuşmuyor? *(Türkiye'de bu tip olayların onlarca davası hâlâ görülmektedir.)*

Bugün gramaj usulu bebeğinin yediğini tartan, elinde termometreyle gezen anneler varken, o gün beşiğe belenen ve saatlerce yanına uğranmayan bebekler vardı. Bakımsızlık, yokluk diz boyuydu. Kanalizasyon yoktu, temiz suya ulaşmak çok zordu. Demem o ki, geçmiş ile bugünü kıyas etmek büyük tutarsızlık olur.

Biz hiçbir anneyi, doğum şeklini asla tenkit etmiyoruz. Aksine güçlü olmamız gerektiğini ve Rabbimizin bedenimize koyduğu sistemimize güvenmemiz gerektiğini vurguluyorum. Korkmayın diyorum. Ne gebelikten ne doğurmaktan korkmayın. Kimseye de kulak asmayın!

"Çünkü sistemi en iyi bilen, onu YARATANDIR!"

Kadınlardan ve daha doğmamış çocuklarından fıtratı bozmaya başlamaları onlara göre en akıllıca işti. Hani bazen diyoruz ya düşman bizi bizden iyi tanıyor, bizim kitabımızı bizden iyi okuyor diye. Bunu bile bile hâlâ onların ak dediklerine ak, kara dediklerine kara diyerek hayatımızı sürdürmeye devam ettirmemiz hiçbir zaman mantığını çözebildiğim bir durum olmadı.

Kimse inkâr etmeye kalkmasın, daha dün maske için birbirini bıçaklayanları gördü gözlerimiz.

Alışveriş merkezlerine girebilmek için kendini kobay edenlerde cabası oldu. Konuyu dağıtmamak için detaylandırmadan devam edeceğim.

Annenin doğumla başlayan serüveni, çocuğu ile devam etti. Lakin çocuklarda büyüdükçe bir değişiklik gözlemlendi. Buna son 15-20 yılda her birimiz canlı şahit oluverdik, ne olduğunu idrak dahi edemeden.

"KADINLARINIZ
SİZİN
TARLANIZDIR!"

Kendi alanında uzman birçok doktor arkadaşımla uzun süredir bu konu yani açık açık yazmam gerekirse "LGBT" hakkında derin araştırmalar yapıyoruz. Ve özet olarak size sadece şunu söyleyebilirim; her mevzu bizi bir tek bir noktaya çıkardı. Bazıları bilimsel ağızları çok sevdiğinden itibar etmeyecek olsa da bütün bu olayların vuku bulma mahalli Bakara Suresi 223. ayet-i celilede beyan edilen; "KADINLARINIZ SİZİN TARLANIZDIR!" hükmünün düşman tarafından çok iyi idrak edilmesi oldu!

Şimdi birçok kişinin kafasında aynı mana belirdi. Nasıl yani? Bu ayetin manası "kadınlara haram olan yollar dışında istediğiniz yerden yaklaşın" değil miydi? Evet, bu manalarından biridir lakin hikmetleri sonsuz olan ayetlerimiz bize her dönem başka bir gerçeği sunmaktadır.

Misal Nisa Suresi 119. ayet: ***"Yine onlara emredeceğim de Allah'ın yarattığını değiştirecekler!"*** Evvelce bu ayetten "dövme yapmak, dişleri inceltmek" anlaşıldı. Daha sonra estetik cerrahi ile burun estetiği, çeşitli silikonlar" anlaşıldı. Bunlar da elbette doğrudur. Bugün ise daha korkuncu "DNA değişimleri, Crispr" anlaşılıyor. Yarın ne anlaşılacak? Şu an bilemiyoruz. Tek bildiğimiz; biz Kitabımızı ve Rabbimizi layık şekilde anlayamıyoruz.

Gelelim "kadınlarınız sizin tarlanızdır" ayetine. Vallahi ve billahi küreselciler bu ayeti bizden daha iyi anladı. Tıpkı "evlenin ÇOĞALIN" hadisini bizden daha iyi anladıkları gibi. Bizler böylesine büyük bir kitaba sahip olduğumuz halde, o kadar dar ve küçük pencereden baktık ki gerek ayetlere gerek dinimize gerek düşmanlarımıza.

Vurulduk ama, kanımız nereden aktı onu bile bilemedik. Bilemeyince de bir türlü saramadık yaralarımızı. Birçok kişi yazılarıma şu yorumu yapıyor: *"Eee çözüm?"* Bu bile uyuşan zihnin bir ürünüdür aslında. Hap içip iyileşmeye endekslenen bir hayat yine "hap" misali bir sunum istiyor. *"Şunu yapalım, bitsin gitsin!"*

Böyle bir dünya yok. Bizler toplum olarak sorunumuzu bilmiyoruz ki, biz öyle narkoz almışız ki nereden vurulduğumuzu hissetmiyoruz bile, neremiz kanıyor görmüyoruz ki! Eline pamuk versem nereye basacaksın? Eline derman versem nereni saracaksın? Bu kelamları nacizane kanayan yaramızın yerine bildirmek için sarf ediyorum. Bak "burada" diyorum. Sen bunu bunu yaptığın için bu yara açıldı diyorum. Kanayan yerimizi bulduğumuz an, çözüm zaten avuçlarımızda olacak. Neydi Mecelle'nin ilk kanunu?

"Def'i mefâsid, celb-i menâfiden evlâdır!"

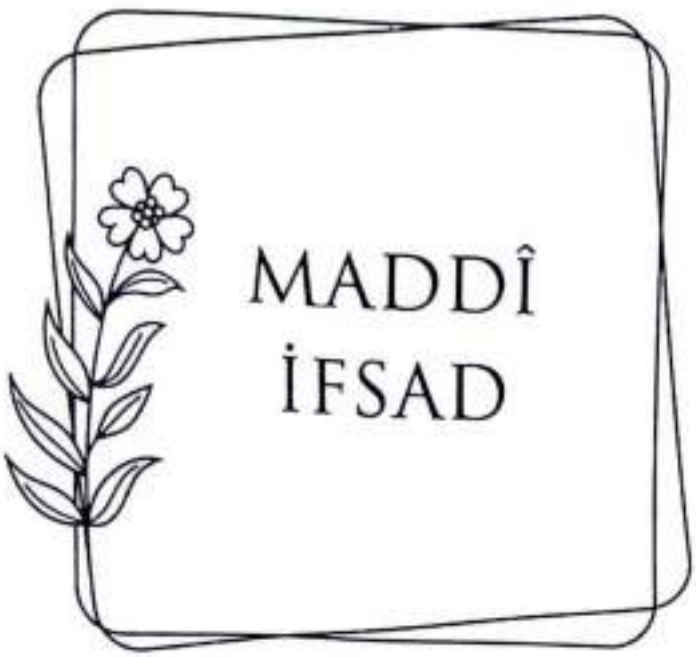
Yani fesadı ortadan kaldırmak (zararlı olanı terk etmek) yararı gözetmekten daha önceliklidir. Demek ki biz sorunlarımızı, hatalarımızı görüp terk ettiğimiz an, Rabbimizin yardımı ve vaadi bizlerle olacak. Rabbimiz buyuruyordu; "KADIN TARLADIR!" Allahu Ekber!

Toprak kanser olursa, mahsul vermez. Toprak kötü olursa, ekin çürük olur.

Ekin bozulursa, nesil bozulur. KADIN TARLADIR! Ekinin, neslin, geleceğin, Selahaddin'in, Yavuz'un, Mehdi'nin anasıdır. Kadın topraktır, tarladır. Hem maddî hem manevî korunacak bir kutsaldır kadın! Nasıl ki Mushaf'a kirli elle dokunulmaz, nasıl ki Kâbe çıplak gözle görülmez, nasıl ki mescide ayakkabıyla girilmez; tarla olan kadına da böyle yaklaşılmaz. Bu hassasiyet ile muhafaza edilir.

Bu kelamlarım kirli zihinlere, feministlere, küreselcilerin maşası olmuş Müslüman görünümlü literatürcülere değil. Bir kadın olarak ne yapacağımı, nerede duracağımı, nasıl giyineceğimi bana kimse söyleyemez. Çünkü haddimi, hududumu ancak âlemlerin Rabbi olan Allah ﷻ belirler.

Kelamlarımı bu yönde değerlendirirseniz, ne demek istediğimi daha iyi anlarsınız. İnsan dünya metaı olan tarlasını dahi çitlerle çeviriyor, başkasının tavuğunu dahi sokmuyor, komşunun ineği dalsa kavga sebebi oluyor da, ayette tarla olarak vasfedilen "kadınına" niçin aynı hassasiyetle yaklaşmıyor? Tarla olan kadın ifsad olursa, ekin olan nesil ifsad olur!

MADDÎ
İFSAD

"Yeryüzü ıslah edildikten sonra orada fesad çıkarmayın! O'na korkarak ve umarak dua edin. Elbette ki Allah'ın rahmeti, muhsinlere pek yakındır."[12]

Manevî ifsadımızı anlatmaya kelamlarım yetmez. Yalnızca maddî olan ifsada değineceğim bu yazımda. Ki maddî olarak fıtratımızı kurtarırsak, manevî hallerimiz kendiliğinden oluşacak Biiznillahi Teala.

Bu ümmetin tarlası olan kadın;

-Genç kızlığında çeşitli reklamlara aldanıp parfüm/deodorant kullanıp neticesinde tiroid bozuklukları yaşamışsa ve sentetik tiroid ilaçlarını özellikle hamileyken kullanmışsa,

-Üretimi İsrail olan ve içerisinde rahim kistlerine sebep yüzlerce kimyasal barındıran hazır pedleri kullanmışsa,

-Rahim kisti, tüylenme ve sair sebeplerle reçete edilen sentetik hormonlar içeren doğum kontrol haplarını çatır çatır yutmuşsa,

-Özellikle tuvalet ve banyosunda çamaşır suyu başta olmak üzere çeşitli kimyasallar kullanıp, idrarın sıcaklığı ile çözülen bu kimyasalları rahmine emdirmişse,

12 Araf Suresi, 56.

-Önüne gelen haram ve şüpheliyi GDO'lu ürünleri bolca tüketmişse, haliyle ileride evlendiğinde ya kısırlık problemi yaşayacak ya da sorunlu bir gebeliği olacaktır.

İslâm'ın hududlarını aşıp, kafamıza göre yaşayıp sonra sorunsuz bir beden ya da hayat nasıl bekleyebiliriz ki? Sahabe yiyecek hiçbir şeyi yokken dahi dikkat edip önüne geleni yemedi, -ki "zaruret" deyip yiyebilirdi de-. **Eskiler böyle kazandı, bizler böyle kaybettik.**

Bizim ahval, bize dayatılan yaşam tarzı sahabe değil de Firavun misaline daha çok benziyor. Keskin dişleri ile her şeyi yiyen, hiç ölmek/hastalanmak istemeyen, başı bile ağrımayan. Biz de böyle bir hayata talibiz, niye kendimize yalan söylüyoruz ki? Bize ne oluyor? Bu ne tembellik? Bu ne bencillik? Bu beden bize emanetse, nasıl ihanet edebiliriz Rabbimize? Bu feraset ile bakabilseydik her lokmamızı düşünerek yutardık.

Ve hatalar silsilesi devam etti. Anne az evvel bahsettiğim gibi öylesine korkutuldu ki, gebeliğinde sentetik/kimyasal ilaçlar kullanmaya mecbur hissetti. Oysa Amerika-'da yapılan tarafsız bir araştırmada; hamilelik döneminde alınan sentetik hormonların çocuklarının "cinsellikleriyle bağlantılı olduğu" ortaya çıktı.

En basit haliyle hamilelik döneminde 'progesteron' kullanan annelerin çocuklarının yetişkinlik dönemine geldiğinde biseksüel ya da eşcinsel olma ihtimali, kullanmayan annelere göre kat kat yüksek olduğu ortaya çıktı.

Peki ya folik asit ve ***kan değerlerine bile bakılmadan sürekli dayatılan sentetik vitaminler?***

Yine tarafsız doktorlarca Johns Hopkins Üniversitesi'nde 1998-2003 yılları arasında doğum yapan 1391 anne ve çocuğu, kanlarındaki yüksek folat seviyesi açısından incelenmiştir. Annelerden doğum sonrası 1-3 gün içinde bir kez kan alınarak ölçümler yapılmıştır. Doğum sonrası bebekler çocukluk dönemine kadar takip edilmiştir. Ve bu araştırma neticesinde kanlarında yüksek seviyede folat tespit edilen kadınların çocuklarında otizm riskinin 2 kat, B12 seviyesi yüksek bulunan kadınların çocuklarında ise otizm riskinin 3 kat arttığı tespit edilmiştir.

Ve buna ek olarak kanlarında birçok sentetik vitamin seviyesinin aşırı derecede olduğu tespit edilenlerde ise otizm riskinin 17,6 kat daha fazla olduğu ortaya çıkmıştır. Deccâlizmin uşaklığını yapan küreselcilerin avanesi olduğu kadar, olmayan şerefli doktorlarımızda hınca hınç çalışmakta lakin onların bu çalışmaları kesinlikle kamuoyunda yer bulmamaktadır.

Hakikatler bağırıldıkça "deli, komplocu" deniliyor lakin zamanla inkâr edemeyecekleri bir hale gelince de "aa pardon" deyip geçiyorlar. 20 sene evvel şeker gibi yutulan antibiyotiklerin "meğer zararlıymış, gerekmedikçe kullanılmamalıymış" haline indirgendiği gibi.

Ya da halkımızı daha 2 sene öncesine kadar kobay olmaya zorlayıp "köpek gibi aşılanacaklar, hapse atılsınlar, insanlıktan çıkarılsınlar, toplumdan tecrit edilsinler"

diyerek medyadan tahrik edenler savundukları aşıların ayyukası ortaya çıkıp gripten daha beter kalp krizi ve pıhtı vakaları yaşanınca kendilerini aklayıp topu "devlete" attıkları gibi...

BUNCA OYUNUN İÇİNDE ANNELER NE YAPIYOR?

Annemiz; binbir zahmetle doğurduğu çocuğunu kucağına 4 doz aşılı şekilde alıyor ve 2 yaşına kadar tam 48 doz aşılatması gerektiği emrediliyor(!). Komşusu bir tas çorba getirse "içinde ne var?" diye soruyor, öz babasına öptürmüyor, kardeşine "elin pis" diye dokundurtmuyor, Allah'ın tertemiz suyunu bile "ağır gelir" diye çay kaşığının ucuyla olsun vermiyor hatta gelenlere "abdestin var mı? Çocuğumun manevîyatı etkilenmesin" diye çıkışıyor da, fıtrat üzerine tertemiz emanet aldığı yavrusuna o şırıngalarda doz doz neyi zerk ettiriyor haberi bile yok!

Annemiz; Hıristiyanlığa ait bir tasavvur olan melek kanatlı tulumların aylar öncesinden siparişini verdi, beşiğe uyumlu perde seçti, lohusa terliklerine tüy taktırdı ama 10 dakika PROSPEKTÜS OKUMADI!!!

"E doktorların işi bu, sağlık bakanlığı bilmiyor mu?" diye kimse kendini aklamasın. Yarın "Sunum Bakanlığı" kurulsa ve evinizin mobilyasına kadar belirlese; "Aaa benim evime kimse karışamaz!" diyecek milyonlarcasını bulurum da, "benim bebeğime ne zerk ediyorsunuz durun bakalım, bunun içinde ne ola ki?" diyen belki bir avucuzdur. Eğer okusa idi, sorgulasa idi gözleri fal taşı gibi açılacaktı. Yan etkiler korktuğu hastalıktan bin kat daha çok ve daha beterdi. Çocuk her aşıdan sonra rahatsızlandı,

anne bunu sağlık sandı. Sorgulasaydı; düşük/kürtaj nedeniyle can veren özellikle 3 aylık ve "kız" ceninlerin akciğer fibroblast hücrelerinde üretilen DNA'lar olduğunu görürdü.

Domuz mukozası, maymun hücreleri, civciv embriyosu, dana serumu, alüminyum, civa, olayına hiç değinmiyorum bile. Tek bir soru; aşılardaki kız bebek DNA'sı, erkek bebeğe enjekte edildiğinde ne olur.

Annemiz; kullan at bebek bezi alıyor. Kim uğraşsın yıkanılan pamuk bebek bezleriyle? Sığıra gidiyor, ekmek yapıyor, tarla çapalıyor, olukta su sırası bekliyor, harman yığıyoruz ya çünkü! Alt tarafı çamaşır makinasına atıp kurutacağız ama bu da "tüketim tembelliği" konusuna giriyor aslında, yediğimiz bir narkozda bu. *(Yani bırakın şehirleri köylerimizde dahi artık margarin, hazır peynir, market yumurtası, fırın ekmeği kullanılır durumda.)* Velhasıl özellikle Yahudi menşeili bebek bezlerinde, yavrumuzun cinsel organı bezde bulunan; dioksinler, ftalatlar, sodyum poliakrilat, tribütiltin başta olmak üzere birçok kimyasalı emiyor. Sonuç mu? Üreme bozukluğu, erkeklerde cinsel uzuv küçüklüğü, sperm üretimi azlığı ve "hormonel bozukluğa" yol açıyor.

Annemiz; sütüm az dedi, kimi üşendi, kimi hiç istemedi, kimi daha doyurucu diye sahte reklamlara aldandı, kimininse gerçekten sütü olmadı, süt anne bulamadı, doğal mama yapmayı araştıramadı, sağlık ocağı "100 gram az kilo almış mamaya başla" telkininde bulundu gibi sebeplerle bebeğe "mama verdi"!

Mamaların içeriğinde bulunan zehirler hakkında uzun uzun yazılır ancak ben başka bir yere değineceğim. Mamaların sadece kutularında kullanılan bisphenol-A denilen bir kimyasal var.

Birçok klinik araştırma sonuçlarına göre BPA vücutta hormon ve özellikle östrojen (kadınlık hormonu) gibi etki göstererek bebeklerde çeşitli gelişimsel ve hormonsal problemlere yol açmaktadır.

Annemiz; bebeğinin beslenmesine dikkat etmemeye devam etti. Kantin usulü, fast food onun için günlük beslenme şeklini aldı. Sadece Burger King'in vegan burgerindeki östrojen miktarı cinsiyet değişikliği yapan birinin günlük alacağı östrojen miktarından kat kat fazla olduğunu varsayarsak?

Ve tablet, televizyon, netflix, kore dizileri, eşcinsel fenomenlerin özendiren hayat tarzlarını da sos edersek üzerine... Ve daha değinemediğim birçok sentetik/kimyasalı da serpiştirirsek;

BU ŞARTLAR ALTINDA BÜYÜYEN BİR BEBEĞİN, İLERİDE EŞCİNSEL "OLMAMASI" ALLAH'IN BİR MUCİZESİ OLURDU HERHALDE!

Şimdi anladık mı? Gökten zembille inmiyor bu kadar LGBT üyesi. Bizim kucağımızda büyüyor.

Ben her zaman derim ve fazlaca tepki alırım; 90 neslini kısır ettiler, 2000 neslini eşcinsel ediyorlar, 2010 neslini otizm, 2020 neslini şizofren edecekler.

Ekini ve nesli helak etmek için ellerinden geleni yapmaktalar. Bazı ağızlar da var bizden görünüp sadece hedefine bizi alan, küreselcilere iki laf edemeyen! Sanki biz oturup hikâye yazmışız; şeytana başrol verip giriş, neslin ifsadıyla gelişme, kıyamet ile sonlandırmışız gibi! Bunu Rabbimiz buyuruyor, bizim aciz nefsimiz değil!

Erkeğe "kavvam" kadına "tarla" buyurarak iki kuluna da mevzi belirlemiştir. Bu sebeple kadın eve dönmelidir. Kadın tarla olmalıdır. Kadın kendi ekmeğini, sirkesini, yoğurdunu yapmalıdır. Kadın evladını, kocasını, neslini ve Ümmet-i Muhammed'i kurtarmalıdır. Bir eli ile beşiği, bir eli ile dünyayı sallamalıdır.

Asıl güç ve kudret budur. "Buyur Rabbim, senin bana tertemiz teslim ettiğin yavrumu ben de sana tertemiz teslim ediyorum! Yavrumu Kudüs neferi olsun diye büyütüyorum!" diyen bir kadın kazanmıştır.

"Tarla" vasfının şuurunda olarak gayret eden kadın kazanmıştır! Çünkü nefes aldığımız her an; satılmış medyanın şakşaklarıyla sahnelenen, "bilimsel veriler/literatür" ifadeleri ile süslenen ve oyuncu olarak da bizi seçtikleri tiyatroların ortasında buluyoruz kendimizi. Çirkin amaç ve hizmetlerinin temellerini atabilmek için uydurdukları bu senaryoları kendi elleriyle yazıp çiziyorlar ama bedelini evlatlarımız, yanan ciğerlerimiz ödüyor.

LGBT
İFSADI

"Lut'u da (kavmine gönderdik.) Hani (Lut) kavmine: "Sizden önce âlemlerden hiç kimsenin yapmadığı bir fuhşiyatı mı yapıyorsunuz?" demişti."[13]

Bugün bu mayayı tutturabilmek için, yıllar evvelinden söylenmeye başladılar aslında. Ne demişler bundan tam 29 sene önce bakalım. "**Homoseksizm**" denilen illetin tehlikeli ve bilimsel yalanlarla süslenen savları, **Türkiye basınında 1993** yıllarında **manşet** olmaya başladı.

Hürriyet gazetesi başta olmak üzere, tüm **Türk gazeteleri** ve medya organları, gündemlerine o dönemde pek itibar edilmeyecek ama bugün her ocağa ateş düşürecek bir "**haber**" taşıdı:

Gazete manşetleri o günlerde şöyle atıldı; "EŞCİNSELLİK GENİ BULUNDU!"

İman ettikleri kitaplarında Lut kavmi gibi bir gerçeği Rableri tarafından öğrenen Müslüman bir topluma; Eşcinselliği, "**genetik bir hastalık**" gibi lanse ettiler! Ve sonra "**Nature Neuroscience**" dergisi başta olmak üzere birçok dergide yayınladıkları makalelerle "**eşcinsellik geninin bulunduğunu, üstelik tedavi edildiğini...**" (!) davul zurna eşliğinde duyurdular.

13 Araf Suresi, 80.

Yani, inanmamızı istedikleri gerçek şu idi; "Eşcinsellik bir hastalık, tedavisi de var ama çok pahalı!" İşte efendim, anne hamileyken bir dünya test yaptıracakmış ama bu genetik tanılar çok pahalıymış; fakirin fukaranın da parası yokmuş, bu testi yaptıramadıkları içinde; tüm **"Yoksul kesimin evlatları eşcinsel doğacak!"** ifadelerini kullanarak da gazetelere çarşaf çarşaf bu haberleri taşıdılar.

Bunu kimler söyledi?

-Koca koca "bilim adamları(!)"

Bunu kimler manşetleyip, bu topluma empoze etti?

-Bizim medyamız!

Bugün kimler eşcinsel?

-Umulmadık mahallelerin çocukları, fakirin fukaranın yavruları!

Nerede eşcinsel bir profil varsa, bir anda lüks içinde yaşamaya başlıyor! Onlar sade bir vatandaş iken kimse yüzüne bakmıyor, hiçbir ünlü alıp da yanına ihya etmiyor, ama ne hikmetse biri ortaya çıkıp ben "LGBT"liyim deyince bir anda şöhrete, zenginliğe kavuşuyor. Saçma sapan sosyal medya fenomenlerinin ilk ve son hallerine bakarsanız ne demek istediğimi daha net anlarsınız. Sesi olmayan, sanatı olmayan, beyni olmayan yüzlerce sözde sanatçımız dahi kendine ün katmak için ya hayvanlar gibi soyunup kendini alkışlatıyor ya da bu kavmin bayrağını açarak sözde sanat icra ediyor.

Biraz oturup sakince düşününce her taş oturuyor aslında yerine. Çırpınıyoruz, deliriyoruz, **"yapmayın/etmeyin!"** diye haykırıyoruz lakin akıp giden bu neslin önünü alamıyoruz.

Çünkü şu gerçeği hep göz ardı ettik: dünyanın en büyük ilaç firmalarının stratejileri, hasta yerine sağlıklı insanları hedefliyor. "Hastayı nasıl iyileştiririz de artık bu ilacı satın almasına gerek kalmaz değil de; nasıl sürünürler de bu ilacı bir ömür onlara satarız?" zihniyeti üzerine kurulmuş bir sistem var.

Ve resmî bilimin(!) onayladıklarına çok özür dileyerek söylüyorum "TAPINMAK" ne yazık ki bizleri bugün yaşadığımız çıkmazlara kadar götürdü. Ne dediler bizlere? "Efendim biz sizin iyiliğinizi düşünüyoruz! Bu yüzden ileride genetik mühendisliği ile sağlıklı genleri, sizin hasta olan DNA'nıza enjekte edeceğiz ve bu şekilde sizin bozuk genleriniz onarılacak! Size çok büyük bir iyiliği bu ilerleyen teknolojinin..."

Normal şekilde okuyunca nasıl masum bir açıklama değil mi! Ama aslında; daha anne karnındaki masum bebeklerin genleriyle oynayıp, genetiklerini bozacaklarına dair yaptıkları bir itiraftı bu!

"BİZ SİZİN GENLERİNİZİ BOZDUK" DEMEDİLER DE, EŞCİNSEL BİR GEN BULDUK"(!) dediler. Hayır hayır bu kadar iyimser olup hâlâ bu ağızları kutsayamayız. Daha çok taze haber olarak; bebeklerden alınan omurilik sıvılarının ve topuk kanlarının da nereye gittiği bir kere daha ispatlanmadı mı?

ABD'nin prestijli üniversitelerinden Stanford'da çalışan bilim insanlarının yaptığı bir araştırmada, genç farelerden alınan beyin sıvısı yaşlı farelere enjekte edildi. Sıvının yaşlılarda hafızayı güçlendirdiği görüldü. Bu ne demekti?

Akabinde hemen bir şirket kuruldu ve litresi 8 bin dolardan genç kanı plazması sunmaya başladı! Tepkiler sonucu Ambrosia adlı ABD'li bir startup kapanmak zorunda kaldı. Ancak bunları ana haber bültenleri vermez, veremez! Çünkü toplum onların yakasından tutarak şunu sorar; nereden buluyorlar bu kadar çocuk ve bebek kanını? Onların kanlı elleri daha yeni ortaya çıkmıyor ki! Oktar Babana davası hâlâ ülkemizde görülmekte. Adam "kanserim Amerika'da tedavi olacağım" diyor ve binlerce kan örneği toplatılıyor. Oysa adam kanser değil.

Peki nereye gitti binlerce hemşerimizin kanı? Türklerin gen haritasını çıkardılar ve bu artık kimseye kapalı bir mesele değil. Şehid Bayram Ali Öztürk hoca 30 sene evvel kürsüsünden detay vere vere izah ediyordu bunları. Akıbeti aynı mihrapta bıçaklanmak oldu. Sahip çıkamadık Hakk'ı Hakk olarak haykıran hocalarımıza. Kimleri konuşturuyor, kimlere yol açıyor, medyaya kimleri çıkarıyorlarsa "onların ağzıyla" konuştukları içindir, bu nedenle kimsenin popülaritesi aldatmamalı bizleri.

"Kanlarınızı yollamayın!" dedik; "bilim düşmanı" olduk. "Bunlar büyük oyunlar kapatın televizyonları izlemeyin!" dedik; "gerici/yobaz" olduk.

"L" geldi anlayamadık,

"B" geldi sustuk,

"G" geldi durduk,

"T" geldi... Eyvallah dedik ama iş işten çoktan geçti. Bunlar artık topluma yerleşti. Ve hatta bir çoğumuzun evine ocağına sinsice girdi. Durdular mı peki? Bugün LGBT harflerinin sonuna resmen alfabeyi eklemek istiyorlar. Daha dün Almanya Berlin'deki Potsdamer Platz'da hayvanlarla ilişkiye girmeyi yasaklayan yasaları protesto etmek için zoofililer yani (sadece hayvanlardan cinsel haz duyanlar) toplanıp yürüdüler ve "Toplumsal önyargıları kırmak" direneceklerini açıkladılar. Minicik bir kediye, beslediği köpeğine ve diğer hayvanlara şehvetlenip ilişkiye giren binlerce sapık var aramızda ve bunu normal sayan bir toplum!

Sonu gelmiyor bu sapkınlıkların hatta ülkemizde eşcinsellerden daha fazla ensest bulunmakta. Bugün susarak nefes aldığımız her dakika kucaklarımızdaki süt kokulu bebeklerimize bir adım daha yaklaşmaktalar.

Yarın "LGBT"nin sonuna "P" de eklenecek! "aşk, aşktır" denilerek bugün pankartlarını zaten hazırlamış durumdalar ve yarın pedofiliyi de ekleyecekler bu iğrenç kavramlarının yanına. İşte o gün, 1993 yılında Hürriyet gazetesinin attığı bu manşetler gelsin aklınıza:

"Bu işlemler büyük maddî güç gerektirdiği için; eşcinsellik birçok hastalık gibi yoksul kesime özgü bir 'ÖZÜR' haline gelecek."[14]

Kim dost, kim düşman hâlâ safları ayıramadıkça işimiz çok zordur Müslümanlar. Bizim bu zihniyetlere duyacak bir saygımız yoktur ve olmamalıdır! Bizim hürmet sınırlarımızı Rabbimiz çizmiştir ve o hududları aşmak Rabbimize saygısızlıktır! Bunlar özgürlüğün değil, sapıklığın peşindedir!

Farkında mısınız bütün dünyanın tek gündemi "onur" adı altında bu onursuzlar olmuş durumda. Sanki bu dünyada savaşlar yok, açık yok, fakirlik yok, suya ulaşamayan insanlar yokmuş gibi tüm medyamızı LGBT terör örgütleri işgal etmekte. Sosyal mecralarda onlar hakkında ufacık bir kelam yazdığımızda hesaplarımız kapatılıyor ve bizim özgürlüğümüz kısıtlanıyor. Demek ki kimsenin derdi hakiki manada "özgürlük" değil.

Artık dışarıda yürürken kızım bana;

-Anne şu kadın mı yoksa erkek mi, diye soruyor. Sokakta cinsiyetini ayırt edemediğimiz insanlar görmeye başladık! Ne yüzlerinden ne kıyafetlerinden ne de davranış şekillerinden ben cinsiyetlerini anlayamıyorum. Bir mağazaya giriyorum, bayan reyonu ne tarafta sormama fırsat kalmadan; "hanımefendi burası "unisex" diyor görevli. Ne? Unisex mi? Yani cinsiyetsiz reyonlar, cinsiyetsiz kıyafetler! İyi ama nasıl olur? Şimdi bu bluzu hem ben hem de erkek kardeşim giyebiliriz, yanlış anlamadım

14 Hürriyet Gazetesi, 21 Temmuz 1993.

değil mi? Şu raflardaki pantolon modelleri hem kız hem de erkek için mi yani? Aklım almıyor aklım. Benim Peygamberim ﷺ erkeğe benzeyen kadına, kadına benzeyen erkeğe lanet etmişken[15] şimdi ben, onun ümmetine "unisex" kavramını nasıl izah edebilirim ki?

Yetmiyor yol boyunca sağımda solumda beliren mekanlara bakıyorum. Eskiden kıraathaneler vardı mesela. Mahallenin ihtiyarları, iş arayanları, akşam evden kaçanları, gündüz tavla oynayanları oturur, çayını nargilesini içerdi. Kadınlar önünden geçmez, karşı kaldırımdan yürürdü. Kocasına bir şey söyleyecek olsa asla o kadar erkeğin arasına girmeye tenezzül etmez, mahalleden bir çocuk yollar, maruzatını iletirdi. Kadınların böyle bir mekânı yoktu. Zaten buna gerek de yoktu! Kadın evinde ağırlardı arkadaşlarını. Tatlı çay sohbetleri, samimi halleri mahrem yuvalarından dışarıya çıkmazdı. Ama artık mekanlar da cinsiyetsizleşti.

Yol boyunca kadınlı erkekli bir arada oturan, son ses müzik eşliğinde nargile fokurdatıp birbirleriyle takılan(!) insanları seyrettim. Eski kıraathanelerin adı bugün "cafe" olmuş. Hem zaten kadınların giremeyeceği mekân mı olurdu? Ne biliyormuş eskiler!

Allah aşkına hangi devirde yaşıyorum ben? Şimdi kalkıp da Rasulullah ﷺ iki gözü de kör olan sahabesi Ümmü Mektum ﷺ evine girdiğinde hanımlarına; "çekilin, gizlenin! Onun gözleri görmüyorsa siz de mi görmüyorsunuz!"[16] buyuracak kadar bu konularda hassas olduğunu kimin yakasından tutup da haykırayım?

15 *Buhârî, Libâs 62; Ebû Dâvûd, Libâs 28; Tirmizî, Edeb 24; İbni Mâce, Nikâh 22.*

16 Tirmizî, Edeb 28.

Bizim evvela mekanlarımız, giysilerimiz, algılarımız, zihniyetimiz "cinsiyetsiz" olmuşken benim gözlerimin şu an gördükleri çok da abes gelmemeli değil mi?

Vakt-i zamanında televizyonları evlerinize sokmayın diye haykıran eskilerimiz yobazlıkla suçlandı ama bugün en ünlü profesörler evlerine televizyon almayınca, "aydın insan" oldular. Şimdi iş işten geçtikten sonra kime sorsak televizyondan nefret ediyor ama her akşam ısrarla izliyor. Dizi saatine göre misafirliğe gidiyor, maç saatinde misafir kabul etmiyor. Hatta daha korkuncu namazı reklam arasında kılıyor! Bu nasıl bir müptelalıktır? Özellikle çocuklarımız öyle bir hipnoz olmuş ki ekrana, seslensen tepki vermiyor. Biz kendimizi nasıl bir belaya duçar ettik kısaca bahsedeyim.

Sinemada 25. kare olayı denilen bir sistem vardır. Çok basit bir anlatımla; bizim gözlerimiz 24 kare algılayabiliyor, 25. kareyi ise gözlerimiz göremiyor. Yani biz fark etmeden 25. kare geçiyor, göz görmüyor ama beyin onu algılayıp hafızasına atıyor. İnsanlar, sinemada film izlerken bir deney yapılıyor. Örneğin romantik bir filmde belli yerlerde 25. kareye kızgın güneş ve çöl resmi konuyor. Ara verildiği zaman nerdeyse herkes kola, su vb. içecek almak için sıraya giriyor. Susuzluk bilinçaltına işlendiği için, farkında olmadan herkes içecek alıyor.

Amerika'nın Irak işgali öncesi radyo frekanslarında Kur'an-ı Kerim yayını arasına subliminal mesajlarla "direnmeniz faydasız" mesajları gizlediği kimseye kapalı değil. Ve başarılı oldular mı dersiniz?

Ben, özellikle çizgi filmlere gizlenen mesajların resmini ahlâken yayınlamayacağım. Ama evlatlarınızın beyni bu mesajları çoktan depoladı. Bunlarla evlatlarımızın zihnine neler yerleştirdiler şu an sokaklara bakınca daha iyi anlıyor muyuz? Hatta başarılı oldular mı dersiniz? Her yer cinsel kimliği belli olmayan, daracık pantolonlar giyen, saçları uzun ve boyalı, kız gibi konuşup nazlanan erkek çocuklarıyla, erkeklere küfreden, birbirine bıçak çeken, elinde sigara ile yürüyen kaba saba kızlarla dolu. Biz mi söylüyoruz böyle olmalarını? Acaba nerden öğreniyorlar dersiniz? Ve daha kötüsü ne biliyor musunuz? Biz bunlara alışıyoruz!

Geçtiğimiz günlerde bir LGBT sayfası gençlere; "eşcinsel olduğunuzu ilk nasıl fark ettiniz?" diye sordu. Altına binlerce yorum geldi. Ben bunların birkaç tanesini ancak okuyabildim, dehşetle sayfayı kapattım. Henüz lise ve üniversite çağında olan binlerce genç hemcinslerine ilgi duyduğunu, hatta ilişki yaşadıklarını itiraf etmekle kalmamış bir de "bunun normal bir durum" olduğunu savunmuşlardı. Ve şu an birçok hastaneye cinsiyet değiştirme başvuruları yapılıyor, kaymakamlıklar isim ve nüfus cüzdanı değiştirme talepleriyle dolup taşıyor. Bunlar işin sadece görünen kısmı. Bir de aile ve toplum baskısından çekinip bu halini gizleyen binlerce genç mevcut.

Bunlardan biri belki evladımız, kardeşimiz, akrabamız. Bilemiyoruz lakin durum sandığımızdan daha vahim. Neden kaçmıyor uykularımız? Elbette normal bir zihnin ya da bedenin ürünü değil bu çocuklar. Peki ama ne oluyor? Kim fısıldıyor bunları ismi "Ümmet-i Muhammed" olan gençlerimizin kulaklarına?

Size en yalın haliyle anlatmaya çalışacağım; bizim bedenimizde bulunan DNA'nın bir kopyasını çıkarıyorlar fakat içine istedikleri mutant hücreleri koyup izole ettikten sonra bu genin milyonlarca klonunu üretiyorlar. İnsanın 2 sarmalı olan DNA yapısını 12'ye kadar çıkarıyorlar ve tamamen genleri bozulan mutant bir insan haline getiriyorlar. Ve en korkunç olan, DNA sarmalı 12'ye ulaşmış bir insanın bir daha düzelip eskiye dönmesi imkânsız. Rekombinant DNA ilk olarak "insülin" ilaçlarında kullanılmaya başlandı. Bu sebeple insüline başlayan insanlar bir daha bırakamıyor ve ne hikmettir ki bugün 5-6 yaşındaki çocuklara dahi şeker hastalığı teşhisi konuluyor.

Hamilelikte kullanılan folik asitler rekombinant DNA yöntemiyle üretiliyor. Aşıların içeriğinde aynı şekilde bu bela fazlasıyla mevcut. Doğduğu andan itibaren DNA sarmalına müdahale edilen bu çocukların büyüdüklerinde istenilen gibi "eşcinsel" olmaları aslında bizi çok da şaşırtmamalı.

Sadece bunlar ile de sınırlı değil durum. DNA sarmalımızı bozan diğer faktörler:

Lazer epilasyon, lazer ameliyatları, elektromanyetik dalgalar, yapay ve kimyasal yiyecekler (paket gıdalar), rekombinant DNA ilaçları, aşılar, çok müzik dinlemek, sentetik kokular.

Yani bize kısaca diyorlar ki; "madem siz bizim istediğimiz insan formuna doğal yollarla gelmiyorsunuz, tek tip insan modelini kabul etmiyorsunuz, madem Müslümansınız ve eşcinsellik size göre değil ve sizin "aile kavramı/

mahreminiz" var o zaman DNA ve gen yapınızı; ilaç, gıda, spreyleme ile bozalımda bu şekilde itaat edin bize!"

Oysa vallahi ve billahi Rabbimiz bizi bu konuda açık açık uyarıyor! Nisa suresi 118-119. ayetlerin tefsirini hiç merak edip okuduk mu? Bakın ne söylemiş müfessirler: "DNA ile oynayıp sarmalı bozarak farklı yaratıklar elde etmeye çalışacaklar. Mahlûku Hâlık yerine koyacaklar. Allah'ın ﷻ, yaratılışının değiştirilmeyeceğini ve kendilerine lanet olunduğunu bilmeyecekler! Hayvanların kulaklarını yaracaklar."

Bakın bu ayet çok önemli bir bilgi veriyor bizlere. Şeytan; "Kesinlikle onlara emredeceğim de hayvanların kulaklarını yaracaklar, emredeceğim de Allah'ın yarattığını değiştirecekler" demiştir. Ayet-i celilede "hayvanların kulaklarının yarılması ile yarattıkların değiştirilmesinin" peş peşe zikredilmesinde büyük hikmetler vardır.

Japonya Kagoşima enstitüsünde tarihteki ilk kopyalama hücreleri hayvanların kulakları yarılarak alınmıştır. Hayvanların kulakları yarılıp, içerisinden kök hücreleri alınarak kopyaları üretilmiş ve daha sonra bu durum geliştirilerek Avustralya'da donmuş embriyodan bir kız çocuğu dünyaya getirilmiştir.

Amerika'da ise yine aynı yöntemle yapay bir kadın rahmi üretilmiştir. Ki geçtiğimiz yıllarda Çin'de dünyaya gelen "genetiği değiştirilmiş" ikiz bebekler de bunun bir örneğidir. İnsanlara bu durumu masum göstermek için "kök hücre ve klonlama yöntemleriyle sizin kalıtsal hastalıklarınızı tespit edip iyileştirmeye çalışıyoruz" ya da "size

daha sağlam bir gen hazırlıyoruz" yalanları söyleseler de işin aslı; yani mutant, Allah'a inancı kalmayan, tek tür, üreyemeyen, eşcinsel, düşünme yetilerini yitirmiş, robotlaşmış, uzaktan kontrol edilebilen insanlar üretmek.

Bugün alışveriş merkezlerinde ayrı atıklarda toplanan kadın pedlerindeki adet kanlarından dahi kök hücreler alınıyor. Farkında değil misiniz her hastaneye gidenden illa bir "biyopsi" isteniyor. Bunun için bedeninizden kesilen o parçaların çöpe atıldığını mı sanıyorsunuz? Hiç soran oldu mu; benim biyopsi için verdiğim doku örneğim nerede diye? "Aa hayır atmadık, öğrenciler üzerinde yeni hücre üretmeye çalışıyorlar." derler. Eğer dürüstseler tabi!

Birçok ilacın prospektüsünde yan etki olarak "kişilik değişimi" yazıyor. Oturup kafa yoran oldu mu, yahu nedir bu kişilik değişimi diye? Yani üstü kapalı şekilde diyorlar ki; "bunu içersen eşcinsel olabilirsin, zina yapabilirsin, ensest ilişkilere meyledebilirsin kişiliğin değişir!" Çok ütopik geldi değil mi?

Özellikle İngiltere'de içtiği ilaçtan sonra homoseksüel olduğu için ilaç şirketine dava açan ve "aile yapım bozuldu, karıma ilgi duyamıyorum, boşandım" gerekçesi ile yüklü tazminat alan insanlar mevcuttur. Doğumlardan sonra nihayetinde çocuklarımız ve cinsiyetler de çıkarılmıştı evlerimizden. Hatta doğumlar demişken "doğurmakta" demode olmuştu insanlar için. Nasıl yani?

Bir akşam haberleri izlerken yayınlanan bir bölümde kulaklarım uğuldadı, avuçlarım terledi. Haberde yan yana yataklara dizilmiş 100'den fazla bebek gördüm.

İlk olarak bir yetimhane zannettim. Ancak sunucu konuşmaya başlayınca televizyonu kapatmam saniyeler almadı. Meğer gördüğüm bu yavrular "sipariş" üzerine üretilen ve korona salgını sebebiyle onları sipariş eden sözde ebeveynlerine ulaşamayan ve bir otel odasında bekletilen taşıyıcı anne bebekleriymiş. Bir eşyadan farksız şekilde bekletilen, ana kim, baba kim bilmeden affen resmen damgalanmış bekleyen yüzlerce bebek. Ve daha garip olan, bunu bizim ülkemizde ana haber bültenleri öyle bir sundu ki; tek sorun korona nedeniyle bebeklerin mağdur olmasıymış gibi. Tek sorun koronaymış!

Durdum, yutkundum ve onların gözünde kaynayan tenceredeki kurbağalar olduğumuzu bir kere daha içim yana yana anladım. Eğer kurbağayı kaynayan bir tencereye atarsanız hemen refleks gösterip zıplar ve kurtulur. Ancak soğuk su dolu tencereye koyup yavaş yavaş ısıtırsanız, kurbağa uyum sağlamak için kendi vücut ısısını da artırır. Su ısındıkça gevşer, rahatlar. Ancak ona iyilikmiş gibi görünen bu rahatlık onun sonu olur. Çünkü sürekli kaynayan su artık yakıcı seviyeye geldiğinde kurbağa zıplayıp kurtulmak istese de artık çok geçtir, bacak refleksleri çalışamaz hâle gelmiştir. Gerçeği görmüştür ama artık yapacak hiçbir şeyi kalmamıştır. Kaynar suyun içinde şişer şişer ve nihayetinde patlayarak ölür.

Bu misali nefsimize uyarlayacak olursak, çevremizde bize dayatılan o kadar çok algı var ki! Bugün bu gerçeklere "komplo teorisi, ama moralim bozuluyor, elden ne gelir" diyerek gözlerimizi kapatırsak, bilimin(!) önümüze koyduğu her ilaca/kimyasala kobaymışçasına atlarsak,

teknolojinin fıtratımıza uymayan yeniliklerine bedenimizi ve bilinçaltımızı kullandırırsak, Rabbimizin lanetlediği ve kitabımıza uymayan beşerî kanunlara tepki vermez ve umursamazsak kademe kademe ilerler ve en sonunda "anormal olanı, normalmiş" gibi algılamaya başlarız. Sonumuz kurbağadan daha beter olur. Çünkü kurbağanın helâkı insan eliyle, bizim helâkımız Rabbimin gazabıyla gelir.

TAŞIYICI ANNELİK

"Annenin şerefi çocuğun babçesine bulut olup yağmasa,
bahar vakti, baharın nefesi, gül babçesine böyle
süs ve parlaklık veremezdi."

Beyânî

Televizyonlarda "çok normal" bir durummuş gibi aksettirilen "taşıyıcı annelik" mevzusu da bunlardan biri. Hatta korkarım ki yakında kasten muhafazakâr görünen insanlar tarafından da duygusal bir şekilde(!) taşıyıcı annelik gündem edilip sanki İslâm buna izin veriyormuş gibi sunulacak.

Evvelce bir başka insandan alınan nakiller kalp, ilik, kan, böbrek ile sınırlı iken, bugün bunlara rahim ve sperm de eklenmiş bulunmakta. Yani eşler arasında cinsel ilişki olmaksızın "tıbbî üreme metotları" sayesinde binlerce çift perdeleri yırtarak "Sen vermiyorsun, bak ben nasıl alıyorum" isyanı ile üreme değil "üretim" yolu ile çocuk sahibi oluyor. Affen, eşler dedim ama artık bir bebeğe sahip olmanız için evli olmanıza ya da karşı bir cinse ihtiyacınız yok. Hatta kendi bedeninize bile ihtiyacınız yok. Hemen daha iyi anlaşılsın diye misallendireyim.

-Emel ile Mert evli, hiçbir sağlık sorunları yok. Ancak Emel bazı sebeplerden dolayı doğurmak istemiyor. Emel'in yumurtası ile Mert'in spermi dışarıda döllendirilip taşıyıcı anne olan Sema'nın rahmine yerleştiriliyor.

-Emel evli değil, ama çocuk sahibi olmak istiyor. Sperm bankasından seçtiği bir spermi alıp, kendi rahmine enjekte ettirmesiyle hamile kalabiliyor.

-Mert evli değil, ama çocuk sahibi olmak istiyor. Herhangi bir kadından yumurta alıp, kendi spermi ile dışarıda yapay yolla döllettirip anlaştığı bir taşıyıcı annenin rahmine naklettirip eli bir kadına değmeden, çocuk sahibi olabiliyor.

Bunlar hayal ya da teori değil. Bunlar "yeni dünyamızın, yeni normalleri." Sadece Amerika'da 1 yılda tam 50 binden fazla çocuk bu şekilde dünyaya geliyor. Asıl korkunç olan ise, şu an hali hazırda dünyada 1 buçuk milyona yakın suni şekilde üretilen insan var.

2013 yılında Fransa'da, Fransız babadan alınan sperm, İspanyol bir kadından alınan yumurta ile döllendi ve Ukraynalı başka bir kadının rahmine nakledildi. Bu çocuk doğdu ve kanunen Fransız baba ile Fransız annenin çocuğu sayılıyor. "Peki, bu çocuk büyüdüğünde aileye, aracı olanlara, her şeyden öte "insanlığa" neler yapacaktır?" diye soruyor kitabında Kemal Hoca.

Sahi, 3 ebeveynden meydana gelen ya da sperm bankasına satılmış, senelerce bir tüpte beklemiş, babasını hiç bilmeyen, belki onlarca kardeşe sahip olan ve bunu ömrü boyunca hiç bilemeyecek olan bir çocuk olsaydınız ne yapardınız?

Sırf kendi duygularını tatmin uğruna bir insana bunu yaşatmak korkunç bir iş değil de nedir? Ben sperm bankasına satılmış bir çocuk olarak dünyaya geldiğimi hayal dahi edemiyorum.

Bu ömrüm boyunca unutup, hayata adapte olacağım bir durum olamazdı. Hatta evleneceğim insanla dahi nikahlanmadan evvel DNA testi yapmak zorunda kalırdım, ya kardeşsem! Tasavvur etmesi dahi bu kadar ürkütücüyken dünyada 1 buçuk milyon insanın bu halde olduğunu bilmek kalbime ağır geliyor.

Şimdi hiç gözlerimiz ışıldamasın; ülkemizde sperm bankası yok, taşıyıcı annelik yasak diye. Türkiye'de bu yasak olsa bile yurt dışından sperm ya da yumurtalar Kıbrıs'a gönderiliyor ve işlemler burada gerçekleşiyor. Bir Türk vatandaşı yurt dışında sperm bankasından hamile kalırsa, Türkiye bu çocuğu nüfusa alıp, vatandaşlık veriyor. Türkiye'de her sene 2 bin kişi bu şekilde çocuk sahibi oluyor. Türkiye'den yurt dışına gidip sperm alanlar genelde evli çiftler. Türkler; başta KKTC olmak üzere Belçika, Yunanistan, ABD, Danimarka ve İsrail'i tercih ediyor.

Bu iğrenç piyasada her şey kılıfına uydurulmuş. Yarın bir gün kimse "babalık" hakkı iddia etmesin diye İngiltere Döllenme ve Embriyoloji kurumunun çıkardığı yasalara göre donörler asla "baba" sayılmıyor. Onlar sadece "donör" yani hiçbir hak ve vasıfları yok. Merkezi Danimarka'da bulunan dünyanın en büyük sperm bankası Cyrobank'ın kurucusu Oli Schou, bankasında sisteme kayıtlı 100 adet donörü olduğunu ve Cyrobank'tan alınan spermlerle bugüne kadar tam 14 bin bebek doğduğunu resmi olarak bildirdi. Yani bu, donör olan 100 erkeğin tam 14 bin çocuğu var demek oluyor. Dünya çapında ise 1,5 milyon banka çocuğu! Kim kiminle kardeş, kim kimin babası gizlilik kuralı sebebiyle bilinmiyor. Binlerce kardeş kardeşe evlilik demek. Bu facia değil de nedir?

Müslüman bir toplumda direk "sperm bankası" açamayacaklarını bildikleri için evvela "süt bankası" açmayı denediler. Ancak toplumdan gelen tepkiler sebebiyle bunu yapamadılar. Emin olun o gün süt bankasını açabilselerdi bugün ülkemizde sperm bankaları da açılmış olacaktı. Süt bankası projesi, sperm bankalarının da kapısını açacaktı, ama tutmadı planları. Ne yazık ki hâlâ muhafazakâr(!) dediğimiz bazı kesimlerden bu mevzuda korkunç yorumlar da gelmiyor değil. Türkiye'nin ilk kadın vaizesi Prof. Dr. Beyza Bilgin, sperm bankası yoluyla çocuk sahibi olmayı böbrek nakline benzetirken, *"Allah buna izin vermek istemeseydi, bu yolu kapalı tutardı. Bu üremek için bir yol. Allah bizim soyumuzun kesilmesini istemiyor ki. Ama bu yoldan ne derece faydalanalım, onu iyi ve sorumlulukla düşünmemiz lazım"* diyor. Bu ne korkunç bir yorum ve zihniyettir! Bu insanların eğittiği çocuklarımız yarın nasıl duracaklar bu ahlaksızlıkların karşısında? Rahmanî ve şeytanî yolun farkını anlamayan bir vaizeden bahsediyoruz.

Üreme bitmiş, üretim başlamıştır.
Binlerce kadın vücudunu kiralayıp bebeklerini satmaktadır. Bunlar çok ciddi meselelerdir. Doğal üreme sürecinin, teknolojik bir sürece dönüşmesi toplumsal, kültürel, hukuki ve ahlaki sorunlara yol açacaktır. Bu asla normalleştirilemez bir durumdur.

Bir kadın 9 ay meslek olarak karnında bebek taşır hale gelmiş. Çocuklar "babam kim" diye sorduğunda; "buzdolabında bekleyen spermdi!" diyen kadınlar türemiş. Bizden sonraki nesil bunları normal görecekler. Bizler bunun idrakinde olan son nesiliz. Çaremiz Allah ﷻ ve Rasûlü'nün ﷺ kelamlarından gayrısına itibar etmemektir. Kıyamete doğru sürüklenen ve her gelen günün öncekinden daha kötü olacağı bildirilen[17] bu dünya da vazifemiz kendimizi ve ehlimizi korumaktır.

Teknoloji ve bilimin her yeniliği ve her sunduğu hayrımıza değildir. Bugün dünya birbiri ile kardeş olduğunu bilmeyen binlerce çocukla dolu. Bu muydu "kardeş kardeşe" yaşamayı vaat ettikleri gerçek dünya acaba?

17 Buhârî, Fiten 6.

HUZUR
İÇİNDE
ÖLÜM BİLE
ÇOK
GÖRÜLÜYOR!

أَكْثِرُوا ذِكْرَ هَاذِمِ اللَّذَّات

"Lezzetleri yok eden ölümü çok hatırlayınız."[18]

Evet, evlerimizden; doğumu, evlatlarımızı, cinsiyeti, mahremiyeti çıkardıktan sonra sıra geldi ölüme! Ne yazık ki artık ölümlerimizde olması gerektiği gibi evlerimizde olmuyor hatta ölmek üzere olan ya da "ölen" eve dahi sokulmuyor. Eşime ilk vasiyetim; dünya hali bu, eğer yoğun bakımlık bir süreç içerisine girersem lütfen orada ölmeme izin verme, al eve getir.

Hayır bu modern tıp karşıtlığı falan değil. Belki çok abes gelecek kimilerine lakin bu benim "şahsi" görüşüm. Yakın zamanlarda kendilerinden istifade ettiğim hocalarımın da bu durumu vasiyet etmiş olduklarını öğrendim Elhamdulillah çok sevindim.

Bu sözlerim sebebiyle çok tepki alacağımı biliyorum, lakin Allah'ın ﷻ karşısına bildiğini gizleyerek gidenlerden olmaktan yine Allah'a ﷻ sığınırım! Geçtiğimiz yıllarda bir doktorun muayenehanesinde uzun zamanlar yoğun bakım hemşireliği yapmış bir hanım ile tanıştım. Yoğun bakım hemşireliğini bırakmıştı. Uzun görüşmelerimiz sonucunda ona şu soruyu sordum: "Hiç ölümlere şahit oldun mu?

18 Nesei, Cenaiz, 3.

İnsanlar sekerat anında yalnız başlarına makinalar altında ne yapıyorlar?" Uzun uzun ellerine baktıktan sonra, yüzüme tokat gibi çarpan şu cevabı verdi: "Evet, sayamayacağım kadar çok ölüme şahit oldum. Hepsinin ortak özelliği; son anlarında ağızlarındaki oksijen maskesini atıp, üzerlerindeki kabloları sökmeye çalışıyorlardı" dedi. Peki dedim, siz ne yapıyordunuz? "Biz son ana kadar müdahale etmemiz gerektiğini telkin aldığımızdan kabloları geri takıyorduk, tekrar böyle çabaları olursa, ellerini bağlıyorduk!

Hatta "can boğaza geldiği" anda yine müdahaleye mecbur olduğumuzdan ciğerine hortum salıyorduk. Böyle de can veriyorlardı" dedi. Allahu ekber!

Hani hep deriz ya; Yahudiler bizim kitabımızı bizden iyi biliyorlar ve ona göre bize vuracakları yeri hep isabet ettiriyorlar diye! O an aklıma tahrif edilmiş ve şu an hiçbir hükmü bulunmayan ancak onların itikat ettikleri Tevrat'taki şu ifade geldi: **"(Müslümanlar) Acıklı ölümlerle ölecekler!!!"**[19]

Burada bizim ölümlerimizin acıklı olması, rahat ölememiz için resmen üzerimize yemin etmişlerdi! Biz bugün "her tıbbın bir dini vardır ve bugünün tıp anlayışı asla İslâmî değildir" derken tam da bunu kastediyorduk. Tekrar çınladı kulaklarımda.

Biliyorsunuz ki Yahudiler, öyle sistemli çalışıyorlar ki bir santim boşluk bırakmadan yüzyıllar evvel yaptıkları planları aynen bugün üzerimizde uyguluyorlar.

19 Yeremya 16/4.

Bugün Mescid-i Aksa'nın altını santim santim kazanlar, Filistin'de kundaktaki bebekleri yakıp eritenler, buradaki Müslümanları rahat mı bırakacaklar sandık? Bizleri ateşe verip yakmıyorlar ama bırakmıyorlar ki insan gibi yaşayıp, insan gibi can verelim. "Son anlarında rahat can verebilmek için kabloları söküyorlardı, bizde ellerini bağlıyorduk." Subhanallah!

Ne zaman Müslüman feraseti ile bakacağız? Daha başımıza ne gelmesi lazım ki Rasulullah'ın ﷺ uyarılarını hatırlayalım? Öyle bir sistem yerleştirdiler ki Müslümanların üzerine; akıl tutulması yaşar hâle geldik ve hepsini normal saydık. Tabutlarımızın üzerine örttüğümüz işlemeli örtülerde; "Ölüm ne bir dakika ileri ne bir dakika geri" yazıyor lakin hâlâ öleceğini bile bile terk eder olduk sevdiklerimizi buz gibi odalara. Çünkü bu empoze edildi zihinlerimize. Zaten bu insan son nefesini vermeye çalışıyor neden bir de zulmedip nefes yolu açıyorsun?

Bize de böyle öğretildi. Sistem bu, öğretilen müfredat bu. Evvelce yaşlıların ya da ölüm hastalarının vasiyetleri vardı, sımsıcak yatakları vardı. Başucunda Yasin okuyanları, zemzemle ıslatılan dudakları, helallik almaya gelen eşleri, dostları vardı, ellerini tutup gözlerine bakıp, alınlarından öpen evlatları vardı! Sımsıcak, tevekkül dolu ölümümüz buydu bizim! Çünkü vuslat vardı işin ucunda kavuşmak vardı! "3 gün yatak, 4. gün toprak" diyorlardı cesurca, ölümü "çare" bilircesine.

Bugün biz ne yapar olduk kendimize? Yapayalnız, çırılçıplak, duasız terk ettik sevdiklerimizi yoğun bakım ünitelerine. Bu konuyu yine çok bilinen bir üniversitede

akademisyen olan bir hocamla da görüştüm. "Hocam neden yoğun bakımlarda tutuluyor öleceği artık aşikâr olan hastalar, ihtiyarlar. Gönderilseler ya evlerine, rahat rahat son anlarına kavuşsalar ya" diye serzenişte bulundum. Hocam da benimle aynı fikirdeydi ve o da bu durumlardan şikayetçi idi. Ancak şu an kanunen bu müdahalelerin yapılmasının zorunlu olduğunu hatta bazen insanların zorla ebeveynlerini yoğun bakıma alınması için direndiklerini, evde bakmak istemediklerini beyan etti. Yüreğim ağzıma geldi. "Yağmur hanım, milyarlarca para veriyorlar, yeterki orada tutun diyorlar, siz ne diyorsunuz?" dedi. Ne olacaktı ki? Bunca dünyevileşme, bunca yitirilen manevî haller bizi nereye götürecekti başka? Ve sonra suratıma tokat gibi çarpan şu gerçeği de ekledi:

"Hem zaten artık ölümler eskisi gibi sakin bir halde olmuyor. Özellikle bu pandemi sürecinde tıp literatürüne daha evvel hiç olmayan ölüm şekilleri eklendi. O hastalar uyutulmasa ve eve gönderilse kimse o hali psikolojik olarak kaldıramazdı!" diye son anların dehşetinden yüzeysel bahsetti.

Ve yine yoğun bakım hemşireliği yapan ve sonra bu işini terkeden bir başka hanım kardeşimle bu konuları konuşurken bana anlattıkları durumun vehametini bir kez daha özetler nitelikteydi. Hiçbir satırına ekleme-çıkarma yapmadan beyan ettiklerini yazdım.

Dirimize sahip çıkamıyoruz, ölümüze hâkim değiliz peki biz bu hayatta neden varız?

Evet, bizzat bu durumlara şehadet eden biri olarak artık gerçekten de ölüm çeşitleri çok değişti. İnsanlar zannediyorlar ki sadece ölümler kalp krizi ya da apne (solunum durması) ama bu böyle değil. Kara bir yoğun bakım defteri vardır doktorların, order doldurdukları (stajlarımda ben doldururdum) orada bilinci gitmiş hastalara verilen ilaçlar yazardı ve ben okudukça hayrete düşerdim. Çünkü o ilaçları hiç bilmeyen bir insana tarif etsem dahi hastalığın tedavisinden ziyade, hastayı sona yaklaştırmak olduğunu anlardı.

Hatta hastalar merhamet, manevîyattan uzak kişilerin eline düşmüşlerse vah hallerine derdim. Birgün hemşire arkadaşlarımdan biri yoğun bakım stajındaydı ben ise başka servisteydim. Servisimden çıkıp arkadaşımın servisine geçtim. Onun servisindeki hastalara şöyle bir bakınca sakallı, nur yüzlü bir dede gördüm. Arkadaşım da o kişinin namazını asla terk etmediğini, dilinin sürekli zikir halinde olduğunu beyan etti.

Ancak zamanla dedenin bilinci kapandı, durumu ağırlaştı ve serviste ölümü beklenmeye başlandı. Tam cuma saati idi. Bizde arkadaşımla dedik ki; madem sen ömrün boyunca abdestli idin bugün de abdestini biz aldıralım. Tüm abdest azalarını su ile sildik okumamıza fırsat olmadığı için başında telefondan Yasin-i Şerif açtık, salavatlar eşliğinde amcanın üzerini örterek dua ettik. Sonra aradan 2 hafta geçti ben o dedenin yine abdestini aldırmak için gitmek istedim servisine. Ve ne öğrendik biliyor musunuz? Bilinci olmayan, ölümü beklenen dedemiz iyileşmiş ve taburcu edilmişti! O haldeki birinin evine gidebilmesine hâlâ çok taaccüb ederim!

Hastalara ve yaşlılara bu şekilde davranan vicdan sahibi insanların olması da çok önemli bir durumdur.

Bir kadın hastanın tansiyonu ne yaparsak yapalım. bir türlü düzelmiyordu. Sonra dedi ki; "Evladım ben tırnağını mahreme göstermemiş bir annenizim. Şu an çırılçıplağım ve altımı erkek hasta bakıcılar alıyor, mahrem bölgeme elleri değdikçe ölsem daha efdaldir demekteyim, benim tansiyonum nasıl düzelsin?"

Elbette bu işin çok farklı bir boyutu ama son anlarındaki hastalara muamele etmeninde onlar üzerindeki olumlu ve olumsuz etkilerini söylemeden de geçmek istemedim. Maalesef çoğunlukla ölümleri abdestleri aldırılıp, Yasinler okunarak değil de "Senin de bir derdin bitmedi..." diye küfreden insanların elinden oluyor.

Dileyen bu durumu inkâr etsin, ben şahitliklerimi Allah ﷻ için konuşmaktan beri durmayacağım. Bir "yoğun bakım hemşiresi" olarak; "beni asla yoğun bakıma sokmayın!" diye vasiyet etmeme sebep olan bir olayımı anlatarak sözlerime son vermek isterim. Çok ama çok ihtiyar bir hastamız vardı. İhtiyar teyzeye iyi kötü bakılıyordu ve benim serviste olduğum gün arrest oldu (solunumu ve dolaşımı durdu). Hemen doktor geldi ve kalp masajı yapmaya başladık. Ve hiçbir belirti olmayınca doktor masajı bıraktı ve bana "ölüm saati yazın" dedi. Bir erkek hemşire diyeceğim ismini bile zikretmek istemiyorum çünkü. Doktorun ardından kalp masajına devam etti. Ve bağırıyordu: "BENİM GÜNÜMDE ÖLEMEZSİN!"

Çünkü kimin gününde yoğun bakımda bir hasta ölürse dünya kadar dosyası ile o uğraşıyordu. (Ağlamaktan devam edemedi). "Benim günümde ölemezsin!" bağırışları hafızamdan bir türlü silinemiyor. Yaşlı teyze artık can vermişti ama ısrarla masaja devam ediyordu yorulunca bana sen devam et dedi. Ben korkumdan o an ne yapacağımı bilemedim ve en azından zulüm bitsin diye ben devraldım.

Dokunur dokunmaz teyzenin kaburgaları katur kutur kırılmış bir halde elimin altındaydı! "Ben devam edemem, kadında kemik kalmadı!" diye bağırsam da ısrarla devam et diyordu. En son cesaretimi toplayıp "yaşasa ne olacak bunca acıya nasıl dayanacak iki dosya için değer mi bırak mazlumu!" diye bağırdım. Bu sefer başına iş açmamdan korktuğu için pes etti ve hastanın örtüsünü üstüne çekerek dedi ki; "ört şunun üstünü de sonra "niye memesi açık?" diyecekler, zorla öğrencilik yıllarımdaki gibi sapıklığıma döndürecekler!" gibi bir cümle kurdu. Daha ağır ifadeler mevcuttu ama beynim cümlenin orijinalini silmiş lakin bu ahvalin şoku hâlâ üzerimde taptaze duruyor. Anlayacağınız "yoğun bakım" denince bir hemşire olarak nefesim kesiliyor! Rabbim hepimize hayırlı ve afiyetli sıcacık evlerimizde ölümler ikram etsin, yoğun bakımlara düşürmesin.

Bu sadece kaleme dökebildiğimiz şahitliklerimizden birkaçı idi. Vallahi, billahi durum sandığımızdan çok daha vahim. Burada asla doktorları suçlamıyorum çünkü onlara dayatılan bu. Sorgulamıyor oluşları onların kişisel hataları olsa da bizler bu SİSTEMİN karşısındayız!

Bugün doğumumuzdan ölümümüze kadar tiyatro misali bize yazıp çizdiklerini yaşıyoruz. Yine elleriyle değiştirmiş oldukları Tevrat'ta şu ifadeler geçiyor:

"(Müslümanlara) Vurun; gözünüz esirgemesin ve acımayın! İhtiyarı, genci ve ere varmamış kızı ve çocuklarla kadınları helak için vurun!"[20]

Nasıl da "vuruyorlar(!)" değil mi? Hem de bizi, bizim elimizle vuruyorlar. Hiçbir gevşeklik göstermiyoruz modern tıp adı altında emirlerine itaat ederken. Müslüman son nefesini verebilmek için çırpınıyor, biz ellerini bağlıyoruz.

Çünkü Tevrat diyor ki "vurun, acımayın"! Sadece bu kadarla kalsa! Eskiden her ölü evinde yıkanır, kefenlenir, evinden çıkardı. Hatta benim dedem köy evlerindeki tahta abdesthanelikte yıkanmıştı. Bugün ölüler evlere sokulmuyor. Kapının önünden öyle böyle helallik al gönder. Yıkadıkları sabunlar sentetik kimyasal kokuyor, sardıkları kefenler titanyum dioksit içeriyor, döktükleri kafurlar habis ruhları çeken sentetik barındırmakta. Bu nedenle şimdiden pamuk kumaştan kefenimi ve doğal sabunumu alıp sakladım. Sizlere de tavsiye ederim. Ve hatta belki başıma iş alacak bile olsam sizlere şu gerçeği de söylemekten geri durmayacağım hem de ismini vere vere. Masonlar Büyük Locası'nın başkanlığını yapan Çapa Tıp Fakültesinden Mason Prof. Dr. Asım Akın'ın *"Masonluk, tıp âleminde güç odağıdır"* cümlesini biliyor musunuz?

20 Hezekiel 9/5-6.

Biz bunları sorgulayıp, güven duymamakta haksız mı sayılıyoruz şimdi? "Komplo teorisi" diye küçümsenen her mevzunun doğru çıktığı günlerin tamda ortasında değil miyiz? İmam-ı Azam hazretleri fıkıh ilmini **"kişinin leh ve aleyhine olan şeyleri bilmesi"** şeklinde tarif etmiyor mu?

Bunca sabıkadan sonra bize sundukları her ne olursa olsun lehimize mi yoksa aleyhimize mi oturup düşünmeyelim mi? Kaldı ki ilaç endüstrisi bugün gerçekten insan sağlığını önemsemekte mi?" diye bir soru artık sormayacağım. Sorduğum soru şu; "ilaçlarla insana yapmak istedikleri nedir? Zaruretler mahzurları mubah/helâl kılar" diye haramlar sokulmayan, ölüm anlarına musallat olunmayan Müslüman bedeni kaldı mı acaba? *"Haramda şifa olmadığını"*[21] literatür yazmadı diye mi bu rahatlık? Canlı ve cansız her varlığın Allah'ı zikrettiğini ve haramların bu zikri bozduğunu hangi laboratuvarda ispat edelim? Ağzına fazladan bir lokma atanın dahi birazdan boş bir kelam edeceğini bildiren âlimlerimiz, bilmem ne tıp dergisinin localarında gezmediler diye mi bu umursamazlık? Peki fazla lokmanın bile etkisi buysa, bunca necis içerikli ilaçların etkisi ne olur ki Müslüman fıtratına? Bunlar "ölmemek" için mi? Her şey bir saat daha fazla yaşayabilmek için mi? Tedbir, takdire mâni değil ki!

Tedbir kadar tevekkülün var mı ki? Bu işin sonu çok berbat bir yere varıyor ve bizler "alıştırıldıklarımız ve normalleştirdiklerimizle" buraya sürükleniyoruz. Ne komplo teorisi? Bırakın artık Allah ﷻ aşkına! Bilinci artık kendi kontrolünde olmayan bir insanın "dini" kalır mı? "Aile"

21 Buhari, Eşribe 15; Ebu Dâvud, Tıb, 2; Tirmizi, Tıb, 7.

kavramı kalır mı? Allah inancı kalır mı? Son bir paragrafla son vereceğim sözlerime. Artık bilen bildi, bilmeyen bilmedi.

Fıtrî olarak her sabah namazında öten horoza sahibi; "tekrar tekrar ezan okuma! Yoksa tüylerini yolarım" diye tehditler savurunca horozcağız korkmuş. Kendi kendine düşünmüş ve "zaruretler mahzurları mubah/helâl kılar. Canımı kurtarmak için ezan okumaktan vazgeçmeliyim." diyerek o günden sonra ezan okumayı bırakmış. Bir zaman sonra sahibi ezan okumayı bıraktırdığı horoza gelerek; "eğer tavuklar gibi gıdaklamazsan senin tüylerini yolarım!" demiş. Horoz, bu tehdit üzerine horozluktan da vazgeçer ve tavuklar gibi gıdaklamaya başlar. Tam bir ay gıdakladıktan sonra sahibi tekrar gelir ve bu kez şöyle der; "Şimdi de tavuklar gibi yumurtlamazsan, yarın seni keserim!" Bunun üzerine horoz ağlamaya başlar ve der ki; "keşke en başta, ezan okunurken şerefimle ölseydim!"

Bu umursamaz ve dünyevileşmiş Müslüman gidişiyle öyle bir hale geleceğiz ki, keşke ilk başta ölseydik diyeceğiz. Bu sebeple Efendimizin ﷺ bu hadis-i şerifine tutunmaktan başka çare yok. "Sade hayat, imandandır."[22]

22 Ebû Dâvûd, Tereccül 2.

YENİ DÜNYA
DÜZENİNDE
MEZARA DAHİ
YER YOK!

Yeryüzünün mezardan başka beşiği yoktur.

Firdevsî

Ve son olarak ölümlerden sonra cesetlerimizde onların tekeline girmiş olacak. Bu belki şu an ülkemiz için söz konusu değil ama nesillerimiz bunu görecek. Hatırımda yanlış kalmadı ise 2016 yıllarında Mezarlıklar İşleri Genel Müdürlüğü üzerine başka bir ölüyü defnetmek için kazdıkları mezardaki cesetlerin çürümediklerini görmüşler ve bunu beyan eden bir bildirge yayınlamışlardı. Ölümlerinin üzerinden 5-10 geçmesine rağmen çürümeyen cesetler. Hani dedik ya cyborg insana doğru, transhümanizm adına sağlam adımlar atıyoruz diye! Bedenler ilaçlar, GDO, kimyasal ve sentetikler ile öylesine dolmuş ki artık toprak bunları çözemiyor ve TOPRAĞA KARIŞAMIYORLAR!

Neden bu "fıtrat" mücadelesini vermeliyiz bir kez daha anladık mı? Bizim dünyalık bir derdimiz yok, yok, yok! Ayetlerde buyrulduğu gibi MÜSLÜMANCA YAŞAMAK VE MÜSLÜMANLAR GİBİ ÖLMEK İSTİYORUZ! Gerisi kuru bir kavgadır! Peki nereye varacak bu toprağa karışamamak durumu derseniz onun da yolunu şimdiden yaptılar.

Teknolojinin gelişmesiyle her alanda yenilenen bir dünyaya ve hayata sahip olduğumuz inkâr edilemez bir gerçek. Artık öyle ilerliyoruz ki, yeryüzünde kimseyi istemiyoruz. Mezara gömülmek "demode" bir hal almaya başladı. Kim uğraşsın böyle teferruatlı işlerle? Hem gittikçe duygusuzlaştırılmaya çalışılan ve geçmiş ile bağları koparılmak istenen bir nesil için evvelini hatırlatan ve onu duygulandıran "anne-baba, nene-dede" mezarlarının olmaması lazım. Bunu bu şekilde açıkladıklarında alacakları tepkiyi bilen bu şeytanın avaneleri konuyu "Ekolojik denge, organik mezar, cesediniz ağaç olsun mu?" tarzında süslü cümlelerle sunmuştur. Ama aslolan; "bizden kurtulmaktır."

Belçika'nın başkenti Brüksel'de artık cesetler gömülmek yerine özel bir işlemle "gübre" haline getiriliyor. *"Tarlanızı "insan gübresiyle" beslemek ister misiniz?"* diye de afişe edilmeye başlandı bile. Tiksindiniz biliyorum ama bu "insan gübreleme yöntemi" İsveç'te de yasal ve kullanılıyor. Keşke bu kadarıyla kalsaydı.

İsteyenin cesedi ise özel bir sıvı sayesinde tamamen yok edilerek, gömülmesine gerek dahi kalmadan imha ediliyor. Ölen kişinin vücudu, 96 derecelik bir alkalin sulu çözelti içinde yaklaşık 4 saat boyunca tamamen yok ediliyor. Ne kadar da teknolojik ve modern(!) değil mi?

Yeter mi? Yetmez. Amerika'nın 15 eyaletinde devreye sokulan uygulamaya göre, cesetler 160 derece ısıda yaklaşık 4 ile 6 saat süren işlem görüyor ve bu ölü bedenden çevreye yararlı yeşil bir sıvı elde ediliyor. Ölü sahipleri bu sıvıyı isterse tuvalete döküp üzerine sifon

çekiyor ve kanalizasyon yoluyla ondan kurtuluyor ya da yeşil alanlarda gübre olarak kullanabiliyor.

Yeryüzünün halifesi olan insan izzeti ve onuru karşısında ne kadarda saygısız ve duygusuzca bir işlem değil mi!

Yine Washington'da talaş ve saman gibi malzemelerle karıştırılan cesetlerden birkaç hafta içinde iki el arabasını dolduracak kadar gübre elde edilmesi yasası kabul edildi ve tarım alanlarında kullanılmak üzere üretime başlandı.

Şimdi bir tek soru var aklımızda. Tavukçulukta civcivlerden yem yapıp, tavukları hasta ettiler. Büyükbaş hayvancılıkta kendi etinden yemler yapıldı ve kendi cinsiyle beslenen hayvanlarda "deli dana" hastalığı zuhur etti. Şimdi kendi gübresiyle beslenen insanların sonu ne olacak?

Doğumlarımıza, cinsiyetlerimize, ailemize, mahremiyetimize, son nefesimize ve kabirlerimize sahip çıkabilmek için **AHİRZAMANDA FITRAT MÜCADELESİ** vermek zorunda olduğumuzun şuuru ve bilincini aciz kelamlarımla anlatmak istediğim bu kitabın gönüllerimize şifa olması dua ne niyazı ile...

Ve şunu unutmayasınız; bizler; insan olduğunu unutanlar ile, insan kalmaya çalışanların savaşı olarak geçeceğiz tarihe!

DECCÂLİZM

اللَّهُمَّ إني أعوذ بك من عذاب القبر، وعذاب النار،
ومن فتنة المَحْيَا وَالمَمَاتِ، ومن فتنة المَسِيحِ الدَّجَّالِ

"Allahım! Ben; cehennem azabından, kabir azabından, hayatın ve ölümün fitnelerinden ve Mesîh-i Deccal'ın fitnesinin şerrinden sana sığınırım."[23]

Peygamber Efendimiz kendi zamanında Deccâl'in çıkmayacağını bildiği halde, onun çıkacağı zamanda yaşayacak ümmetini uyarmak maksadıyla Deccâl'in hilelerinden söz etmiş ve bu felâketin bir Müslüman için en büyük belâ olduğunu haber vermiştir.

Sahabe döneminde Deccâl gündemde olan ve daim şerrinden Allah'a ﷻ sığınılan bir varlıktı. Onlar bizler gibi şeytan ve Deccâl'i unutmuş değillerdi. Hatta öyle gündemlerindeydi ve öylesine akıllarına yer etmişti ki; bir gün Müminlerin annesi Hazret-i Sevde çok güzel giyinip diğer annelerimizin yanına geldi. Sevde annemiz çok şakacı bir hanımdı ve kulakları ihtiyarlıktan ağır işitmeye başlamıştı. Aişe annemiz ve Hafsa annemiz aralarında konuşurlarken kulakları ağır işiten Sevde annemiz "ne fısıldıyorsunuz" diye sordu. Onun şakacı tavrından güç alan Hafsa annemiz de ona;

23 *Müslim, Mesâcid 128-134; Ebû Dâvûd, Salât 149, 179; Nesâî, Sehv 64.*

"Ey Sevde! Tek gözlü Deccâl çıkmış!" dedi. Bunun üzerine Sevde annemiz korkudan titreyerek "Nereye saklanayım?" diye sordu. Hafsa annemiz "haymeye haymeye" dedi. Hayme; hurma dallarından yapılan ve içerisi örümcek ağları ile dolu olan toz ve kir içinde bizim tabirimizle kömürlük gibi bir sığınaktı ve Sevde annemiz koşarak oraya saklandı. Efendimiz ﷺ teşrif ettiklerinde Âişe ve Hafsa annelerimiz gülmekten konuşamaz haldeydiler, hatta öyle ki Efendimiz tam 3 defa sormasına rağmen gülmekten cevap veremediler ve Sevde annemizin yerini parmaklarıyla işaret ettiler.

Efendimiz ﷺ oraya gitti ve içeride korkudan titreyen Sevde annemizi buldu. "Sevde! Burada ne işin var" diye sorunca, Sevde annemiz "Ey Allah'ın Rasûlü! O tek gözlü Deccâl çıkmış!" diye cevap verdi korku dolu gözleriyle. Bunun üzerine Rasulullah ﷺ "Çıkmadı, ama muhakkak çıkacak" buyurarak Sevde annemizi oradan çıkararak üzerindeki tozları ve örümcek ağlarını silmeye başladı.[24]

Şu detayı çok iyi anlamamız lazım; Sevde annemiz Deccâl'in çıktığını duyunca demedi ki;

"Ya hu daha İslam yeni geldi, ne Deccâl'i? Hem benim kocam peygamber, bana bir şey olmaz! Aman susun, moralim bozuluyor, umutsuzluğa sevk ediyorsunuz". Onun adını işitir işitmez tedbirini aldı! Zaten her namazda Deccâl'in fitnesinden Allah'a sığınıyordu. O an elinden gelen de gizli bir yere saklanmaktı; o da onu yaptı.

24 Heysemi, Mecmaü'l-Zevaid, c. 4, s. 316.

Çünkü Rasulullah'dan ﷺ böyle gördü! Onlar işitir ve itaat ederlerdi, Rasulullah ﷺ buyurdu ise mesele biterdi. Hiçbir hadis karşısında kendi mantıklarını devreye sokmaz "BENCE" ile söze başlamazlardı. "Daha ahirzaman değil, Deccâl bizi mi bulacak" demedi onlardan hiçbiri. Her daim namazları ardından ondan korunma duaları okudular ve hep tedbirliydiler. Çünkü Rasulullah Efendimiz ﷺ Deccâl'i çok ama çok detaylı izah etmişti ashabına. Hatta bir gün namazını bitirdikten sonra yüzü güler halde minbere çıktı ve:

-Herkes namaz kıldığı yerde kalsın, buyurduktan sonra;

-Sizi neden topladım biliyor musunuz? diye sordu.

Ashabı;

-Allah ve Rasulü daha iyi bilir, dediler.

Bunun üzerine Efendimiz ﷺ şöyle buyurdu:

-Allah'a yemin olsun ki, bir sevinç yahut bir korku yüzünden toplamadım sizi. Ancak Temim ed-Darî Hristiyan idi, geldi beyat edip Müslüman oldu. Benim size Deccâl hakkında anlattıklarıma uygun bir olay anlattı. Bende bunu size bildirmek istedim:

Temim; Lahım ve Cuzam kabilelerinden otuz kişiyle deniz yolculuğuna çıkmıştı. Dalgalar bir ay boyunca onlarla oynadı. Sonra güneş batımına yakın bir zamanda denizde bir adaya gemiyi yanaştırdılar. Sandallara binip adaya çıktılar. Müteakiben çok kıllı, hatta kıllarının çokluğundan önü neresi, arkası neresi belli olmayan bir yaratığa rastladılar. Ona;

-Vay sana! Sen de kimsin, diye sordular. O:

-Ben Cessase'yim, dedi. Onlar:

-Cessase nedir, diye sordular. O yaratık:

-Ey kavim! Şu manastırdaki adama gidin! O sizin haberinizi şevkle beklemektedir, dedi. Temim diyor ki; "bize adamı söyleyince onun şeytan olmasından korktuk. Hızlıca ona gittik, manastıra girince bir de baktık ki, cüsse bakımından en büyük insan, elleri birleştirilmiş vaziyette boynuna sıkıca bağlı, diz kapağı ile topukları arasında demirler vardı. Ona:

-Vay sana! Sen de kimsin, diye sorduk. O:

-Siz benim haberimi aldınız. Söyleyin siz kimsiniz, dedi. Onlar:

-Biz Araplarız, bir deniz yolculuğuna çıkmıştık. Denizin dalgalı olduğu zamana denk gelmişiz. Dalgalar bir ay bizimle oynadı. Sonra bu, senin adana gemiyi yanaştırdık. Sandallara binip adaya çıktığımızda çok kıllı, hatta kıllardan önü neresi, arkası neresi belli olmayan bir yaratıkla karşılaştık. Ona: "Vay sana sen kimsin?" diye sorduk. "O da: Ben Cessase'yim", dedi. Biz: "Cessase nedir?" diye sorduk. O yaratık da: "Manastırdaki şu adama gidin, o sizin haberlerinizi şevkle beklemektedir", dedi. Hızlıca sana geldik. O yaratıktan korktuk, onun bir dişi şeytan olmadığından emin olamadık, dedik. O:

-Beysan hurmalıklarından haber verin, dedi. Biz:

-Onun neyini soruyorsun, dedik. O:

-Beysan Hurmalarından soruyorum, hâlâ meyve veriyor mu, dedi. Biz:

-Evet, dedik. O:

-Meyvelerinin kesilmesi yakındır, dedi. Sonra:

-Taberiye gölünden haber verin, dedi. Biz:

-Neyini soruyorsun, dedik. O:

-Gölde su var mı, dedi. Biz:

-Evet, suyu çoktur, dedik. O:

-Suyun gitmesi yaklaşmıştır, dedi. Sonra:

-Zugar pınarından haber verin, dedi. Biz:

-Neyini soruyorsun? dedik. O:

-Suyu var mı, ahali o pınarın suyuyla ziraat yapıyorlar mı, diye sordu. Biz:

-Evet, suyu çoktur, ahali onunla ziraat yapıyorlar, dedik. O:

-Ümmilerin Nebisinden haber verin, ne yaptı, diye sordu. Biz:

-Mekke'den çıktı, Yesrib'e yerleşti, dedik. O:

-Araplar onunla savaştı mı, diye sordu. Biz:

-Evet, dedik. O:

-Onlara ne oldu, diye sordu. Biz ona karşı gelen Araplara üstün olduğunu ve ona itaat ettiklerini haber verdik. O:

-Öyle mi oldu, dedi. Biz:

-Evet, dedik. O:

-Ona itaat etmeleri onlar için hayırlı olur. Ben kendimi size haber vereyim: Ben Mesih'im (Deccal'im), bana çıkmam için izin verilmesi yakındır. Çıkarım ve yeryüzünde dolaşırım. Kırk gecede girmediğim hiçbir belde bırakmam. Ancak Mekke ve Taybe hariç! O iki belde bana haramdır! Her ne zaman onlardan birine girmek istesem, yalın kılıç bir melek beni karşılar ve oraya girmemi engeller. Oraların her geçidinde koruyucu melekler vardır, dedi.

Tam bu esnada Rasulullah ﷺ bastonunu minbere vurarak:

-Taybe budur, Taybe budur, Taybe budur. Yani Medine'dir. Dikkat! Ben size bunu haber verdim mi, diye sordu. Sahabeler:

-Evet, dediler. Rasulullah Efendimiz ﷺ ;

-Temim'in anlattıkları, benim Deccâl ve sıfatı hakkında anlattıklarıma uygun olması benim hoşuma gitti. Dikkat! Deccal, Şam Denizindedir yahut Yemen Denizindedir! Hayır, bilakis o doğu tarafındadır, doğu tarafındadır, doğu tarafındadır, buyurdu ve eliyle doğu tarafına işaret etti.[25]

Günümüzde bazı kişiler Deccâl'in televizyon, sosyal medya gibi manevî bir belâ olduğunu savunsalar da bizler Efendimiz ﷺ'ın dilinden onun canlı bir varlık olduğunu ve Rabbimiz tarafından bizleri imtihan maksadı ile elinde olağanüstü/istidracî güçlerin olduğunu anlıyoruz. Zira

25 Müslim, Fiten 119; Ebu Davud, Melahim 15; Tirmizi, Fiten 66.

zaten usul-ü fıkha göre de, gelen haberler evvela zahirine hamledilir, zahire hamledilmeye mani bir durum varsa sonra tevil edilir. Televizyon ve sair gibi organlar ancak deccalin avaneleri olmuşların hizmetini yapıyorlar. Çünkü yine Buharî'de geçen ve Efendimizden gelen şu rivayet durumun vehametini ortaya bir kez daha koymaktadır:

Ebu Said el-Hudrî ﷺ şöyle anlatıyor; "Rasulullah bize "Deccâl, Medine geçitlerine girmesi kendisine haram kılınmış olarak çıkacak. Ancak (Medine civarındaki) bazı ekim yapılmayan yerlere kadar yaklaşıp gelecek. O gün insanların en hayırlılarından bir kimse onun karşısına çıkacak ve "sen Rasulullah'ın bize haber verdiği Deccâl'sin" diyecek. Oradakiler ise bunu inkâr ederek "hayır!" diyecekler. Deccâl o adamı öldürecek ve sonra yeniden diriltecek.[26] Dirilttiği zaman o Müslüman; "Allah'a yemin olsun! (Şimdi daha çok emin oldum senin Deccâl olduğuna!) Senin hakkında hiçbir vakit bugünkünden daha basiretli olmamıştım!" der. Deccâl onu tekrar öldüreyim mi diyecek, fakat musallat edilmeyecek."[27]

Buradan Efendimizin ﷺ hadislerine sarılmanın, emirlerine dişlerimizle tutunmanın nasıl büyük bir lütuf olduğunu bir kez daha anlıyoruz. Çünkü Deccâl'in fitnelerini bırakın, Deccâl'in kendisi ile karşı karşıya gelen bu Müslüman onun Deccâl olduğunu hadisler ile çözmüş kendini ve imanını kurtarmıştır. Günümüzde hadisleri inkâr edenlerin, bir nevi neye hizmet ettiği de âşikârdır.

26 Burada araya girerek bir malumat vermek istiyorum: Şeytanı biliriz, en büyük düşmandır lakin şeytan Allah'ı inkâr etmemektedir, sadece isyan içindedir. Lakin Deccâl şeytandan farklı olarak "ben Allah'ım" demektedir. Ve kendince bunu ispat için o Müslümanı öldürüp sonra diriltiyor.

27 Buhari, Fiten 27, Fedailu'l-Medine 9; Müslim, Fiten 112.

Ve yine Deccâl'in bir canlı varlık olduğunu, şeytan gibi isyandan ziyade bizzat "ilahlık" iddia edeceğini yine Buhari kaynaklı bu hadisten öğreniyoruz. Rasulullah ﷺ Veda Haccı sırasında; "halk susup dinlesin!" buyurdular. Sonra Allah'a hamd ve senada bulunup, arkadan Mesih ve Deccâl'den uzun uzun söz ettiler ve buyurdular ki:

"Allah'ın gönderdiği her peygamber, ümmetini onunla inzar etti! Nuh ﷺ ümmetini onunla inzar etti, ondan sonra gelen peygamberler de. O, sizin aranızda çıkacak. Onun hali sizden gizli kalmayacak. Rabbinizin tek gözlü olmadığı size kapalı değildir. O ise sağ gözü kör birisidir. Onun gözü sanki (salkımdan) dışa fırlamış bir üzüm danesi gibidir. (İki gözünün arasında ke-fe-re yani kâfir yazılmış olacaktır. Bunu her müslüman okuyacaktır.)[28]

Günümüzde teknoloji önümüze ne koyar ise bunu bir yenilik kabul edip, kâfirden önce kobayı olan Müslümanlar olduğunu görmekte ve işitmekteyiz. Ancak Efendimiz ﷺ tarafından en ince ayrıntısına kadar tarif edilmiş gerçekleri gözardı ederek, teknik her gelişmeyi "caiz" gören bu zihniyet anlayışı İslam'da yoktur.

Her icat, her gelişme lehimize değildir. Bunun ceremesini günümüzde ziyadesi ile çekmekteyiz. Bugün insanlar ellerine alıp iletişim aracı olarak kullandıklarını (sandıkları) telefonlarla dahi fıtratlarının bozulduğunu, yuvalarının dağıldığını, manevîyatlarının nasıl ifsat olduğunu anlamış durumdalar.

28 Buhari, Fiten 27; Müslim, Fiten 100-103.

Özellikle şunu da belirtmek isterim ki her tıbbın bir dini vardır. Ancak günümüzdeki modern tıp anlayışının dini ateizmdir. Çünkü onlara göre her şey helal, fıtrata her müdahale serbesttir.

Bugün modern tıbbın "şifa" diye sunduğu birçok ilacın, aşının, nakillerin, üreme sisteminin, tedavi yöntemlerinin kişileri adeta *cyborg* haline getirdiği de kimseye kapalı değildir. Hastalığından iyileşmek için içtiği ilaç kişiyi eşcinselliğe kadar götürüyorsa bu su mudur yoksa ateş mi? Ve yine sözde bilimsel olarak bilinçaltı telkinleriyle iyileşeceğini sanan insanların "Yaradan"ı inkâra kadar giden süreçleri iyilik midir? Ve bu aşamada Nebevî metotların hakir görüldüğü, İslam tıbbının aşağılandığı, bu teknolojik gelişmeleri reddedenleri "cahil-yobaz" olarak tahkir edilmesi de ferasetimizin ne derece yok olduğunu önümüze sermektedir. Velhasıl bizlere sunulan ve literatür kelimeleriyle süslenmiş her yeniliğe şüphe ile yaklaşıp, sorgulamamız gerektiğini Efendimiz ﷺ'dan bir kez daha öğrenmekteyiz.

Huzeyfe ﷺ şöyle anlatıyor; "Rasulullah ﷺ buyurdular ki: **"Deccâl çıktığı vakit beraberinde su ve ateş vardır. Ancak insanların ateş olarak gördüğü tatlı sudur; insanların su olarak gördüğü ise yakıcı bir ateştir. Sizden kim o güne ererse, insanların ateş olarak gördüğüne düş(meyi kabul et)sin. Çünkü o, tatlı soğuk sudur."**[29]

29 Buhari, Fiten 26, Enbiya 50; Muslim, Fiten 105; Ebu Davud, Melahim 14.

-"Bir siz mi biliyorsunuz!"

-"Herkes yapıyor, abartma canım!"

-"Kötü olsa önerirler miydi?"

-"Ama ben iyileştim, bilime güveniyorum(!)"

-"Hem dünya nüfusunu azaltacak, hem bizi iyileştirip daha uzun yaşatacaklar(!)"

-"Bu telkinle tüm sıkıntılarımdan kurtulup, ferahlayacak mışım!"

Ne kadar da tanıdık sözler değil mi? 'Bedava peynir ancak fare kapanında olur' misalini getiriyor aklıma yalnızca. Bugün kılı kırk yararak dikkat eden insanların kınanan halleri "ateş" gibi görünse de aslında "su" misali oldukları âşikârdır. Sunulan her teknolojik gelişmenin oyuncağı olanların ise "su" gibi ilk başlarda rahatladıklarını sanıp ardından "ateş"in içine düştükleri de yine kimseye kapalı bir mesele değildir.

Nevvâs İbni Sem'ân ﷺ şöyle dedi:

"Bir sabah Rasûlullah ﷺ Deccâl'den uzun uzun bahsetti. Sonunda yorulup sesini alçalttı, sonra tekrar yüksek sesle konuştu. Biz onun anlatışına bakarak Deccâl'in Medine civarındaki hurmalıklara gelip dayandığını zannettik. Tekrar yanına gittiğimiz zaman üzüntümüzü anladı ve;

-Hayrola, bu ne hâl, dedi. Biz de:

-Yâ Rasûlallah! Sabahleyin Deccâl'den bahsettin. Kâh alçak sesle kâh yüksek sesle konuştuğun için, biz onun hurmalıklara gelip dayandığını sandık, dedik. Bunun üzerine şöyle buyurdu:

-Sizin adınıza Deccâl'den başka şeylerden daha çok korkuyorum. Şayet Deccâl ben aranızdayken çıkarsa, onun oyununu bozar, delillerini çürütürüm. Eğer ben aranızdan ayrıldıktan sonra çıkarsa, artık herkes kendini ona karşı savunup korumalıdır. Zaten Allah Teâlâ mü'minleri onun kötülüklerinden koruyacaktır.[30]

Yüreğimi yaralayan hadislerden biridir bu. Efendimiz ﷺ "Ben aranızdayken çıkarsa, onun delillerini çürütürüm" buyurmaktadır. Ahh Efendimiz... Yokluğunun hasreti sinemizi dağlamakta, sana hasret yaşayan kardeşlerin olarak bir saç teline bakıp avunmaktayız. Bizim de nasibimize ahirzamanda fıtrat mücadelesi vermek düştü... Kardeşlerimizin birçoğuna sözlerimizi anlatamıyoruz. Savrulup giden bir ümmet olarak hadislerindeki beyanatlarına sarılmaktan gayrı çaremiz yoktur.

Dünyanın birçok yerinde neden yapay zekâ çalışılıyor? Bu soruya hiçbir cevabı olmayanların bugün benim yazdıklarımı idrak etmesi mümkün mü? Dünya, robotta yarışıyor. Genetiği değiştirilmiş insan üretiyor, mikroçipleri kan dolaşımına karıştırma yolunda ilerliyorlar.

"Deccâl bazı körleri ve abraşlıları (ağır hastaları) iyi edecek, birtakım ölüleri diriltecek!"[31] Bu hadis-i şeriften haberi olmayanlara elbette bizim sözlerimiz bilim kurgu gelir. Çünkü onlara göre sürekli bizim hayrımıza işleyen bir teknoloji var. Hayat muhteşem, her şey günlük güneşlik...

30 Müslim, Fiten 110; Tirmizî, Fiten 59; İbni Mâce, Fiten 33.

31 Müsned-i Ahmed bin Hanbel.

Ama bakıyoruz; "Allah Allah! Ya hu her söylenen bu kadar hayrımıza ise bu iklimler neden bozuldu? Bu atmosfer niye delindi? Bu küresel ısınma niye var? Bu kadar insan niye tüp bebek kuyruğunda? Bu depresyon niye ilk okul çocuklarına kadar indi?" Her şeyden ziyade; "yahu bu ahlak nereye gitti?"

Nenelerimize soralım, geçmiş zamanlarında hiç otizmli çocuk görmüşler mi? Göremezler, çünkü otizm denilen illetin bir tarihi yok. "Delilik" ile karıştırmayın lütfen bu durumu. Otizm sonradan konulan bir teşhis ve özellikle "Gaps" diyeti ile semptomlarının azaldığı gözlemlenmektedir. "Aşısız çocuklarda görülme oranı neredeyse hiç yoktur!"

Bugün ise istatistiklere bakıyoruz dünyada 54, ülkemizde ise 59 çocuktan 1 tanesi otizm teşhisi almakta. Ve şu an 2 milyona yakın otizmli yavrumuz bulunmakta. Doğduklarında gayet normal olan, göz teması kuran bebeklerin özellikle 18 ay aşısından sonra günlerce gözlerini tavana diktiği, göz temaslarını yitirdikten sonra 2 yaşında bu teşhisi aldıkları binlerce annenin beyanı ile arşivimdedir.

2 yaş, aşıların tamamlandığı yaştır. Ve ne ilginçtir bağışıklık siteminin de tamamlandığı yaş! Olmayan bir bağışıklığa 48 doz kimyasal göndermenin de ne anlamı vardır? Yoksa yeni dünya için iyi bir hazırlık yolu mu seçmişlerdir? Bilmiyorum. Ancak bildiğim, gördüğüm ve emin olduğum şu ki; sağlam doğan bebekler aşılandıkları süreçte her ay hastaneyi illa ziyaret etmeye mecbur kalacak semptomlar yaşamaktalar. Artık anneler için "alerji, egzama, astım, bronşit vb" hastalık bile sayılmamakta! Anne sütünden çok antibiyotik tüketiyor, yaşından çok şurup içiyor ve buna "sağlık" diyorlar. Ancak yine bir çocuğu aşılı, bir çocuğu aşısız olan birçok annenin beyanıyla "aşısız çocukların hastane yolu bilmediğini de" iyi biliyoruz.

Bu hakikatlere ne zamana kadar göz yumulacak? Kendi aşılarımızı üretemediğimiz, üretmeyi bırakın yurtdışından aldığımız aşıların içeriğini kontrol ve analiz edecek bir mekanizmamızın bulunmadığını, aşı sonrası semptomların istatistik verilerinin tutulmadığını ne zaman söyleyecekler?

Savundukları kimyasallar ve iman edercesine kutsadıkları modern tıbbın avaneleri, 'immün' sistemini, Allah'ın ﷻ kusursuz yaratma sanatını anlamışlar mı hakikaten?

Ortada bunca mesnet ve delil varken, modern tıbbın insandan çok endüstriye hizmet ettiği âşikârken ve her birinin Rockefeller başta olmak üzere küresel sisteme hizmet eden aileler tarafından fonlandığı bilinirken.

Ezberci tıp anlayışlarının aslında bizim açımızdan büyük bir hayrı olmadı da değil.

İnsanları zorla özüne dönmeye mecbur bıraktılar. Çünkü inanmış insanlara göre Allah'ın ﷻ vaadi haktı ve yardımı her daim inerdi. İnsanlar arasında büyük bir uyanış vuku buldu. Raflara kaldırılan nebevî metodlar tek tek indirildi. Çünkü modern tıp günümüzde büyük bir çıkmaza girdi. Artık ilkokul mezunu diye aşağıladıkları insanlar, evde fasulye kıran anneler dahi "rekombinant dna" ne demek biliyorlar. Yüzüne bakmadan ilaç yazan doktora; "bu ilaçta titanyum dioksit var, kullanmam ben bunu!" diyerek karşı çıkıyorlar.

Körü körüne savunulan aşılar tavsiye edilirken, bunu söyleyen profesöre "otoimmün sistemi hakkında ne biliyorsunuz?" diye soruyor babalar!

"Benim bebeğimin ilk 2 yıl aktif bağışıklığı yok, öyleyse neden yavruma sentetik virüsler yüklüyorsunuz" diye dimdik duruyor anneler! Prospektüsü eline alıp "bak burada 'vero' yani maymun böbreği hücresi var bunu yavruma nasıl zerk edersiniz!" diye ezberci sisteme bilmediklerini öğretiyor artık ebeveynler!

Bizleri neden susturmak istiyor, neden itibarımızı zedelemeye çalışıyorlar şimdi daha iyi anlıyor musunuz? Büyük bir uyanış vuku buldu Elhamdülillah! Eğer her iş

onların dediği gibi hayrımıza çalışsaydı, toplumlar gerek sağlık olarak gerek ahlak olarak daha iyiye giderdi. Ama bugün kundaktaki bebekler, 70 yaşındaki ihtiyarlar poşet poşet ilaçla yaşamaya çalışıyorlar. Bugün gençler tek cinsiyete düşürülmeye çalışılıyor. Bugün bedende gezinen çipler çoktan üretildi. Bu muydu vaad edilen sağlık?

Deccâl'in fitnesinden Allah'a ﷻ sığınan bir Peygamberin ﷺ ümmeti olarak önümüze sunulan her ürünü defalarca incelememiz gerekirken öyle bir hale geldik ki sorgulamadan hepsini kabul eder olduk.

Öyle bir zamandayız ki herkes sürekli mucizevî metotlardan bahsediyor; *"bir solüsyon varmış, bütün hastalıkları iyileştiriyormuş! Öyle bir terapi yöntemiymiş ki bütün derdin tasan gidiyormuş!"* Son günlerde duymayan kaldı mı bu kelamları? Tam da Allah Rasulü'nün ﷺ buyurduğu gibi: "Deccâl bazı körleri ve abraşlıları (ağır hastaları) iyi edecek, birtakım ölüleri diriltecek ve "Ben Rabbinizim" diyecektir. Kim onu tasdik ederse Deccâl'in tuzağına düşecektir. Kim de "Rabbim Allah" der ve böyle ölürse, o zaman Deccâl'in fitnesine düşmeyecek ve ona bir daha fitne ve azab erişmeyecektir."

Deccâl hastalıklar karşısında olağanüstü işler yapacak. Ama nasıl? Buna bir hazırlık yok mu? İlaç niyetine "kurşun" implant, gıda ve temizlik maddeleri ile titanyum dioksit. Kendi elimizle şifa diye içtiğimiz "gümüş", aşılarla zerk edilen alüminyum-civa". Peki nedir bu bedenimize geri dönüşü olmayan bu metalleri yükleme hevesleri? Ne anlıyoruz bu hadis-i şeriften?

Bugün korkunç şekilde ilerleyen teknolojinin yaptığı tek şey var fark ederseniz; bedenimize bir şekilde ağır metaller yüklemek! Peki ama NEDEN! Çünkü nano boyuttaki bu metal partiküller hücrenin içine işleyerek DNA hasarlarına ve mutasyonlarına sebep olarak vücudumuzdaki biyokimyasal işlemlere müdahale edebilir. Yani bu metaller bedenindeyken dışarıdan bir bilgisayara bağlı olan beyine sahip olabilirsin!

İnsanoğlunun Allah ﷻ ve Rasulü ﷺ tarafından uyarıldığı böyle hassas bir mevzuda bu derece gözü kapalı ve cesaretli olarak kendini ve evlatlarını kobay yerine koydurması ise akıl alır bir durum değildir. Yine Efendimiz'in ﷺ lisanı ile "bir Müslüman aynı delikten iki defa ısırılmaz!"[32] diyoruz lakin bedenimizde ısırılmadık yer kalmamışken hâlâ önümüze ne sürseler gözümüz kapalı teslim oluyoruz.

Her şey geliyor da dinimizin ne dediği gelmiyor bir türlü aklımıza. Herkese her şeyi soruyoruz da "Rabbim ne buyurmuş?" diyemiyoruz ne hikmetse. İslam dininde "altın veya gümüşten" üretilmiş eşyaları kullanmak ittifak ile haramdır. Rasûlullah Efendimiz ﷺ: "Kim altın veya gümüş bir kaptan içerse ancak karnını cehennem ateşi ile doldurur!"[33] buyurmuştur. Bu sebeple altın ve gümüşten üretilen kaşık, bardak, kap ve gümüşe konmuş ürünleri tüketmek caiz değildir. Bunun birçok hikmeti elbette vardır. İslam'da bir iş yasak edilmişse, asırlar sonra da neden yasak edildiğine dair beyanlar zamanla farklı boyutlarla ortaya çıkmaktadır. Gümüş suyu da buna dahildir.

32 *Buhârî, Edeb, 83; Müslim, Zühd, 63.*

33 Buhârî, Eşribe 28; Müslim, Libas 1; Muvatta, Sıfatu'n-Nebi 11; İbnu Mace, Eşribe 17.

Hani ayette "fıtratları bozacaklar" buyrulmasını evvelce diş inceltmek, sonrasında dövme yaptırmak, daha sonra estetik ameliyatlar, daha sonra Crispr olarak algıladığımız gibi gümüşün de yasaklanma sürecini "suyunu içmekle" daha net anlamış olduk. Bizden sonra ortaya belki başka bir mevzu atılacak ve o zamanki toplum daha iyi anlayacak, bu ne olacak? Bilemiyoruz. Ancak şuna eminiz ki; Allah ﷻ ve Rasûlü ﷺ bize neyi emretti ise binlerce bereketi, bizi neyden men etti de binlerce hikmeti vardır.

Tüm yabancı kaynaklar gümüş suyunun zararlarını birbirlerine tebliğ ederken biz Müslümanların gözü kapalı bu ürünleri tüketmemiz ne oluyor Allah ﷻ aşkına? Ben bunları anlattığımdan beri bana düşman olup hakkımda ileri geri konuşmayan tek ürün satıcısı kalmadı ne yazık ki. Her alanda olduğunu gibi Nebevî metotların içinde de ziyadesi ile beyaz taşlar mevcuttur.

Onlarca mesnet ile anlatmamıza rağmen satıcılardan "Finikeliler, eski Yunanlılar, Bizanslılar, Çingeneler kullanmış ama" diye savunmalar geliyor. Saydığınız bu cahil toplumlar kullanmışsa da âlemlere rahmet olarak gelen ve nefsinden konuşmayan Peygamberimiz ﷺ de yasaklamış, yok ki bunun ötesi! Eski zamanlarda yaşayan gayrimüslim toplulukların bir metodu kullanmış olmaları onu nasıl caiz yapar Müslümanın gözünde?

Korkmamız lazım, inanın korkmamız lazım. Çünkü insan beyninin faaliyetleri bazı elektromanyetik dalgaların frekansına bağlı olarak gerçekleşir. Dolayısı ile beyin faaliyetlerini değiştirmek ve kontrol etmek için bedenimize farklı yollarla dahil ettikleri bu ağır metal ve kimyasallar

ile yönlendirme yapmaktadırlar. Velhasıl bugün insanlar bu ürünleri kullanarak başta sağlık sorunlarını çözdüklerini sanıyorlar ama arka planda vücutlarına atılmış ve ne zaman patlayacağı belli olmayan bir bomba taşıyorlar. Yani bedenlerine biriken bu metaller ile yarın cyborg bir insana dönüşüp, kendi iradeleri ile hareket edemez hale geldiklerin de her şey için çok geç olmuş olacak.

Son günlerde revaçta olan "kolloidal gümüş suyu" nedir diye Ehl-i Sünnet çizgisinde ve Nebevî Tıbbi kendilerine şiar edinen biyolog, genetikçi, doktor arkadaşlarımla derin bir araştırmaya girdik. Türk kaynaklarında övgüden(!) başka bir şey bulamasak da Rus, Alman ve İngiliz kaynaklarında bu konu hakkında korkunç bilgiler mevcuttur.

Kısa bir izah gerekirse gümüş; ağır bir metaldir ve periyodik cetvelde aşırı toksik kadmiyuma bitişiktir. Ve asla insan vücudunun ihtiyacı olan bir mineral değildir! Bugün insanlara mucizevi olarak pazarlanan bu solüsyonlar ise nano teknoloji ile 25 mm'lik gümüş nano partiküller şeklinde üretilir. Ruslar ona "Faydasız Risk" ismini takmıştır! Çünkü Rus fizyologlara göre bu aşırı doymuş gümüş çözeltilerin %10'u kanla taşınıp; insan vücudunun doğal filtresi olan karaciğerde birikiyor!

Böyle bir metal birikime sahip olan karaciğerin ise sağlam kalması mümkün değildir. Bu sebeple insanlar bir yeri iyileştireyim derken, başka organlarına zarar vererek "faydasız bir risk" alıyorlar. Bununla birlikte yüksek dozlarda ve uzun süreli kullanımı sonucunda kişide böbrek hasarları ve kasılmalar gibi nörolojik problemler gözlenmiştir.

Çünkü gümüş; hücrelerin birbirleri ile enerji alışverişlerini hücresel düzeyde engeller ve bu nedenle sitotoksin yani "hücre zehiri" görevi görür.

2014 yılında Danimarka Üniversitesi'nin yayınladığı bir makaleye göre kolloidal gümüş suyu bağırsak hücreleri için zararlıdır ve tahribata yol açar. Bunun yanı sıra bedendeki serbest radikalleri tetiklediğini de belirtmişlerdir.

İnsanlar üzerinde uzun vadeli bir deneye tabii tutulmayan kolloidal gümüş suyunun hayvan deneylerinde laboratuvar farelerinin DNA yapılarına büyük zarar verdiği gözlemlenmiştir.

Ülkemizde "hiçbir yan etkisi yok" denilerek piyasaya sürülse de Alman uzmanlar bu ürünün yan etkilerini şöyle sıralamışlardır: "İnsan cilt ve mukoza zarlarını mavi-siyah renge çevirip arjiri hastalığına, tat alma bozukluklarına, koku duyarlılığına, nöbetlere, ağır böbrek hasarlarına, gebelik sırasında kullanıldığı taktirde yeni doğan organ sakatlıklarına sebep olabilir."

Antibiyotik gibi direnç kazanılmayacağı iddia edilse de Alman uzmanlara göre bu asla doğru değildir. Kolloidal gümüş suyuna karşı bağırsak bakterileri dirençli hale gelebilir. Ve bu nano gümüş tozları hangi bakterinin yararlı olacağını ayırt edemez bu sebeple bağırsak florasını bozarak bağışıklık sistemini baskılar.

Zaten genel manada vücuda dahil olan nano parçacıklar canlı hücrenin yapısına nüfuz ederek dokuların bozulmasına ve genleri mutasyona sokarak genetik hastalıklara sebebiyet vermektedir.

-"Ama ben gümüş suyu ve başka ağır metaller içeren ilaçları kullandım, çokta iyi geldi çok düzeldi şikayetlerim."

-Kimse zaten düzelmezsiniz demiyor. Bugün domuz eti yer, alkol içersen de bedeninde kan oranı yükselir ve kansızlık çekmezsin peki bunu yapabilir misin? Elbette bir iyileşme görülür ama bizim için aslolan bu mudur? Bu nano partiküller bedeninize depolanıyor. Dışarı atılıyor gibi bir durum asla söz konusu değil! Birkaç sene sonra geri dönülmez bir rahatsızlık içinde bulursanız bedeninizi, ki biz bunu artık birçok mecrada gördük. Ne yapmayı düşünüyorsunuz? Bu Rusların tabiriyle "Faydasız riski" nasıl göze alabiliyorsunuz? Yıllardır doğru bilinen ne çok şey kastetmiş meğerse canımıza değil mi? İyileşmek başka "şifalanmak" başkadır. Bunu idrak edemiyor oluşumuz bizi şüphelilere sevk etmektedir zaten.

- "Ama yıllardır kullanıyorum bir zararını görmedim."

- Aynı aşı mantığı. Aşılarda bulunan kimyasalları bedenlerine zerk ettirip "ama bir zararı yok, aksine koruyucu" diyenlerle aynı mantık. Çocuğu daha 5 yaşında hani kısır mı oldu diyor. Evlenmeden bunu nasıl anlayacak? Şu an aniden bir semptomla karşılaşmamış olabilirsiniz. Ama 10 sene sonra başınıza ne gelecek biliyor musunuz? İnsan üzerinde deneysel yapılan hiçbir çalışması yok bu solüsyonun. Sadece Güney Danimarka Üniversitesi fareler üzerinde çalışmış, bu çalışma neticesinde de nano gümüş suyuna maruz kalan farelerin bir süre sonra DNA'larında ağır hasarlar tespit edilmiş. Ama görünen o ki; nano gümüş suyu ile şifa bulduklarını sananların acısı nesillerinden çıkacak gibi.

- *"Gümüş ağır metal değil ki!"*

- Kim diyor bunu? Her şeyden önce gümüş; zaman içinde kurşun, kadmiyum ve alüminyum ile aynı şekilde vücutta biriken ağır bir metaldir. "Alüminyum (Al), arsenik (As), kurşun (Pb), cıva (Hg), nikel (Ni), gümüş (Ag), titanyum (Ti), uranyum (U) gibi ağır metallerle aynı kategoriye dahildir.

-*"Ama bedenimizin demir ihtiyacı var onu karşılayınca sorun olmuyor da neden gümüş dahil etmemeliyiz?"*

- Çünkü insan bedeninin hiçbir şekilde gümüş metaline ihtiyacı yoktur! Bunu hazmedemez, birikinti olarak en zayıf organda toplamaya başlar. Bu sebeple biraz vicdanlı(!) olan, kolloidal gümüş suyu satıcılarından bazıları böbrek hastaları ve çocuklara önermezler!

-*"Gümüş suyu DNA hasarına sebep olur diyorsunuz bu nasıl olabilir ki?"*

- Biyolojik sistemlerde, ağır metallerin hücresel organelleri ve hücre zarı, mitokondriyal, lizozom, endoplazmik retikulum, çekirdek ve metabolizma, detoksifikasyon ve hasar onarımında rol oynayan bazı enzimler gibi bileşenleri etkilediği bildirilmiştir. Metal iyonlarının DNA ve nükleer proteinler gibi hücre bileşenleri ile etkileşime girerek DNA hasarına ve hücre döngüsü modülasyonuna, kanserojen veya apoptoza neden olabilecek konformasyonel değişikliklere neden olduğu bulunmuştur. Bunların hepsinin, düşük maruz kalma seviyelerinde bile, çoklu organ hasarını tetiklediği bilinen sistemik toksik maddelerdir.

- *"Peki nano üretimlerden kaçmalıyız, ya geleneksel yöntemle üretilen gümüş suları?"*

- Netice itibariyle gümüş bir metal olduğu için gümüş nitratlar, iyonik silverler, kolloidal silverler, gümüş klorürler ve gümüş proteinler de dahil olmak üzere gümüş çözeltileri kullanmaktan her zaman kaçınmalıyız. Kolloidal gümüşün tek güvenli gümüş çözüm olduğu iddiası da doğru değildir.

Dr. Kaayla Daniel PhD muhteşem eseri Mad As a Hatter: How to Avoid Toxic Metals and Clear Them from the Body de ağır metalleri vücudumuzdan nasıl atmamız gerektiğini anlatmış, dileyenler okuyabilir.

-*"Gümüş suyu yerine ne kullanabiliriz peki, ilaç şirketleri de tam bunu istemiyor mu zaten?"*

- Sarımsak, zerdeçal, kırmızı biber, manuka balı ve kekik yağı gibi oldukça etkili ve metal toksisite sorunları bulunmayan bol miktarda doğal antibiyotik varken neden risk alıp gümüş suyu ya da herhangi bir antibiyotik kullanmalısınız ki? Bunlar sihirli iksir gibi anında çözüm sunmaz ve zaten biyolojik olanda bu değil midir? Hastalık semptomlarının neden bir anda kesilmesini bekliyorsunuz ki? Sizi bir anda iyi eden ve her derdinize deva diye dayatılan bir şey varsa, bence on kere daha durup düşünmelisiniz!

-*"Ama kolloidal gümüş suyunun hiçbir zararı yok diyorlar!"*

- Kolloidal Gümüşün en önemli zararlarının başında gelen semptom bağırsak mikrobiyomuna zarar vermesidir.

Kolloidal gümüş, antibiyotikler gibi mikropları zehirleyerek değil, hücre duvarlarına yapıştırarak ve enzim üretimini inhibe ederek (boğarak) çalışır. Ve ne yazık ki öldürdüğü bakterilerde seçici değildir. Netice olarak kolloidal gümüş bağırsaktaki faydalı bakterileri patojenik türlerle aynı şekilde azaltabilir. İyide zaten sizin antibiyotiklerden vazgeçme sebebiniz tamda bu değil miydi?

Faydalı bakterilerin bağırsaklarındaki popülasyonu azaltmak, sebebi ne olursa olsun -doğal veya ilaç bazlı- ciddi bir iştir. Demek ki "doğal" saydığınız bu solüsyonda faydalı-faydasız ayırmadan mikrofloranızdaki her bakteriyi yok ediyor. Kolloidal gümüşün bulaşıcı bir mikroptan yararlı bir mikrobu tanıma yolu yoktur.

- *"Ama o bir ilaç değil ve ilaç şirketleri kasten onu karalıyorsa?"*

- Yukarıda size bağırsak mikrobiyomlarınıza karşı ayırt edici davranmadığını izah ettim. Hassas bağırsak mikrobiyomunuz söz konusu ise neden risk alacaksınız? Kolloidal gümüş geniş spektrumlu bir antibiyotiktir. Sırf reçete ile alınmadığı veya "Big Pharma" ilaç firmaları tarafından üretilmediği için, ince bağırsak sağlığınız için bir risk oluşturmayacağı anlamına gelmez.!

- *"Neden GAPS diyeti gibi otizm, otoimmün hastalık sahibi kişilerde "Gümüş suyu kullanımı önerilmez?"*

- Kolloidal Gümüş GAPS Diyetinde Kontrendikedir. Yani tersine sonuçlar gösterir. Bu dahi ne olduğunu anlamak için yeterlidir! Hassas bağırsak dengesini bozma ve faydalı bağırsak florasına zarar vermesi nedeniyle,

kolloidal gümüş, Dr. Natasha Campbell-McBride MD tarafından geliştirilen bağırsak iyileşmesi için GAPS Protokolünde kontrendikedir. GAPS Diyet Uygulayıcıları, kolloidal gümüş alımından kaçınılmasını önerir. Bu, bağırsak ortamını faydalı mikroplarla yeniden inşa etmeye çalışırken ve otoimmün hastalığı remisyona sokmak için bağırsak duvarını iyileştirme sırasında gereklidir.

Sonuç olarak sizlere diyorum ki; ben dünya Deccâl'e hazırlanırken, kardeşlerimin bir metalden kaçarken öbür metale koşmasını kabullenemiyorum. Şeytan değil midir size sunduğu her şeyi tatlı ve zahmetsiz gösteren? Bugün bu şüpheliler ne kadarda tatlı gelir oldu nefsimize? Deccâl değil mi abraş yani çaresiz hastaları iyi edip, körleri görür yapacak olan? Nasıl olacak bu işler sanıyoruz?

Ben de isterim, bir sihirli iksir içip anında iyi olabilmek ama bu ne fıtratımızda ne de Rabbimizin ilahi kanunlarında var. "Şifa" nedir bunu iyi kavramamız lazım.

Ben Efendimizin ﷺ uyarıları karşısında kör kütük önüme sunulan her yeniliğe elimizi uzatıp, bedenime dahil edecek kadar cesur biri değilim! 1400 yıl evvel Peygamberimizin ﷺ sığındığı Deccâl fitnesinden bu ahir zamanda çok korkuyorum! Çünkü akın akın ona tabii olacaklar buyuruyor hadisler. Ben ahir zaman fitnelerinden, şeytanın süslü sunduğu her şeyden korkuyorum!

Ve son olarak; Rabbimin bize ikram ettiği bağışıklık sistemimin kuvveti ve mükemmelliği ile iyileşebileceğimiz hastalıklarımızı, daha sonra nasıl bir rahatsızlığa sebep olacağını bilmediğimiz bir yöntem kullanarak tedavi edecek cesarete sahip olmamalıyız!

Hücre zarı; katı bir yapı değil, aksine akışkan bir yapı olup seçici ve geçirgendir. Ancak ilahî bir şekilde insan vücudu akışkan olmasına rağmen bağlanma güçleri ile bir arada duruyor. Rabbimizin yaratma sanatına hayran olmamak elde değil. Ancak bu muazzam sisteme bırakın ağır metalleri en basitinden margarin ve türevi maddeler dahil edilirse bile hücre zarının yapısı bozuluyor ve katılaşıyor şekeri vb. içeri almakta zorlanıyor. Bu misali verdikten sonra aslında konuyu getirmeye çalıştığım nokta şu ki; insan yapısı sentetik ve kimyasallar ile bozuluyor, metaller ile de bedenin elektriksel faaliyetleri bozuluyor. Çünkü insan sinir sistemi ve kalp elektrikle çalışır, elektriğin olduğu her yerde ise manyetik alan vardır. Hatta bazı araştırmacılar diyor ki insanın bilinci aslında kafasının etrafındaki manyetik alandan ibarettir.

Bu durumda metal dengesi ne derece önemli vücutta birazda olsa anlamış oluyoruz. En basitinden amalgam dolgular dahi vücudumuzda elektriksel yüklenmeye sebep oluyor. Enerji yani kuantum fiziği manevî alem temel, bu temeli bir şekilde bozmaya ya da değiştirmeye çalışıyorlar.

Metallerin elektrik iletkenlikleri, radyasyon emiş kuvvetleri detaylarını da düşünecek olursak onları bedenimize bu kadar kolay dahil edilmesine izin vermeli miyiz?

Bir Finlandiyalı doktor, "yok oluş olamaz. Çünkü bizim maddî temelimizi atom altı titreşimler ki bu enerjiden kasıtları bizim tabirimiz ile ruhtur oluşturuyor ki bu enerjidir ve enerji asla kaybolmaz, sadece form değiştirir." diyor. Yani bedenden çıkan enerji ile beden çöküyor ve o

enerji arşa da yükselebilir yere de batabilir bizim dini bilgilerimize göre. Nano-teknoloji de tam olarak bu tür mevzulara hizmet ediyor. Fıtratı bozup değiştirmeye çalışıyor.

Bir nano partikülü, bir spermin kuyruğuna takıp spermi yumurtaya doğru taşımışlar ve yumurtayı döllemişler. Düşünsenize gözlerimizle göremediğimiz spermden daha küçük hatta onun kuyruğuna yapışabilecek formda olan bir maddeden bahsediyoruz! Ve bu nano partikül spermi kafasına göre yönlendirebiliyor! Yani bu nano partiküllerin dışardan elektro manyetik dalgalar ile yönetilebildiğini düşündüğümüzde, rahimde büyüyecek olan sıradan bir insan olabilir mi?

Bu işi yapan uzmanların açıklaması tam olarak şu şekilde; Nanopartiküllerin (NP'ler) hücresel ve doku seviyelerindeki etkileri tam olarak anlaşılmamış olsa da bu biyolojik etkilerin bazıları, özellikle in-vivo veya in-vitro olarak sperm hücre kalitesini artırarak erkek üremesini arttırmak için yardımcı üremede kullanılabilir. Nano partiküllerin hücreye etkilerini tam olarak anlaşılamadığını itiraf edip, ama yine de onu insan genetiğine dahil etmek. AKIL ALIR BİR DURUM DEĞİLDİR!

Yine ağır metallerin insanlıkla alakasını daha sade bir şekilde başka bir misalle anlatmak isterim. Bir çoğumuz yaşamışızdır, kendi aramızda ne konuşuyorsak o ürünün reklamının aniden karşımızda belirmesi durumunu. Misal ben hamileyken sosyal medyada sürekli bebek kıyafetleri reklamları çıkardı. Eşime bir gün kasıtlı olarak ben filanca yere gitmek istiyorum dedim ve üzerinden çok geçmeden o yerin tanıtım reklamını karşımda gördüm.

Bunu anlamak çok basit. Konuşulanları dinleyen bir "akıllı telefonumuz" var. Hâliyle bu veriler aktarılıyor ve anlaşılan reklam şirketlerinin ürünleri ana sayfamızda gösteriliyor. Ama bu kadarı yetmiyor onlara. Çünkü elimizden telefonları attığımız an bizimle bağlantıları kesilecek, haliyle zihnimize hükmetmeleri böyle kolay olmayacak.

Artık ağzımızdan çıkan yetmez, aklımızdan geçen her düşünceyi okumak, zihnimizde ne planlıyorsak bunu bilmek istiyorlar. Bu sebeple bize altın tepsilerde, öve öve bitiremedikleri öyle bir ürün sundular ki, ona aldanıp gidecekleri düşününce uykularımızın kaçması lazım! Geçtiğimiz günlerde binlerce kişiye bir "domuz" eşliğinde tanıtıldı "Neuralink". Nedir bu? Kafa derinizin küçük bir kısmını kaldırıyorlar ve bozuk para büyüklüğündeki cihazın elektrotlarını beyne implant ediyorlar. Daha sonra cihazın kaynaması için deriyi üzerine dikiyorlar. Elon Musk, bu işlem için "bileğinize taktığınız akıllı bileklikten farksız" diyerek yüzümüze bir tokat daha atıyor.

Sahi, adımlarımızı sayan, nabzımızı ölçen, uykumuzu kontrol eden bir nevi çipe alıştırma görevini kollarımıza taktığımız akıllı bileklikler görmüştü zaten. Vakti zamanında âlimlerimizi teknoloji karşıtlığı ile suçlayıp "evlerinize televizyon sokmayın!" dediler diye cahil, geri kafalı, yobaz muamelesi yapan bizler; televizyonlardaki subliminal mesajlar sebebiyle ahlakı bozulan, 25. kare yöntemlerine maruz kalıp algılarıyla oynanan ve neticesinde cinsiyetleri dahi değişen bir nesil ile baş başa kalmadık mı?

Şimdi yana yakıla birtakım uzmanlar "çocuklarınıza TV izletmeyin" diyorlar. İş işten çoktan geçti, şimdi istesek de televizyonla işleri yok. Peki, vaktinde neden buna engel olmadılar?

Şimdi aynı uzman ağızlar, bizleri tamamen köleleştirecek bu uygulamaları yine faydalı görür oldular. Bir insan kaç defa aynı yerden ısırılır? Maalesef sağlam yerimiz kalmadı bizim!

Şu anlık domuzlara takılan ve çok yakında insanlara da takılması planlanan bu çipler için Elon Musk şöyle söylüyor; "bu çipi taktıran parkinson hastaları, depresyonlular, ağır beyin hasarlılar, felçliler, sağırlar ve hatta körler iyileşecek!" Peki Efendimiz ﷺ bizi, yani ümmetini muhafaza edebilmek için 1400 sene evvel nasıl uyardı? "Deccâl, bazı körleri ve ağır hastaları iyi edecek!" Bunların vaadleri ne kadar da örtüşüyor değil mi? Bu hadis-i şerifin kalbimizi titretmesi lazım! Hâlâ nasıl olur da görmez gözlerimiz bu gerçekleri! Ne sanıyoruz biz Deccâl'i?

Tamam iman ediyoruz ama önümüze her çıkana "aa tamam bu beni iyi ediyor" diye sarılıyoruz. Şafi olan Allah'tır, o da asla bir harama şifa koymamıştır.

9-10 yaşlarımda kendimi korkutmayı seviyordum. Mesela akşam olunca evin en ücra köşesine gidip İmam Gazali'nin "Ölüm ve Ötesini" okur veya Deccâl hadisleriyle kendimi korkuturdum.

"Hadisten korkulur mu hiç?" demeyin. 10 yaşında bir kız çocuğu, okumak için "Deccâl hadislerini" seçmişse bal gibi korkulurdu. Okuduğum hadislerden birinde Allah Rasûlü ﷺ şöyle buyuruyordu:

-Vallahi, kişiler deccalı mümin zannedecek ve ona tabii olacaklar. Sevk ettiği şüpheli şeylerin de ardına düşecekler![34]

O vakitten beri düşünürdüm; "yahu bu nasıl olacak? Aptal mı bu insanlar? Hem alnında "kâfir" yazdığı ve hem de Deccâl olduğunu bildikleri hâlde nasıl onu Mümin zannedebilirler? Nasıl bunları bile bile ona tâbi olacaklar? Nasıl şüphelilerden kaçmazlar? Gözleri kapalı şekilde akın akın bu hale nasıl düşecekler?" Bunlara zihnimde bir mana veremeyip cevap bulamayınca kendi kendime hayrete düşüyordum.

Bir insan alnında KÂFİR yazdığını göre göre nasıl tabii olabilir ki? Ta ki "Titanyum Dioksit" ile tanışana kadar. Yani kısaca "E171" deniliyor ona. Korkunç olan şu; sakızdan ekmeğe, diş macunundan, temizlik malzemelerine ve hatta çikolatalara kadar her paket ürünün içerisinde bulunuyor. Almanya, Fransa gibi ülkelerde yasak olsa da bizim ülkemizde alabildiğince serbest. Bu madde girdiği bedende asla yok edilemiyor. Çünkü vücut bunu tanımadığı için hazmedemiyor. Dolayısıyla en zayıf organda depolanmaya başlıyor.

Günümüzde birçok insanın beyninde birikim yapan titanyum dioksit neticesinde insan "kendi iradesi ile adım atamayacak" hâle geliyor. Kol ve bacakları inanılmaz ağrıyor, keza başları da öyle. Küçücük çocuklarda dahi inanılmaz baş ağrıları var. "Adım atacak hâlim yok, kolumu kaldıramıyorum yerinden." Bir yerden tanıdık geliyor mu bu sözler? Hepimiz her gün bu hâldeyiz. Çocuklar,

34 Ebu Davud, Melâhim, Hadis No: 4319.

önceden sabahtan akşama kadar koşup oynar yorulmak nedir bilmezken bugün markete gidip gelirken nefes nefese kalıyor; merdiven dahi çıkamıyorlar.

Sadece bedensel değil bu durum. Şu cümleler artık sıradanlaştı:

-Hiçbir fikrim yok, sanki beynim durdu düşünemiyorum.

-Sanki içimden bir ses bana şunu yap diyor, yapmazsam rahat edemiyorum.

-Sana çok şey yaparım derim, çok şeyin bayalini kurarım ama hiçbirini yapamam.

-Biri beni adeta yönetiyor.

-Bu hareketi yaptım ama elimde değildi.

-Sanki ben değil de başka biri yaptı onu; ben "ben" değildim."

Maalesef birçok insan kendi kendine bu sözleri söylüyor. Kendi iradesi yokmuş gibi davranıyorlar.

Geçtiğimiz yıllarda Rus bilim adamları köpekler üzerinde bir deney yaptılar. Köpeklerin dişlerine "Titanyum Dioksit" ile dolgular yaptılar. Daha sonra bilgisayardan komutlarla köpeklere "saldır!" emri verdiler. Köpekler hiçbir ses duymadan, birdenbire komuttaki hedefe saldırdılar ve koparana kadar da bırakmadılar. Biz buradan ne anlamalıyız?

Demek ki beyinde biriken bu madde ile bizlere uzaktan komutlar verip, kendileri yönetecek hale getirmeye çalışıyorlar.

Cüneyt Zapsu her Davos Zirvesi ardından bas bas bağırıyordu: *"Bu jenerasyon; özgür, bür iradesi ile hareket eden,*

kendi kendine düşünebilen son jenerasyon. Gelecek nesiller tamamen yapay zekâ misali yönetilecekler."

Şimdi tam ve net olarak anladım Rasulullah'ın ﷺ bizi hangi konuda uyardığını ve ne demek istediğini. "Şüphelilerden kaç" buyururken neyi ima ettiğini idrak ettim. "Bile bile tâbi olacaklar" derken nasıl bir teknolojiyle boğuşacağımızı görüp 1400 yıl evvelden uyarmış Efendimiz ﷺ.

Bazıları doğalcılık adı altında; size paket gıda yemeyin, kimyasallardan uzak durun derken sadece kilo almamanızı, ya da gribi hafif atlatmanızı öngörebilirler. Ya da verdikleri doğal bitki kürleri sadece kimyasalsız bir hayat sürmeniz için olabilir ki, bu hususta şunu da belirtmek isterim gayrimüslimler bizden daha doğal yaşıyor ve içlerindeki bazı topluluklar küreselciler ile bizden daha sağlam savaşıyor.

Bu parantezi açmaktaki maksadım; "bizim derdimiz sağlam bir beden olmalı lakin asıl hedefimiz bu değil!" hakikatini ifade etmektir. Asıl maksadımız fıtratımızı dolayısı ile itikadımızı bozmadan, bilincimizi ve zihnimizi kimsenin oyuncağı etmeden MÜSLÜMAN olarak ölebilmektir. Çünkü hangi kimyasal taşını kaldırsam altında İsrail'den evvel itikatsızlık görüyorum ben!

Güvenemiyoruz bir türlü Rabbimizin ne sistemine, ne kanununa! "İsviçreli bilim adamları" deyince akan sular duruyor, haramlar bir anda helal oluyor ama Allah ve Rasûlü deyince "ama" demeler başlıyor.

Hatta bu bilincin ele geçirilme işini bizimkiler çok tan devraldı, kâfire gerek kalmadı. O kadar çok duyuyorum ki hafızlar, medrese hocaları; türlü sözde psikoterapi, özde bilinçaltıyla oynama ve iman genini bloke etme işlemleri yapıyorlar. Neymiş, telkinlerle geçmiş travmalarını siliyorlarmış. Zaten bizim toplum bunalımda, herkes atlıyor. Genlerine kadar siliyorlarmış, iyi hissediyorlarmış. Bu da insanın bilinçaltıyla oynamanın bir yoludur. Oradan bir şey silmeye muktedir olan, oraya istediği her şeyi yüklemeye de muktedir değil midir?

Bu işlerden bihaber insanlar elleriyle kendilerini bir uçuruma sürüklemektedir. Uçurum diyorum, çünkü Efendimiz ﷺ şiddetle uyarıyor ve "imanları göğüslerinden çıkıp gidecek." buyuruyor! Ve en kötüsü bu kişiler hallerinin farkına varamadan, kendi hür iradeleriyle hareket ettiklerini sanıp bilinçaltlarına gelen telkinlerle her isteneni yapan birer kuklaya dönüşecekler.

Artık kimse hiçbir şeyi gizlemiyor, kartlar gayet açık oynanıyor. Hatta daha çok yeni bir misal vereyim. Çocukluğundan beri Ehl-i Sünnet anne baba elinde büyüyen, hafız olan, çarşaf giyen bir kız bugün bikinili pozlarıyla sosyal medya fenomeni olmuş durumda. Hatta "dinleri saçma bulduğunu, asıl yaratıcının kendi içinde olduğunu" iddia ederek küfrünü de ortaya kusuyor. Neden? Bu hale geldiğini detaylı bir şekilde incelediğimde bu kızın yoga-meditasyon ve akabinde tetalight denilen bilinçaltı ifsatlarına karıştığını gördüm. "İçindeki gücü keşfet, içindeki yaratıcıyı bul, olumla, çapala" diye diye Rablerini sildi süpürdüler insanların sinesinden.

Şunu unutmayın; seni telkinle iyileştiren, aynı telkinle bir talimat vererek öldürebilir! Ya da yaşayan ölü haline getirebilir imanından ederek. Senin zihninden bir telkinle kötü anılarını silen, aynı telkinle istediği her şeytanlığı yükleyebilir! Bilinçaltımızla oynatmadan, vaad edilen mucizevi yalanlara kanmadan sadece sadeleşmeliyiz. Çünkü bu Peygamber Efendimizin ﷺ emridir. Tam üç defa tekrar etti; **"sade hayat imandandır!"**[35]

Bu sadeleşmek önümüze sunulan her meseleye; "Peygamberim bunu yapmadı, ben de yapmam. Bu gerekli olsaydı, Rabbim bize elbette bildirirdi! Rabbimin vahyettiği ve efendimin, sahabesinin ve diğer temiz neslin amel ettiği bana yeter!" diyebilmektir.

Sadeleşmek, dinimizde olmayan her ritüelden arınmaktır. *"İlim Çin'de bile olsa, onu alın!"*[36] hadis-i şerifini pisliklerine alet edenler bilsinler ki o ilim, sizin ne idüğü belirsiz ritüellerinizden beridir! Bu hadisi kendinize alet etmeniz dahi, hiçbir şey bilmediğinizin bir kanıtıdır.

"Ey iman edenler! Allah'a karşı gelmekten nasıl sakınmak gerekiyorsa, öylece sakının ve siz ancak "müslümanlar" olarak ölün."[37]

Bizler bilime karşı değiliz. Bizler zalimin bilim diye zerk etmeye çalıştığı zulüm sistemine karşıyız ve her alanda söylüyor, son nefese kadar da söylemeye devam edeceğiz;

35 Ebû Dâvûd, Tereccül, 2; İbni Mâce, Zühd, 4.

36 Beyhaki, Şuabu'l-İman, c. 2, s. 253.

37 Âl-i İmran,102.

"İlimsiz bilim, bilimsiz ilim olmaz!"

Bizler sorgulamadan itaat ediyoruz, çünkü inandırılmışız bizim "hiçbir şey bilmediğimize" ve bu şuur ile ne sundularsa gerek kanuni gerek maddî gerek tıbbi gerek manevî ne var ise yama yapmışız sinemize.

Oysa Hristiyan camiası bile son teknolojiye şüphe ile yaklaşmaktadır. Sahte pandemi sürecinde bile sokaklara dökülüp gökyüzüne doğru "Tanrım, bize yardım et!" pankartları açtılar. Biz ne yaptık? 60 milyonla kobay olduk. Birbirimizi cahillikle itham ettik, hatta kan bile döktük! Bizim medyamız salgınlara karşı Crispr teknolojisini överken, "Tanrının işine karışmak" diye karşı çıktı Vatikan.

Ve Papa uzun uzun izahatler yaptı ayinlerinde. Bizim bazı hocalar da sorgulayanları eleştirip "gerekirse evini arabanı satıp alırsın o aşıyı" fetvaları verirken ucunu neye dayandırdılar acaba? Başka bir insanın hücresi bedenimde nelere sebep olacak? Belki başıma öyle haller gelecek ki "ölmem, bu aşıyı vurulmamdan daha hayırlı olacak?"

Ulu orta sorgulamadan aldıkları eğitimlerle "aşılarda fetüs yok, yalan söylüyorsunuz." diye bizi mecnun yerine koyanlar? Sahi, bakıyorum da hiçbiri şu an ortada yoklar. Bu iş ayyuka çıkmadan durmadan bize saldıranlar şu an gerçekten görünmez oldular. Merak etmeyin, papa herkesin adına konuşuyor(!).

İleri tarihlere not düşeceğim çok önemli bir mesele var. Günümüzde insan genomunun incelenmesi ile "DNA değiştirmek" yani büsbütün insan fıtratından çıkıp, başka bir forma geçmek olarak karşımıza birtakım teknikler çıkmaktadır.

Bazı müfessirler "Mahlûku Hâlık yerine koyacaklar" diye asırlar evvel uyarmıştır. Yani "dikkat edin! Öyle bir zaman gelecek ki; yaratılmışları, yaratan gibi görecekler!" buyurmuşlardı tefsirlerde. Bugün karşımıza çıkan "Mrna, crispr" gibi korkunç yöntemlere Katolik kilisesi dahi "tanrıcılık oynuyorlar" diye karşı çıkıyorken 32358. dozu(!) bekleyen Müslümanlar kitaplarını ne derece anlamışlardır?

Bugün "benim para ile işim yok, ben Tanrının işini yapıyorum!" diye o kıt aklınca kâinata nizam vermeye çalışan ama özünde bozguncunun ta kendisi olan bu adamlara itibar edip dünyayı bir bilinmeze sokanlar, büyük bir vebal almamış mıdır? Bu ne fehimsizlik? Bu ne basiretsizlik?

Bakın tekrar ediyorum; bugün bizi "hain" ilan eden, yobazlar diye aşağılayan bu modern tıbbın sözde temsilcileri, şu an kendi ayaklarına sıkıyor; kendi sonlarını hazırlıyorlar. Modern tıbbın sonu geldi!

Bu izahları yaptıktan sonra asıl meselemi yazıyorum; bir Müslüman olarak biliyoruz ki Âdem ﷺ'a her zerreyi öğretti Rabbimiz. Yani onlar yemek pişirmeyi, avlanmayı, ekip biçmeyi, okuyup yazmayı, dinlerini ve insana gerekli her şeyi biliyorlardı. Âdem ﷺ'ın elinde suhufları vardı.

Öyle karanlık maymundan evirilme çağlar yaşanmadı bize ilkokulda öğrettikleri gibi(!). Velhâsıl Âdem ﷺ'dan beri süregelen bu dinin bir tıbbı da vardı.

Kadim bilgilerle Lokman Hekimler nice hastalıkları tedavi ettiler. Nice bilgileri bizlere ilettiler. İbn Sina, Razî gibi hekimleri şu an anlayacak kapasitesi dahi yok kimsenin. Elektrikler bir kesilse ne profesörlükleri ne doktorlukları kalacak. Makinalara endeksli bir tıp anlayışla başbaşalar. Yemin ettikleri Hipokrat'ı dahi anlamaktan çok uzaklar. Çünkü onun misyonu "önce zarar verme!" idi.

Nasıl ki modern makineler, cerrahi robotik aletler, sentetik ilaçlar keşfedilince kaynatılan söğütler, kekikler, merhemler, hacamatlar kötülendi cahilane görüldü ise, sıra modern tıp ve öğretilerine geldi.

Bugün kendi kendilerine ürettikleri bu sahte virüs için çeşitli tedaviler denediler. Tarihi geçmiş, leblebi gibi yutulan ilaçlar. Ne oldu? "Meğerse şuna şuna yol açıyormuş hadi tedavülden kaldıralım." E bunca insan? "Pardon!" dedik ya kardeşim! Meğer o kadar hasta entübe edilmemeliymiş. E ölenler? "Pardon!" İşte bu kadar. Fazlasıyla güven ve itibar kaybı yaşadılar.

Ama yine de akıl nimetinden mahrum bir şekilde hâlâ onların sözleriyle biyolojik sıvıları, toplumlara zerk etmeye çalışmaktalar. Bu biyolojik iğneler neticesinde zaten şu an bile üzeri kapatılan birçok ölüm ve yan etki yaşanmakta ama 2-3 seneye kadar insanlar başlarına gelenler karşısında çaresizce o iğneyi vuranların yakasına yapışacaklar.

Zaten itibar kaybeden modern tıp ve doktorları işte o gün bizlere "komplocu" demenin bedelini çok ağır ödeyecekler. Çünkü modern tıbbı bitirip; bugün öve öve bitiremediklerini hain ilan edip her birini bir köşeye atıp; nano, robotik, sibernetik tıbba geçecekler! Bakın diyecekler ki;

"Bir virüsü dahi izole edemedikleri gibi, hepinizi kobay ettiler. Yarınızı öldürdüler, her biriniz yan etkilerle boğuşuyorsunuz! Gelin vatandaş, nano tıbba, sibernetik tıbba. Asıl ölümsüzlük burada!"

Allah ﷻ, her birimizi yaratırken genlerimizi şifrelemiştir. Kodladığı sistemler vardır. Onlar, bugün bedenlerimize zerk ettikleri sıvılar neticesinde hücre çekirdeğimize kadar girip bu sistemi bozmak istiyorlar. İstiyorlar ki şeytanın vaadi yerine gelsin! Ne diye haykırıyordu: "Emredeceğim de Allah'ın ﷻ yarattığını değiştirecekler!"

Genom projesi nedir bilmeden ahkam kesen, fetva verenler. Bu âyeti hiç mi indirmediniz dudaktan kalbe? Bilmez misiniz bugün Sibernetik tıp diye adını verdikleri bilim dalı insanlara "ölümsüzlük" vaad etmekte!

Hiç mi Rasulullah'ın ﷺ hadisleri, Allah'ın ﷻ âyetleri ile bağdaştırmıyorsunuz şu başımıza gelenleri? Oysa hepsi bir bir bildirilmiş açık, net! İmam Buharî, elleri ile yazmış o güzel Rasûlün bildirisini; "Deccal ölüleri diriltecek!" Bunu ne ile yapacaklar sanıyoruz biz?

Durduk yere hiçbir şey gökten zembille inmeyecek ki her şey yavaş yavaş oluyor ve biz hepsine alıştırılıyoruz! Yarın bu modern tıbbı da kadim öğretiler gibi kötüleyip rafa kaldıracaklar. Ve o gün vaadleri ölümsüzlük, hemen

iyileşen hastalıklar, sürekli yenilenen ve hiç arızalanma yan sağlıklı organlar olacak. Ve artık zihinlerimiz, duygularımız, düşüncelerimiz, davranışlarımız tek bir elden kontrol altında olacak. Bizde bunları "ama sağlıksa her şey mubah" fetvalarıyla birer birer kabul edeceğiz.

Ondan sonra "alnında kâfir yazdığını göre göre nasıl Deccâl'e tabii olunacak" hadisini izaha gerek kalacak mı sizce? Her şey bu dünyada bir dakika daha fazla kalabilmek için mi? Bizim mücadelemiz şahıslarla değil, milletlerle değil. Bizler şeytanı unutmadık, yeminlerini unutmadık!

Bizler 1400 yıl önce her namazda Deccâl'den Allah'a sığınan bir peygamberin ümmeti olarak Deccâlizmin artık bağıra bağıra geldiği bu devirde en büyük tedbirleri almaya çalışan bir avuç insanız.

Uyarıyoruz. Bu yoldan dönün, çünkü bu işin asıl hedefi fıtrattır! Ancak bizlere samanı gösterirken altından öyle sular yürütüyorlar ki, Rabbimin feraseti olmasa bizler de her şeyi güllük gülistanlık zannedebilirdik. Ortada döndürdükleri kocaman bir dolap var. Her planı yaptılar ama "Allah'ın planlarını" unuttular.

YAPAY
ET

"En güzel katık ettir. O katıkların efendisidir."

(Hadis-i Şerif)[38]

Ortada dönen ilaçlar, iklimler, kıtlık, yapay etler her kavramı birbirine soktular ki kafalar karışsın! Algılanmasın! Düşünsenize; eğer siz köyünüzde bir koyun besleyip sütünden, yününden etinden faydalanır kendi kendinize yaşarsanız yüce egemenlere sizden bir kuruş gitmez. Bunu kim ister? Doğanın ve insanın fıtratıyla oynamayı "bilim" sananlar bakın nasıl üretecekler bu etleri?

Domuzun, dananın veya tavuğun bedeninden ufak bir doku alınarak laboratuvar ortamında liflerine ayrılıp büyümesi için hazırlanmış olan kaplara koyulur ve bu canlı dokular koyuldukları kaplarda besi ortamında büyütülerek hücrelerin bölünüp çoğalması sağlanır. Et pişirilmeye hazır hale gelir. Gelir de peki bu içinde yapay etlerin büyütüldüğü "besi ortamı" nedir?

38 Beyhaki, Şuabü'l-İman, 5508.

Bu ortam akademik literatürde (fetal bovine serum) yani sığır fetüsü serumu olarak geçer. Daha da açarsam hamile bir ineğin karnından yavrusunu daha cenin halindeyken çıkarıyorlar. Bu yavrunun bütün kanı bir enjektör ile çekiliyor. Bu kanı birtakım işlemlerden geçirip serum elde ediyorlar. Her kök hücre çalışmalarında bu serumu besi ortamı olarak kullanmak zorunludur. Ayrıca bebeklerimize zerk edilmesi empoze edilip, dayatılan aşılardaki "dana serumu" da aynen bu şekilde hazırlanmaktadır.

Velhasıl, bu şartlar altında sunulacak bu sözde etin, canlılıkla ya da nimet vasıflarıyla bir alakası olmayacak, üretilen bu sözde besini tarif edecek kelime bulamadığımdan "başka bir şey" demekle yetiniyorum.

Ancak şuna eminim ki, milyonlarca insan için çok da önemli bir mevzu olmayacaktır. Hatta "laboratuvar eti besmelesizdir yenmez, caiz değildir ile yenir caizdir" diyen hocaların fetvaları havalarda uçuşacaktır.

Bizler ahir zaman ümmetiyiz, bizler kıyamete sürüklenen bu dünyanın son biyolojik ve hür düşünebilen nesliyiz. Dolayısıyla "her gelen gün, geçen günden daha kötü olacak" hadisine iman ederek kendimizi bu karmaşadan, fitneden, üzerimize üzerimize gelen Deccâlizm tuzaklarından nasıl koruyabiliriz bunun mücadelesini vermeliyiz.

Yoksa bunlar zaten olacak, zaten yaşanacak hepsi hadislerle bildirildi. Çözüm illa herkesin kol kola girip "hayat bayram olsa" şarkısını söylediği bir ambiyans oluşturmak değil. Çözüm kendimizi Rabbimize ispat etmek.

"Ben bulaşmadım Ya Rabbi! Gitmedim, giymedim, yemedim Ya Rabbi! Terk ettim, aç kaldım, uzak durdum Ya Rabbi" diyebilmek!

Çok basit mevzularda bile basiret sahibi olmayanların kürsülerden hitap ettiği bir dönemdeyiz.

Yapay et mevzusunu çocuk bile idrak ederken birileri çıktı ve dedi ki; "yapay et kültürü alınacak hayvan bizim yiyebileceğimiz hayvanlardan olmalı, besmele ile eziyetsiz kesilmeli ve kök hücre alındığı zaman tamamen ölmüş olmalı."

Bugün insan kök hücresinden dahi yapay et üretiliyor farkında mısınız acaba? Avrupa ve Amerika'da "hayranı olduğunuz ünlüyü yemek ister misiniz?" diye kampanyalar yürütülürken nasıl "helal kesilmiş bir dana" olduğuna emin olabiliriz?

Şimdi soruyorum bu fetvayı verenlere; hamile bir ineği kesmek dinimizde caiz mi? Kesmeyi geçtim, direk karnı yarılıyor ve içindeki masumun da kanı enjektöre çekilerek vahşice öldürülüyor. Bu kadar basit bir fetva mevzusunu bilmiyor olabilir misiniz? Bilmiyorsanız din adına neden konuşuyorsunuz? Biliyorsanız bunun caiz olamayacağını bile bile ne diye gündem edip "hebele hübele" diye insanların aklını karıştırıyorsunuz? Farkında mısınız ruhları ele geçirilmiş, büyülenmişçesine itaat ediyor artık herkes.

Ne yazık ki bugün bu seviyeye gelmiş bulunmaktayız. Biz bugün Musa ﷺ'ın annesi gibi emzirip sandıklarda saklayıp Rabbimize havale etmeliyiz yavrularımızı.

Dualarla zikirlerle etraflarına kaleler örüp tek çeşit de olsa bir lokma da olsa helal ve temizliğinden emin olduklarımızla beslemeliyiz."

O zaman belki bize de gelir o kutlu müjde:

"Musa'nın annesine şöyle ilham ettik: Bu çocuğu emzir; sonra öldürülmesinden korktuğun zaman onu suya bırakıver, boğulmasından korkma, ayrılmasından kederlenme. Çünkü biz, muhakkak onu sana geri vereceğiz."[39]

39 Kasas Sûresi, 7.

"BAŞIMIZA
BİR HÂL
GELSİN!"

Reb-i aşkında bî sabr ü şekîbim yâ Rasûlallah
Seni her kim severse ben rakibim yâ Rasûlallah
Kabul eyle civâr-ı izzetinde çekmeyim gurbet
Bilirsin kendi şehrimde garibim yâ Rasûlallah
Peygamber Âşığı Yahya Nazim Efendi

Rivayet olunur ki; cihada giden genç mücahid bir akşam arkadaşlarıyla birlikte otururken dalıp gider. Düşüncesinde; tüm dünyanın fitnede olduğunu, Müslümanların mâlâyaniye kapıldığını ve bunca küfrün içinde kendilerinin Allah ﷻ yolunda ter döküp, nasıl zor mücadeleler ettiklerini tasavvur eder. Bu hallerini tıpkı cahiliye dönemindeki sahabelerin hallerine benzetir ve kıyasa giderek:

-Demek ki Rasulullah Efendimiz ﷺ şimdi gelse ve aramızda olsa idi; bizler de ona ashabı gibi hatta ve hatta Ömer'i ﷺ gibi, Ali'si ﷺ gibi olacaktık, der.

Bu öyle bir övünç olur ki nefsine, kendini adeta sahabelerden biri gibi görmeye başlar. "Biz de asr-ı saadette olsaydık, sahabeden bir farkımız olmayacaktı" diye söylenip durur, taa ki hayatını değiştirecek o rüyayı görene dek. O gece rüyasında tıpkı kelamlarındaki gibi bir durumun içerisinde bulur kendini. Rüyasında Rasulullah Efendimiz ﷺ ve ashabı onların yaşadığı devre gelmişler, o da aralarındaymış. "Haydi, cihada gidiyoruz" demişler.

Sanki dünyada iken konuştuklarını "hadi ispatla" dermişçesine. Rüya bu ya hepsi bir arabaya binip yola çıkmışlar. Giderken tam uçurumun kenarında bindikleri araba arızalanmış ve tekerinin biri uçurumdan aşağı fırlamış gitmiş. Kopan tekerin tarafından araç uçuruma doğru eğilmeye başlamış devrildi, devrilecek.

O an bizim bu mücahid ve arkadaşları Rasulullah Efendimiz ﷺ koruma içgüdüsü ile bir saniye bile düşünmeden fırlamışlar yerlerinden! Hemen kan ter içinde koşturarak büyük bir kaya parçasını kucaklayıp getirmişler ki; kopan tekerin yerine koysunlar ve Rasulullah Efendimize ﷺ zarar gelmesin. Kan ter içinde ama bir o kadar da yaptıkları işin gururundan hafif nefisleri okşanmış şekilde gelmişler.

Yüklendikleri kaya parçasını yere bıraktıkları an "sahabelerden ne farkımız var?" diyen bu gençler başlarını kaldırdıklarında görmüşler ki; sahabe taş aramakla vakit kaybetmemiş, Efendimize ﷺ bir an bile zarar gelecek korkusu ile KOPAN TEKERİN YERİNE BAŞLARINI KOYMUŞLAR! BİZİMKİLER TAŞ ARARKEN, ASHAB ÇOKTAN BAŞINI FEDA ETMİŞ!

İşte bu kıssadan gelir "baş koydukları davaya, taş koyamıyoruz" misali. Taş aramakla biz oyalanırız. Onlar taş arar mı hiç? Onlar başlarını koyarlar. Onlar bir an beklemezler. Bir saniye düşünmezler. Onlar bu davayı böyle bildiler.

Rasulullah Efendimize ﷺ zarar gelmesin yeter ki! Bir tek saçının teli yere düşmesin diye başlarını feda ederler. Onların DAVA şuuru buydu çünkü. Biz bahane üretiriz,

biz erteleriz. Bizim oyalandığımız yerde, sahabenin can verme yarışını izleriz.

Yine onlardan biri olan Katade bin Numan ﷺ Uhud Savaşında Rasulullah Efendimizi ﷺ öyle bir korudu ki, artık ok atmaktan yayı kullanılamaz hale gelmişti. Yeter miydi ona? Yetmedi. Hem müşriklere ok atıyor hem Rasulullah'a ﷺ kalkan oluyordu.

Rasulullah Efendimizin ﷺ mübarek yüzüne isabet edebilecek olan tüm oklara kendi yüzünü siper ediyordu. Ve sonuncu okun Rasulullah'a ﷺ doğru yaklaştığını görünce, başını ona doğru uzattı ve ok gelip Katade'nin tam gözüne saplandı. Göz bebeği Katade'nin avuçlarına düştü. Avucunda duran gözü, kaldırdı başını Peygamberine baktı. Hamd etti! Hamd etti ki oklara siper olabilmişti, Katade oradayken ok Peygamberine isabet etmemişti. Katade Peygamberini korumuştu! "ELHAMDULİLLAH" dedi!

Nasıl ki düşüp canı yanan evlad anasına doğru koşarsa, o da o şekilde Rasulullah'a koştu. Allah Rasulu ﷺ avucunda gözbebeğini tutan Katade'ye bakıp ağlayarak şu kelamları döktü dudaklarından:

-Allah'ım! Katade yüzüyle Peygamberini korudu!

-Allah'ım! Katade yüzüyle Peygamberini korudu!

-Allah'ım! Katade yüzüyle Peygamberini korudu!

Gözü avuçlarında, ama o Rasulullah'ın ﷺ gözlerine bakıyor. Bu nasıl bir sevda, bu nasıl bir ahde vefa. Dua etti Peygamber Efendimiz ﷺ; yüzü de, gözü de eskisinden daha güzel oldu. İşte gerçek "aşk" tam olarak buydu.

Sahi gerek dünyevi gerek uhravi herhangi bir kaybı var mıydı Katade'nin? Ne eksildi ondan? Mahşerde o gözler cemalullahı görmekle şereflenmez mi? Rabb'ini görmeyen gözü Katade neylerdi?

Allah ﷻ yolunda kim kaybolmuş, kim neyi kaybetmişti ki? Bu yolda kimden ne eksilmişte, misliyle yerine gelmemiş? Rasulullah'ın gözler nuru gözünden yaş aktı Katade için. Peygamber ﷺ ağladı Katade için. O ise avucunda tuttuğu göz bebeğinin acısını bile hissetmedi. Çünkü korumuştu ya peygamberini, ona kalkan olmuştu ya canıyla bu şeref yeterdi ona. Şimdi bir daha soralım nefsimize:

-Katade neyi kaybetti?

Cevap belli, hem de apaçık belli.

O cevaplardan birini de Esma binti Ebubekir annemiz verdi. Belki bir çoğumuz ilk defa işiteceğiz onu. Lakin cennette "iki kuşak sahibi" olarak çoktan namı söylendi dolu dolu. Esma annemiz; Hazret-i Ebubekir'in ﷺ büyük kızı, Hazret-i Aişe anamızın öz ablası, Efendimiz'in ﷺ baldızı, aşere-i mübeşşereden[40] olan Zübeyr bin Avvam'ın ﷺ karısı, Abdullah ibn Zübeyr'in ﷺ anası.

Risalet davası başlamış, kanlar akıtılmış, Sümeyye'ler can vermiş, Bilal'ler taşlanmış, hicretler edilmiş, sıra gelmiş Efendimiz ﷺ hicretine. Onlar saklanırken mağarada erzak taşıma görevi verilmiş Esma annemize. Sıcaklık 50-55 derece, dağın yüksekliği 759 metre ve Esma annemiz 7 aylık hamile!

40 Daha hayatta iken cennetle müjdelenen 10 sahabe.

O dönemin toplumsal yapısına göre bir kadının beline sardığı kuşağı "iffetli" olduğunun alametiydi. Namuslu ve iffet sahibi kadınlar bellerine kuşaklarını sıkıca sararlardı. Bir kadının kuşağının çözülmüş olması, o.cahiliye toplumunda iffetsiz sayılmasına sebep olurdu. Ahval bu iken; annemiz çok yoruldu. Karnında 7 aylık bebeği, kollarında su-erzak yükü, yolu dağ-bayır.

Daha fazla güç yetiremedi. Belinden kuşağını çözdü. Erzak ve su kırbalarını bağladı, attı sırtına. Nihayetinde vardı babası Hazret-i Ebubekir'in ﷺ ve gül yüzlü Rasulullah Efendimizin yanına. Efendimiz ﷺ azığı aldı ve Esma annemizin kuşağına sarılmış olduğunu görünce gözleri parladı. Bir tek kelam döküldü dudaklarından;

-Sen ne yaptın ey Esma? Ey Esma! Sen risalet davası için neleri göze aldın? İnsanların senin iffetine iftira edecek olmalarını umursamadan kuşağını çözdün. Vallahi Allah ﷻ sana cennette iki kuşak verecek!

Esma annemiz o kadar büyük bir meseleyi omuzlamıştı ki bu yaptığı ile. Yıllar, yıllar sonra bile konuşuldu bu hadise. Esma annemizin oğlu Abdullah ﷺ, zalim Haccac'ın huzuruna başı dimdik çıktığında bile O'na;

-Sen kuşaksız (iffetsiz) kadının oğlu değil misin, diye sözde anasına hakaret ederek onu aşağılamaya çalıştılar. Ancak Peygamberleri dünyada iken 'cennette ikram' müjdesi vermişti onun iffet ve şeref sahibi anasına. Tebessüm etti Abdullah bin Zübeyr. Öyle ya; Rabbinden müjde alan, kulların ne dediğine itibar eder miydi? Zaman geldi geçti, annemiz yaşlandı. İhtiyarlıktan gözlerine perde indi ve artık göremez oldu.

Oğlu Abdullah ﷺ geldi. Komutasında olan askerler, dostları, kim var ise adeta dağılmış yapayalnız kalmıştı bu davada. Zalim Haccac ile mücadelesinde yılmamıştı yine de. Annesine veda etmeye geldiğini bildirdi, cihad beni bekler dedi. Ellerini öptü, duasını aldı, helalleşti.

Artık gitme vakti gelince annesine sıkı sıkı sarılmak istedi. Ana evlada-evlad anaya nasıl doyabilirdi ki? Sımsıkı sarıldılar. Ama Esma annemizin yüzü değişti birden ve bir adım geriye gitti itti oğlunu!

"Sen" dedi. "Sen zırh mı giydin? Ey oğul bilmez misin ki şehadete yürüyorum diyenin üzerinde zırh olmaz! Şehadeti isteyenin üzerinde demirden bir zırh olmaz! Çıkar bunu! Eğer mücadelen ve cihadın sadece Allah içinse sana ancak şehid olmak yakışır. Tıpkı diğerleri gibi. Oğlum, sonuna kadar mücadele edesin. Senin bana şehadet haberinin geldiği gün sana sütümü helal edeceğim. Eğer o zalimlere teslim olursan da bil ki bu zillettir ve ben de zilletten uzağım!"

Nefsimiz şu an bu satırları okurken kimbilir neler fısıldadı, nelere "hadi canım" dedirtti, neleri basite aldırttı. "Böyle de olmaz ki canım, tedbir almak gerekir" dediğini duyar gibiyim birçok nefsin. Ama bu asla tedbirsizlik değildi ki. Tedbir zaten hiçbir zaman takdire engel olamaz. Aldığın tüm tedbirlerine rağmen takdir olunan, mutlaka olur.

Hem Abdullah'ın anacağızı olan Esma annemiz biliyordu oğlunu yaşatmayacaklarını! Biliyordu onların zalimliklerinin bir sınırı olmadığını. Peygamber torunu, Peygamber çiçeği Hazret-i Hüseyin'in ﷺ başını koparıp

şehit edenler, onun oğlunu sağ koyarlar mıydı hiç? Biliyordu oğluna son vedasıydı bu. Tüm bunları bile bile, belki avuçlarını sıka sıka "zırhını çıkar" dedi oğluna. Allah'a kurban ediyordu oğlunu adeta!

Hazret-i Hüseyin'e, Hazret-i Hasan'a, bir sene evvel şehit edilen diğer oğlu Mus'ab'a kavuşsun, kanları onlarınkine karışsın istiyordu. Ve zaten oğlu da anacağızına aynen böyle söyledi;

-Annem, vallahi ben zaten öleceğimi biliyorum. Sadece anamsın, gönlün rahat etsin diye senin yanına gelirken zırhımı giydim...

Ve annesi son olarak şunu tembih etti yavrusuna;

-Ey oğlum, alt örtülerini sıkıca bağla, seni şehit ettiklerinde mahrem bölgelerin açılmasın! İffetini hiçbir göz görmesin!

Geldi nihayetinde o kutlu müjde Esma anamıza. Zalimin karşısında dimdik durarak şehit olmuştu oğlu Abdullah. Derin bir nefes aldı, tebessüm içinde hamd etti. Bir oğlunu daha kurtarmıştı zilletten, küfürden. Bir oğlunu daha Rabbinden nasıl tertemiz aldı ise, yine öyle tertemiz ederek geri teslim etmişti emanetini. Öyle ya! Anaydı o. Çocukları bir emanetti, ona düşen o emaneti aldığı gibi teslim etmekti. Şehit anası olmak Mevla'nın emanetine en güzel şekilde baktığının bir nişanesiydi. Ama dedik ya, zaliminde zalimiydi karşısındaki.

Biricik oğlunun bedenini ikiye böldüler. Başını bedeninden koparıp Mısır'a gözdağı vermeye gönderdiler. Başsız bedenini ise Mekke'ye...

Hazret-i Ebubekir'in ﷺ torununun, Aişe anamızın yeğeninin, Zübeyr bin Avvam ﷺ gibi yiğit bir sahabenin oğlunun, Esma anamızın ciğerparesinin başsız bedeni geliyordu Mekke'ye! Bağladılar o kutlu sahabenin başını bir direğe ve Mekke sokaklarında gezdirdiler. Dayanamadı görenler. Koştular zalim Haccac'a. "Sen ne yapıyorsun? Abdullah bir sahabedir! Yapma, etme!" deseler bile mimik oynamıyordu yüzünde.

Diyordu ki tüm zalimliğiyle "Gelsin anası olacak Esma, bana yalvarsın bende kaldırıp gömdürteyim oğlunu". Bu defa koştular Esma anamıza. Dediler "ne olur git, git de gömelim Abdullah'ı. Sokaklarda başsız bedeni direğe asılmış şekilde durmasın artık. O bir sahabedir, dayanamıyor kalbimiz." Esma anamız ihtiyar olmasına rağmen dağlar gibi dimdik kalktı ayağa ve adeta bir aslan gibi kükreyerek haykırdı onlara;

-Ben evladlarım, yavrularım, oğullarım sağ iken, yaşıyorlar iken o zalim necisin ayağına gitmedim de, yavrularım Allah yolunda şehit olunca mı gideceğim? Gitmiyorum! Diyerek bir hışımla çıktı sokağa. Kuzusunu arayan koyun misali görmeyen gözleriyle buldu yavrusunun direğe asılan başsız bedenini. Ve bağırmaya başladı Mekke sokaklarını inleten nidasıyla;

-Bu hatibi hutbeden ne zaman indireceksiniz? Benim oğlum ölmemiştir, Vallahi asıl ölü olanlar zalimlerdir, zulmedenlerdir. Hatip olan, konuşan, hutbe verende benim Allah için şehit olan oğlumdur! Bakın, nasılda nasihat ediyor sizlere!

Öyle bir kelam etmiştir ki Esma annemiz, artık söylenecek söz kalmamıştır. Buz kesmiştir Mekke sokakları! Bunu duyan Haccac Abdullah'ı oradan indirmek zorunda kalmıştır. Esma anamız yavrusunu kucaklıyor, elleriyle gömüyor. Kendisi de yavrusundan 2-3 gün sonra vefat ediyor. Ve bir ömür risalet davası yolunda böyle son buluyor.

Peygamber Efendimiz ﷺ bir gün şöyle buyurdu:

"Sizden biri, Allah için söylenecek bir sözü gerektiren bir durumla karşılaştığı zaman o sözü söylemekten çekinerek kendisini küçük düşürmesin. Çünkü Allah "o sözü söylemekten seni alıkoyan neydi?" diye soracak. Kul "insanlardan korktum ya Rabbi" diyecek. Allah "Halbuki korkmana ben daha layıktım." buyuracak."[41]

Ve gün geliyor, bu yaşananlardan tam 1400 yıl sonra bunları okuyup, belki satırları gözyaşlarımız ile ıslatmak nasip oluyor. Rabbim bunca fitnenin kol gezdiği bu ahir zamanda bizlere bu kelamları duyurmayı diledi, bu da başlı başına bir nasip işi değil mi?

Haydi, yeniden soralım yüreğimize. Esma binti Ebubekir annemiz ne kaybetti? Tüm bu yaşananlar bir kaybediş olabilir miydi? Başına gelen bunca imtihana rağmen;

-Neden hep ben? Şu halime bak! demedi.

Rabbinden ona ne geldi ise en güzel şekilde o imtihan karşısında duruşunu ispat ederek yine Rabbimize sebatını gösterdi. Bu hayattı ona sunulan ve o da aldı başının

41 Müsned, c. 3, s. 47.

üzerine koyarak kabul etti, başka imtihanlarla dolu bir sunulmuş olsa idi onuda öpüp başına koyacaktı.

"Ben Sıddıkiyyet makamının sahibi Ebu Bekr'in kızıyım, nasıl bunları yaşarım" demedi! Çünkü hepsi "anam babam sana feda olsun Ya Rasulallah" derken ÇOK SAMİMİYDİ! Şimdi bize düşen bu çağda, bu hayatta, kendi imtihanlarımız karşısında Esma binti Ebubekir olabilmektir.

Evet, nefsimiz sessizce fısıldıyor kulaklarımıza "ama o zaman savaşlar vardı, sen şimdi nasıl koruyabilirsin ki peygamberini?" Efendimiz ﷺ yaşatmak bir tek ona gelen maddî oklara siper olmak değildir ki, bugün manevî oklar ile onun risalet davasına saldırmıyorlar mı? Bugün de her yerden kuşatılmadık mı?

Hep geçmişi yad ederken "Çanakkale'de olsaydım kesin Nene Hatun olurdum, ben de Mekke zamanına denk gelseydim Ebu Cehil'in yüzüne tükürürdüm" diyoruz. Diyoruz da cevabını veremediğimiz asıl soru şu;

-Peki bu asırdaki Ebu Cehillere karşı ne yapıyoruz?

Sürekli kendimizi ispat edebilmek için toz-duman, savaş-kan ortamında bir sahne arıyoruz, ancak şu an itibariyle zaten bir savaş sahnesinin ortasında olduğumuzu idrak edemiyoruz. Bugün kimyasallar, sentetikler, bilinçaltı, ritüeller, iklimler, kıtlıklar, faizler, cinsiyetsizler ve sayamadığım daha nicesi başlı başına bir savaş cephesi değil midir? Daha ne arıyoruz ki? Nasıl bir ortam istiyoruz Rabbimize kendimizi ispat edebilmek için?

Hazret-i Bilal ﷺ "ehadun, ehad!" demek için bir kaya aramadı. Hatta bilmiyordu bile kayalar altında kalıp onunla anılacağını. Hazret-i Musab bin Umeyr ﷺ seçmedi "çok zengin iken kefen bulunamadan gömülen sahabe" olmayı. Onun sahnesinde onlar vardı, ne yapması gerekiyorsa onu yaptı.

Sahabe ve ecdad kendi zamanlarında ahval ne ise, bir an geri durmadı. Bizim yaşadığımız bu çağın ve etrafımızı saran bunca fitnenin o günlerden bir farkı yoktur. Bizim sahnemizde "çıplaklık, faiz, bozulan fıtrat, bozulan itikad başta olmak üzere birçok ifsad mevcuttur."

Belki başka bir Müslümana kibirlenmeye vesile olacak bir fincan takımına bakıp da "ne me lazım" demek bile Ebu Cehil'in suratında bir tokat atmaktır ahir zaman için. Fıtratını bozan bir kimyasala "evime sokmam bunu" diyebilmekte bir "vazgeçiştir" aslında.

Bugün "özgürlük ve saygı" adı altında sundukları her türlü ifsad ve sapkınlığa karşı sessiz kalmayıp evladlarımızın namusu ve iffeti için ulu orta haykırabilmekte Esma annemiz misali yapmaz mı bizi zalimlerin karşısında? Korkmadan ve sinmeden!

Zalim zulmünü,
sapık ifsadını yaparken korkmuyor.
Biz neden "dur!" demeye korkuyoruz?

Bugün bu ümmetin putu haline getirdikleri bir kelam yüzünden sindi binlercemiz; "Aman başımıza bir hal gelir."

Sahi, üstadın kelamıyla ufacık bir mevzuda bile kovuğundan başını kaldıramayan sinmiş, silik Müslümanların nesil olarak gelmesinden daha feci bir hal geldi mi ki başımıza? Tevilimizin ismi ise "sabır" olmuş.

-E sabrediyoruz ya ama! Bakın, sabrediyoruz!

Sabır denilen şey; yüzümüze atılan tokattan sonra bir de öbür yanağımızı mı dönmektir? Başımıza başımıza vurduklarında, boynumuzu daha mı eğmektir? Yapılan onca terbiyesizliğe, ahlaksızlığa saygı adı altında tepkisiz kalmak mıdır? Sinmek midir? Susmak mıdır? "Yahu neden vuruyorsunuz? Siz kimsiniz? Bizden ne istiyorsunuz" diyememek midir? Vallahi böyle bir sabır anlayışı İslam'da olabilir mi?

Ne yazık ki bizim toplumumuzda "aman ağzımızın tadı bozulmasın, başımıza bir iş gelmesin" diye bir 'din' oluşmuş durumda. İnsanların keyiflerinden taviz vermemek adına kendi elleriyle oluşturdukları bu dine göre ise her şey mübah. En büyük sloganları ise "ne var canım bunda?"

Bunlar öylesine sinmiş, öylesine korkak, öylesine bu sahte dünyaya köle olmuş insanlardır ki, eğer Esma annemizi görseydiler -hâşâ- kafayı yemiş derlerdi. Bilal-i Habeşi hazretlerini kınar, Sümeyye annemize "abartıyor" derlerdi.

O kadar çoklar ki, öylesine etrafımızdalar ki. Kendileri bir ipin ucundan tutmadıkları gibi tutanında bütün enerjisini adeta sömürür durumdalar. "Aman, başımıza bir iş gelmesin!" GELSİN, VALLAHİ GELSİN!

Allah için, Efendimizin bu kutlu davası için başımıza bir hal gelsin. Gelsin ki mahşerde övüneceğimiz bir nişanemiz olsun. Başımızın üzerinedir, boynumuz kıldan incedir. Doğduk ve öleceğiz, peki emanet edilen bu canı teslim ederken Rabbimize hangi "halimizi" götüreceğiz?

Şu geçici dünyada bile yolculuktan dönerken evdekiler bir şey bekler diye lokumundan pişmaniyesine kadar alıp, "evdekilere ayıp olur eli boş gidilir mi" diyoruz.

Peki daha insana eli boş gitmeyi ayıp sayıp da, Rabbine ne götüreceği konusunda hiçbir fikri olmayan bir Müslüman olabilir mi? İlla başımıza büyük bir iş gelmesi mi gerekiyor? Hayır! İlla canımızın yanması mı gerekiyor? Hayır!

Bunların hiçbiri ile imtihan olmadan da "ispat edebiliriz" ve çok güzel "haller" ile gidebiliriz Rabbimize.

Rivayet edilir ki Rabia'tül Adeviyye annemiz, gecede bin rekât namaz kılardı! Mahşerde Peygamberimiz ﷺ; Benim ümmetimden gecede bin rekât namaz kılan hanımlar vardı!" diye övünsün istedi! O, Sevgilisine bunu taşıdı. O'nun ümmeti ile övünmesini sağlayacak bir iş yaptı, elinden bu geldi. Ve canını teslim ederken "gecede bin rekat namaz kılan, Peygamberine hediye götüren" bir kadın olarak taktı nişanesini göğsüne.

Onlardan kimse Rabbine eli boş gitmedi. Bakalım, bizim ne var ellerimizde? Hâlâ söylensin dursun nefsimiz. Başımıza bir hal gelir. Ölmek, fakir kalmak, hapsedilmek, keyfimizin kaçması, rahatımızın bozulması, başımızın ağrıması...

Bunlardan korktuğu kadar "ifsad olmuş nesilden, çektiği kredinin dehşetinden, yaşadığı bomboş bir hayattan hesabından" korkmuyor nefsimiz. Bu durum benim de başıma ziyadesi ile geldi bu arada. İlk yazmaya başladığım günden beri "başına iş alırsın" diyen belki binlerce insan gördü gözlerim.

-Aman sus, hapse atarlar.

-Derdin mi yok, dava açarlar.

-Ölür gidersin bu gidişle.

Sağıra sözüm yok, köre ne göstereyim misali anlatmak istediklerimin derinliği karşısında beni korkuttukları şu mevzuların basitliği hep tebessüm oldu dudaklarımda. Sümeyye anneme vurulan kırbaçların sesi zihnimde şakıyorken adliyede avukatımla gezmekten mi korkacaktım!

Bundan korkmak ancak bir utanç ve risalet davasına ihanet olurdu.

Bunları söyleyenlere göz ucuyla dönüp baktığımda "amaçsız yaşayan" ve cahilane bir hayat içerisinde boğulan insanlar olduğunu gördüm. Bu ahvali normalleştiren bir zihin yapısına sahip olmak zaten başlı başına bir felaket değil miydi? Dilerim ki bir gün bizi anlarlar.

Bunca karamsarlıktan sonra bir de bu yolda el ele tuttuğumuz ışıldayan gözlere ve fıtratında tertemiz büyüyen çocuklara baktığımda verdiğimiz mücadelenin güzelliğini bir kez daha anladım.

Kolay olmadı elbette bu süreç. Özellikle takriben 7-8 yıl evvel yazıp çizdiğimiz ve sahte salgınlarla insanları aşılayacaklar kelamlarımızı bizzat yaşadığımız günlerde hamileyken adliyelerde gezmek, 28 günlük bebeğimle buz gibi havada karakollarda ifade vermek onlara göre delilik, bana göre başıma gelen en güzel şeydi oysa.

Sahabenin baş koyduğu davada ne taşı, toz bile değilken bu yaşananlar yine de acizane umarım ki Esma Annemizin zerresi etmese bile, ahirette onu görmemize vesile olurlar diye avunurum hep. Asla yalnız değiliz asla.

Belki Efendimiz ﷺ "Ahirzamanda Fıtrat Mücadelesi" veren ve bu nişane ile Rabbine kavuşan kardeşlerini avuçlarını açmış bir şekilde bekliyordur. Umudumuz, duamız budur.

Yani öyle yılmış, sinmiş, korkmuş bir toplumda yaşıyoruz ki; zalimi taşlamak, zulme direnmek yerine; canıyla-kanıyla mücadele edenleri, dava bilinci taşıyıp gerekeni yapanları durdurmaya çalışıyorlar! Sahiden bu çok garip değil mi?

Kadın evine kimyasal sokmaz, helali-haramı ayırmaya çalışır, etiket okur dikkat eder. Bizim toplum ise kendi yapamasa bile onu tebrik etmek yerine "amaaan bu dünyayı siz mi kurtaracaksınız!" diye heves kırar. Kızcağız taze heyecanıyla siyahlara bürünür, mis gibi tesettüre girer "bak aşırı gidiyorsun, abartma" diye çıplağa

yapamadığı sözde tebliği(!) peçe takan-çarşaf giyen her kadına yapmaya başlar.

Kredi kartı kullanmayanlara "öyle de yaşanır mı canım" diye söylenip, kredisiz (Allah ﷻ ve Rasulüne ﷺ savaş açmayı hafife alarak) yaşanılamayacağını savunur. Nebevî sakal bırakıp, başı önde yürüyen gence potansiyel terörist gözüyle bakar, "değiştir şu tipini bir Müslüman siz misiniz" diye çıkışır.

Velhasıl yanlışı doğru bilip, her doğruda da bir anormallik arayan saçma sapan bir topluma devşirildik biz.

Bunun birçok sebebi var, lakin en büyük sebebi; Efendimiz'in ﷺ lisanıyla "vehn" hastalığına kapılmaktır. ***Gerçek salgın budur: Dünya sevgisi ve ölüm korkusu!*** Sekülerleşme, dünyevileşme...

Bu dünyaya akşam meyvelerini soyup, televizyon karşısında emeklilik günü beklemeye gelmişcesine yaşıyorlar. Oysa mücahid Galib Bergusî ne güzel betimlemişti:

"Eli kalem tutan bu davayı yazsın. Hitabeti güçlü olan bu davayı konuşsun. Herkes bir şey yapsın; ama sakın sessiz kalmayalım!"[42]

Öyle ya! "Dava" şuuru bunu gerektirirdi. "Aman yaa, kâfirin de derdi yok bizimle uğraşacaktı zaten" diye kumandayla kaşırken baldırımızı, Karl Marx'ın kitabı Das Kapital'i Lenin tam bin defa okumuştu çoktan! Bâtıl da olsa adamlardaki disipline ve şuura bakın!

42 Abdullah Galip Bergusî, Yoldaki Mühendis, İstanbul 2021, s. 190.

Bir derdimiz vardı bizim, bir meselemiz vardı. Sahabeyi "sahabe" yapan bir mevzu vardı. Sahabenin bu güzel heyecanını yaşayan nice kutlu yiğitlerimiz vardı yakın zaman önce. Misal Timurtaş hoca! Yaşadıkları darbelerden sonra insanların ahvalini görünce haykırmıştı kürsüden;

"Cihadınız yok, gayretiniz yok, korku içindesiniz, ödleklik var, aman bir şey gelmesin, aman bir şey olmasın, akşamleyin sıcak çayımı içeyim, pijamamı giyeyim, televizyon seyredeyim. Derdiniz bu sizin. Böyle Müslümanlık mı olur?"

Bu kelamlar; aylarca gün ışığı görmeyen, tırnakları tek tek yerinden sökülen, verilen kimyasallarla hormonları yerle bir olup bedeni ölene kadar şişen, bedenine yapılan işkencelerden daha çok "burda Allah yok, gelsin Allah'ın seni kurtarsın bakalım!" diye söylenen sözler canını yakan bir yiğidin kelamlarıdır. Onlar da bu davanın bedelini canlarıyla ödeyenlerin arasına şerefle katıldılar.

Çok değil, kırk sene evvel yaşandı koğuşlarda işkenceler, Filistin askıları, verilen elektrikler... Ama "ah" bile demediler.

"Sizin kadını ve içkiyi sevdiğiniz kadar; ölümü ve şehitliği seven bir orduyla geldim karşınıza" diyen Halid'ler kokuyordu her biri. Soralım mı Esma binti Ebubekir annemize "İslam'ı müdafaa ederken başımıza bir hal gelir mi?" diye. İşitse idi bu kelamları Mekke sokaklarında haykırdığı gibi yüzümüze de haykırırdı;

"GELSİN, VALLAHİ GELSİN! Allah ﷻ için, Rasul'ün ﷺ bu kutlu davası için başımıza bir hal gelsin. Başımızın üzerinedir, boynumuz kıldan incedir. Gelsin, hoş gelsin! Sefalar getirsin!"

Hazret-i Peygamber ﷺ buyurdu ki:

"Sizden birinin insanlardan korkusu, gördüğü veya şahit olduğu bir hakkı söylemekten onu alıkoymasın. Çünkü hakkı söylemek ne eceli yaklaştırır ne de rızkı uzaklaştırır."[43]

Aleyhisselam Efendimizin ﷺ bu kelamlarından sonra artık nefsimizin kaçacak yeri kalmasa gerek. Öyleyse 'bismillah' deyip derdimize odaklanacağız. Şu an günümüzde küreselcilerin oturup planladığı "yeni dünya" prototipi var ve ne yaşıyorsak hepsi bu geçişin bir sancısı. Bir tek biz mi çekiyoruz peki bu sancıyı?

-Hayır.

Önceki ümmetlerin derdi daha mı azdı?

-Hayır.

Ya da o günün tanrıcılık oynayanları daha mı az sıkıştırmıştı ümmetleri?

-Asla!

Emin olun ki imkanlar ve araçlar farklıydı ama baskılar, şiddetler, zorlamalar tamamıyla aynıydı. Bugün fıtratından (öz inancından) çıksın diye çölde üzerine kayalar konulan bir Hazret-i Bilal ﷺ değiliz ama fıtratından çıksın diye biyolojik sıvılar tüketmeye, beynine kadar çubuklar sokulmaya zorlanan insanlarız.

43 Müsned-i Ahmed bin Hanbel, c. 3, s. 50.

Bunca sene anlattık, yazdık, detaylandırdık. Kimi "siyaset" dedi vurdu, kimi "abartıyorsunuz" dedi burun kıvırdı, kiminin işine gelmedi "komplocu" dedi güldü.

Ama hayalimizden dahi geçmeyen her şeyi bugün artık yaşıyoruz. Bu kadarı da olmaz artık dediğimiz ne var ise tek tek başımıza gelmedi mi?

Eğer aynı ahval ile devam edersek; bizden bir uyanış, bir diriliş vuku bulmazsa, ecdadımızın verdiği fıtrat mücadelesini veremezsek evvela neslimize, sonra Rabbimize nasıl hesap vereceğiz?

Ömrümüz mallarından, canlarından, yerlerinden, yurtlarından vazgeçerek aşklarının bedelini ödeyen atalarımızın edebiyatını yapmakla geçti. Burada biraz özeleştiri yapmak istiyorum. Binlerce yıl önce değil daha çok yakın tarihimizde neler yaptı dedelerimiz ahh ne direnişler ne samimiyetler gösterdiler. Ne bedeller ödediler. Onlarda tıpkı bizim gibi sınandılar. "Allah" demenin yasak olduğu günlerden geçtiler. Kur'an-ı Kerim'lerin ne işi vardı tavan aralarında, ve samanlıklarda?

Sırf içinde "Allah" yazıyor diye toprağa nice kitaplar gömüldü, lakin onlar her biri kelamı ilmek ilmek sinesine nakşetti de bir an haykırmaktan geri durmadılar. Ahzab Suresini üzerinde taşıyan ninelerimiz hor ve hakir görüldü de örtüsünü ne pahasına olursa olsun hiçbir zalime çiğnetmediler! Düşman zannetti ki aç bırakırsak, öldürürsek korkarlar ve ellerindeki tek gerçeklerini bırakırlar.

Çünkü kefere biliyordu bizim elimizde bir mucize tuttuğumuzu! O mucize ki eğer hüküm ve hitaplarını tek tek gerçekleştirirsek cihana hükmettirecek bir güçtü. Bu yüzden asıl hedef Mushaf-ı Şerifimiz idi. Ama vermedi ceddimiz! ÇİĞNETMEDİ!

Bir dakika bile olsa durup düşünmediler, bırakmadılar, vazgeçmediler! Canları pahasına korudular dinlerini. Hindistan'dan Çanakkale'ye gelen yardımlarda nice kanlı küpeler vardı bilirsiniz. Bu din uğruna kulaklarından küpelerini çözmeyi dahi beklemeden çekip kopardılar. Bu nasıl bir imandı!

Elindeki 3 kuruşu bile verirken elli kere düşünen, verdiğinin de ardına düşen gönüllere ne zaman devşirildik biz? Oysa yetmiyordu onlara mallarını vermek, canları da fedaydı her daim.

"YETİŞİN MÜSLÜMANLAR, KİTABIMIZ GİDİYOR" nidalarını işiten ümmet Çanakkale'de buluşarak bunu ispat ettiler bizlere.

Üç gün sadece üzüm hoşafı içerek direndiler. Biliyordu düşman askerlerimizin giyecek postalları bile olmadığını, bu yüzden uçaklarla zehirli üçgen metaller attılar ki yalın ayak basıp can versin yiğitlerimiz! Mermisi biten askerlerimiz vardı. Yoktu düşman kadar cephanelikleri.

Ama sırf kâfir bir adım bile ilerlemesin diye boş tüfekle öleceğini bile bile kurşun atıyormuşcasına mevzisinde beklediler.

Ne içindi bunca direniş? Bunca vazgeçiş? Onların da evladları, evleri, keyifleri, mutlulukları yok muydu? Ama imanları hepsine galip geliyordu! Şehadet en büyük lezzetleriydi.

Resulullah Efendimizin yolunda 'Mehmed' olmak yeterdi onlara! Ve bu yüzden kanlarını akıta akıta ama kendilerini Rablerine ispatlayarak, aç kalarak, açıkta kalarak verdiler imtihanlarını ve biz torunlarına sütten ak bir itikad bıraktılar. Rabbim her birinden razı olsun.

Ya biz neresindeyiz bu destanın? Şimdi sıranın bizde olduğunu ne vakit idrak edeceğiz.

Düşman anladı ki; tüm mushafları yok etsek, tüm camileri kapatsak sinelerindeki bu aşkı ve davayı silemeyeceğiz.

Bu defa dünya ve içindekilere âşık olacağımız manevî bir savaş açtılar her birimize.

Dedelerimizden daha üstün imkanlara sahipken, onlardan daha büyük mücadeleler verebilecekken ayaklarımıza takılan 'dünya sevgisi' prangasını çözemedik. Batılılaşmayı medeniyet seviyesi sandık. Onların yanlışları, bizim doğrularımız haline geldi.

Cennetin her vasfını dünyada aramaya kalktık ve bu tüm şuurumuzun kaybolmasının yegâne nedenlerinden biri oldu.

Deterjansız atletler sararıyor diye dert eden gönüllere Çanakkale'ye yollanan kanlı küpeleri nasıl anlatabiliriz ki? Biz mutfak musluğundan sıcak su akmamasına bile razı gelemeyen bu nefisle neyin direnişine talip olabiliriz?

Bizi öylesine rahata ve keyif içinde yaşamaya alıştırdılar ki, kılımızı kıpırdatamıyoruz. Kıpırdatana ise deli gözüyle bakıldığı bir çağda yaşıyoruz.

Bu dünyaya gelme amaçları gezmek, tozmak, ev almak, araba almak, yazlık almak, emekli olmak oldu insanların. Bunları alınca da yetinmiyor bu defa da bir üst modeli, daha genişi, daha moderni daha daha daha... Gelmiyor sonu!

Musa ﷺ'ın bir kıssası geldi hatırıma. Birgün ağlamaktan gözleri şişen ihtiyar bir kadın görüyor ona neden bu kadar ağladığını sorduğunda kadın;

-Daha 100 yaşlarında tüyü bitmemiş gencecik oğlum öldü ona ağlıyorum, deyince Musa ﷺ;

-Öyle bir zaman gelecek ki insanlar ancak 70-80 sene yaşayacaklar bu dünyada ve görülmemiş büyüklükte evler yapacaklar, deyince kadın ağlamayı bırakıp irkiliyor ve hepimize ders olacak şu cevabı veriyor;

-Ben onların yerinde olsa idim, o kadar kısa bir ömrü asla zayi etmezdim. İki direk çakar üzerini örter ve ALLAH'I ZİKRETMEKLE GEÇİRİRDİM!

Belki en az 2 bin sene evvel yaşamış şu kadıncağızı görsek "taş devri insanı" diyerek yadırgarız, lakin 'bu dünyada olma amacına' onun kadar vakıf değiliz.

Evet bir amacımız yok! Her şey kurulu düzenden ibaret olsa idi, Mekke'nin fethinden sonra kılı kıpırdamazdı sahabenin. Ne diye yayıldılar dört bir yana? Eyyüb el Ensarî Hazretlerinin 90 küsür yaşında İstanbul'a

kadar gelmesinin sebebi ne idi? Çünkü onların iman ettiği peygamber, kâinatın son peygamberiydi ve bu din tüm cihana yayılmalıydı. Efendimizin kelamları güçlenmeliydi!

Bugün narkoz altında, prangalı hale gelen bizler için hiç ümit yok mu?

Olmaz mı? Allah bize yardımını elbette gönderecek lakin bizden bir diriliş, bir dik duruş, bir vazgeçiş, bir yakarış, sonsuz bir teslimiyet, akleden ve sorgulayan bir zihin istiyor. Bunu ortaya koyduğumuz takdirde eşi benzeri görülmemiş bir lütfa mahzar olacağımızdan ne şüphe!

Öyleyse vurulduğumuz yerden sarılacağız Rabbimize. Şuara Suresine derdimizi anlatalım mesela. Haydi, şu an yüreğimizin başköşesine oturtup, uykularımızı kaçıran sıkıntıyı fısıldayalım. Şuara Suresi bizlere Musa ﷺ'dan bahsediyor. Düşünün ki, bir gruba önder olmuşsunuz, kimseye bir zararınız yok ama dünyanın en zalim adamı peşinizde! Sizi ve size inanları acı içinde öldürecek! Ve siz kaçıyorsunuz, onlar kovalıyor.

Hikâye anlatmıyorum, bizzat âyet-i celilede Rabbimizin buyruğunu izah ediyorum. Koşuyorsunuz, koşuyorsunuz can havliyle ama bir bakıyorsunuz ki geldiğiniz yer yolun sonu koskoca Kızıldeniz'in kıyısı. Atlasanız, boğulacaksınız. Dursanız arkanızdan firavun geliyor, kılıçtan geçirileceksiniz. Ne ileri gidebildi Musa ﷺ ne geri dönebildi, Firavun ve Kızıldeniz arasında sıkıştı kaldı. İşte tam da böyle bir zamanda kavmi Musa ﷺ'a ne dedi dersiniz? Peygamberlerine teselli vermediler, "öl de ölelim" demediler. Aksine, büyük bir hışım ve şiddetle;

"İşte yakalandık! Ey Musa sen açtın başımıza bu belayı!" diye söylenmeye başladılar. Düşünebiliyor musunuz Musa ﷺ'ın halini. Bir anda yol arkadaşlarınız, dostlarınız en zor anınızda "senin yüzünden, ne hale getirdin bizi!" diye homurdanmaya başlıyor. Önünüze baktığınız an Kızıldeniz köpürüyor, arkanızı dönseniz Firavun'un atının ayak sesleri geliyor. Musa ﷺ'ın dilinden tek bir nida çıktı o anda. O öyle bir nidaydı ki kıyamete kadar her mümin zikredecek!

قَالَ كَلَّآ إِنَّ مَعِيَ رَبِّي سَيَهْدِينِ

"Ben Allah'la beraberim. O, bana çare gönderir."[44]

İşte bu kadar! Bu kelam ki o köpüren dalgaları dize getirdi, koskoca Kızıldeniz'i yardırıp yerdeki kumu dahi çamur olmayacak şekilde kuruttu da güven içinde Allah'a ﷻ sığınanı içine aldı!

Bu kelamdı asrın en dişli Firavun'unu boğduran! Musa ﷺ'ın elinde devasa silahlar, daha kalabalık bir ordu yoktu ancak hepsine galip gelecek teslimiyeti ve Rabbine olan sonsuz muhabbeti vardı!

Neden zor geliyor Rabbimize güvenmek bizlere? Bir defa gözyaşları içinde derdimize dönüp de "Ben Rabbimle beraberim, o bana çare gönderir!" desek, neden açılmasın ki o kapılar bize? Böyle bir anı biz hayatımızda yaşamış olabilir miyiz? Böylesine bir imtihanın yanından bile geçmemişken nedir bize hayatı zehir eden?

44 Şuarâ Suresi, 62.

Bizler şeytanın üzüntü ile yaklaşacağını unuttuk çünkü. Sanıyoruz ki bu şeytan;

-Ramazan'da bağlanan,

-Akşam ezanından sonra dolanan,

-Seccade katlanmazsa namaza duran,

-Sofra bekletilirse afiyetle yemeğe dalan,

-Arada ettiğimiz gıybetin yegâne suçlusu.

İşte şeytanı bundan ibaret saymakta şeytanın oyunlarından biri fark edemiyoruz.

Düşmanımızı tanımıyoruz ki; ona karşı siper alalım, savaşabilelim. Oysa şeytan en çok "üzüntüden ve umutsuzluktan" yaklaşır bizlere. Zira şeytan çok iyi bilir ki; üzüntü, Rabbimizin sevmediği bir ahlaktır. Bu yüzden âyet-i celilesinde bizlere emreder;

"Gevşemeyin, üzülmeyin!"[45]

Namaz gibi, oruç gibi, hac gibi emreder; "üzülmeyin!" Ahvalimiz, imtihanlarımız, düşmanlarımız, dert sandıklarımız evet gözümüzde çok büyüyor olabilir, lakin yapacağımız tek şey Allah'a ﷻ "teslim olmak"! Elimizden gelen çırpınışı Mevlamıza ispat edip sonrasında açılan kapılardan birer birer geçmek. Şimdi dimdik durup, birbirimize kenetlenip şeytana ve avenesine haykırma zamanı; "bizde size verecek iman yok!"

45 Âl-i İmran, 139.

Bu kadar geçici ve kısa kalınan bir mekânda, bu değerli zamanı üzülerek ve Allah'ın ﷻ istemediği bir ahlakı göstererek yaşamak hiç de mantıklı değil. Tekrar etmekte fayda vardır diye sürekli yineliyorum; İbrahim ﷺ ateşe atıldığında üzüldü mü? Yoksa;

-Allah bana yeter, O ne güzel vekildir, deyip tebessüm mü etti alevlere?

Ya Sümeyye annemiz? Mızrak göğsüne saplandığında umurunda mıydı dersiniz?

-La ilahe illallah, dedi son defa tebessümle. Ve göklere "İslam'ın ilk şehidesi" olarak yazıldı o kutlu sahabe.

Ya Peygamberimiz ﷺ? Uhud'da yüzünden kanlar süzülürken, Taif'te taşlanırken, Kâbe'de başından aşağıya işkembeler atılırken, yavrularını elleriyle birer birer gömerken, midesine bağladığı taşlar yere düşerken, biricik karısına zina iftirası atılıyorken şimdiki tabirle hangi depresyona giriyordu? Hangisi onun bu kutlu "davasına" engel oluyordu? Yunus Sûresi'nde; ***"Haberiniz olsun; Allah'ın velileri, onlar için korku yoktur, mahzun da olmayacaklardır"*** diye emretmişken Rabbleri, O'nların her biri tebessüm ettiler hatta ölüme bile.

Öyleyse davamızı yüklendikten sonra hangi düşman karşımıza çıkarsa çıksın, neyle sınanırsak sınanalım tebessüm edeceğiz biz de! Efendimizle ﷺ alakalı öyle bir detay var ki düşündükçe hem yüreğim burkulur hem de sevinirim.

Bizim biricik Peygamberimizin ﷺ sinesine bunca hüzün isabet etmesinin binlerce hikmeti vardı, lakin en çoğu da bizler içindi. Allah Rasulü ﷺ bizlere misal olsun diye birçok meseleyi yüklenmişti omuzlarına.

Düşünsenize o bu dünyadaki her şeyin en iyisini haketmesine rağmen asla bizden daha farklı değildi. Bir eli yağda-bir eli balda, hiç kötülük isabet etmemiş, gözünden bir damla yaş akmamış bir peygamber olsa idi yarası yaramıza, acısı acımıza denk olur muydu hiç?

Efendimiz yaşadığı 63 yıllık ömründe öylesine sarsıldı, öylesine içi yandı, öylesine derin imtihanlara tutuldu ki, ümmetinden kim bir yara alsa O'na koşuyor, yarasını yarasının üzerine basarak teselli arıyor. Çünkü ümmetinden biri yok ki sinesine isabet eden derdin aynısı Efendimize isabet etmemiş olsun.

Evladını yitiren O'na koşuyor; "Ey Efendim... Sen de kuzularını benim gibi yitirmişsin, ellerinle koymuşsun toprağa. Gözyaşların ile "bu dert dağlara yüklense idi un ufak olurlardı" diyeceğin kadar yanmışsın. Benim de yüreğim sızlıyor ama seninle birlikte evladıma kavuşacağım günün umuduyla teselli oluyorum Ya Rasulallah", diyerek evlad acısından tutunuyor Efendimiz ﷺ'a.

Ana-babasını yitiren yetimliğinin acısı yüzüne vurulan O'na koşuyor;

"Ey Efendim! Senin de benim gibi kanatların kırılmış, herkes yuvasına koşarken senin gözlerin dalmış. Canın yandığında "anam-babam" diye koşacağın kimse olmamış. Bende yetimim, bende öksüzüm ama boynumun

büküldüğü yerden öpeceğin günün hasretiyle doluyum Ya Rasulallah", diyerek yetimliğinden tutunuyor Aleyhisselam'a.

Hor görülen, eziyet edilen, dövülen, canı yakılan yine O'na koşuyor; bakıyor ki Peygamberine daha çok eziyet etmişler. Bakıyor ki Rasulallah'ın ﷺ bedenine değen taşlar var. Bakıyor ki O'nun da avuçlarını dolduran gözyaşları var. Susuyor sessizce... Utanıyor Efendimizin ﷺ yanında derdini söylemeye. Sonra avuçlarına fısıldıyor sessizce;

-O canlar feda olan avuçlarından kevser içireceksin değil mi bana? Göz göze geleceğiz değil mi? O anın gelmesi uğruna bende susuyorum Ya Rasulallah! Garibim, çaresizim ama bende yalnız Allahımıza anlatıyorum derdimi, tıpkı senin gibi. Bundan sonra ne dünya ne vefasız insanlar! Bundan sonra tek derdim sensin ve senin risalet davan Ya Rasulallah! Yaram sızladığı an, sana tutanarak daha da kuvvet bulacağım! Ve sen o yaramdan beni tanıyana dek durmayacağım. Yaramla geleceğim sana, ancak öyle yüz sürebilirim; Binbir yarası olan asbabına. Yaramla geleceğim sana, diyerek Rasulüne sarılıyor.

Velhasıl; böyle güzel bir Peygambere ﷺ ümmet olma şerefine nail olan bizler, gayri nerede izzet, huzur, mutluluk ararız? Bize verilen bu nimeti, bu vakti, bu imkanları daha ne kadar zayi ederiz? Sahabeden bir tanesi vardı ki Bedir Harbine kendince bazı sebeplerden katılamamıştı ve gerçek manada ölene kadar yüreğinde derdini taşımıştı! Evet, Enes bin Nadr ﷺ idi o.

Bedir Savaşına katılamayınca, nasıl da suçlamıştı kendini, nasıl da mahcub hissetmişti nefsini. Dişlerini sıkarak dualar etmişti;

-Rabbim! Benim önüme bir Bedir daha aç. Aç ki kusurumu affettireyim, borcumu ödeyeyim!

Yetti mi? Yetmedi ona. Ne zaman Peygamber Efendimizi ﷺ görse;

-Ey Allah'ın Rasulü! Eğer Allah beni müşriklerle karşılaştıracak olursa, onlara ne yapacağımı Allah bilir!" diyerek intikam yeminleri ediyordu. Ve çok kısa bir zaman sonra Uhud kapıları açıldı sahabeye ve içlerinde Enes bin Nadr'a, savaş başladığında Bedir'e katılamamanın açlığını öyle bir ödüyordu ki onu gören müşrikler yanaşamıyor kaçacak delik arıyorlardı. Ve sonra bilirsiniz; okçular tepesinin terkiyle başlayan süreci.

Rasulullah Efendimize ﷺ çok benzeyen Musab bin Umeyr'in رضي الله عنه şehit edilişini! Musab'ın mübarek bedenini görenler "Muhammed öldürüldü, Muhammed öldürüldü!" diye bağırmaya başladıklarında Müslümanlar bir kez daha mahzun olup ne yapacaklarını bilemez hale gelmişlerdi. Bu sırada Enes elindeki kılıcı hiç indirmeden düşmanlara doğru koşuyordu. Ama bir an duraksadı, bir grup sahabenin bir köşede toplanıp oturduklarını gördü. Her biri şoka girmiş, adeta dizlerinin bağı çözülmüştü. Enes onlara doğru yöneldi ve "ne oturuyorsunuz burada?" diye endişeyle sordu. Onlardan biri başını yere eğerek "Rasulullah şehit edilmiş!" dedi.

Bunun üzerine Enes derin bir nefes aldı bir an bile tereddüt etmeden ve kıyamete kadar anılacak şu sözleri döktü dilinden;

-Rasulullah öldüyse ben niye yaşıyorum? Rasulullah'tan sonra siz sağ kalıp da ne yapacaksınız? Rasulullah öldürüldü ise, O'nun Rabbi öldürülmedi ya! Kalkın! Kalkın! Rasulullah'ın canını feda ettiği davada siz de canınızı feda edin!

Enes'i ﷺ bu sözlerden sonra bir daha gören olmadı. Çünkü o ahdini yerine getirerek düşmana doğru bir ok gibi fırlamıştı. Şehid edilmesine yakın bir zamanda rastladığı Sad bin Muaz'a ﷺ son sözleri şu oldu;

-Ey Sad! Rabbime yemin ederim ki, cennet işte burada! Uhud'dan daha yakın bir yerden kokusunu alıyorum, cennetin kokusunu alıyorum Ey Sad!

Savaş bitti, herkes şehidlerinin başına geçmiş defin işlemleri için onları hazırlıyordu. Ancak Enes yoktu. Nihayet kız kardeşi sadece ayak parmaklarından teşhis edebildi onu. Kulakları, burnu, dudakları koparılmış ve gözleri oyulmuştu. Tam 80 kılıç yarası saydılar bedeninde!

Ne önemi vardı Hazret-i Enes için. O Rabbine kavuşmadan daha bu dünyada iken cennetin kokusunu almıştı! Cennet heyecanlanmıştı Enes için! Ve onu en son gören Sad bin Muaz kan gölüne bulanmış arkadaşına bakarken hüngür hüngür ağlamaya başladı. Efendimize ﷺ bakarak şu sözleri söyledi;

-Ya Rasulallah! Ben Enes bin Nadr'ın yaptığını yapamadım!

Allah ﷻ yolunda yarışıyorlardı onlar. Canlarını vermek için, mahşere nişane götürebilmek için yarışıyorlardı! Yediklerinin, içtiklerinin, giydiklerinin, bindiklerinin, evlerinin bir önemi yoktu. Rablerine "ne götürebilirlerdi" bu dünyadan tek dertleri buydu. Bu nedenle korkmadılar asla! "Başımıza bir hal gelsin!" diyen yiğitlerdi. Allah ﷻ için, başımıza bir hal gelsin diyenlerdi onlar...

NAMAZ

"Ben namazda Rabbim'e yönelirim; O'nun iltifatına alışmışımdır. 'Namaz gözümün nûrudur.' sırrı zubur eder; gözlerim nûrlanır, içim açılır. Namazda, içimde duyduğum rahatlıktan, mânevî zevkten ötürü rûhumun penceresi açılır da, oradan vasıtasız olarak Allâh'tan haberler gelir, ilham gelir. Allâh'ın ilhamı, feyz yağmuru, rahmeti, nûru, ezeldeki kaynağımdan ve hakîkatimden gelir, penceremden evime girer."[46]

Mevlâna Celaleddin-i Rûmî

Ne kadar haksızlığa uğruyoruz değil mi, gerek kişisel olarak, gerek ümmet olarak. Kalbimiz kırılıyor, hakkımıza giriliyor, sinirlerimiz bozuluyor, evlatlarımız yola gelmiyor, eşimiz ayrı bir dünyada yaşıyor ve sonu gelmeyecek bir sürü mesele.

Çok alacağımız var diyoruz çok! Ve bunların her biri sırtımızda öyle bir kambur oluşturmuş ki dimdik durup bir nefes dahi alamadan yaşıyoruz günden güne. Nefes aldırmayan dertlerle boğuşuyoruz her seferinde.

Ama bazen dur bir dakika ya, bir dakika siz şöyle bir kenara inin bakalım; bir kafamı kaldırayım da kardeşlerimin ahvaline bakayım dediğimizde öyle manzaralar görüyoruz ki tarif etmeye satırlar yetmiyor.

46 Mesnevî, 2401-2405. beyitler.

Düşünsenize; Afrika'da bir baba olalım. Kabilemizde kendi halimizde geçinelim. Diğer insanlardan tek farkımız Allah'ın bizi o renge boyamış olması. Bunun dışında kimseden hakir bir yanımız yok, lakin toplum bizi hayvanat bahçesinde sergileyecek kadar "insan" görmüyor olsun. Sonra topraklarımıza beyaz bir adam gelip tüm ailemizi esir alsın. Boynumuza zincirler geçirsin.

Tüm yeraltı ve yerüstü kaynaklarımızı bize toplatıp ülkesine götürsün ve bizi yokluğa muhtaç etsin. Hatta çocuklarımızın yeterli kakao toplayamadığı için ellerini bileklerinden kessin. Ve biz yerden topladığı kırıntılar ile karnını doyurmaya çalışan bir bebeğin, göğsünde susuzluktan bir damla sütü kalmamış bir kadının kocası olalım! Biz böyle bir baba olsak ne yaparız? Sıksak yumruğumuzu kırılmıyor o zincirler. İnsan hakları var evet! Ama o kurum bizi "insandan" saymıyor. Ne yapacağız? Bu nasıl bir dert?

Arakan'da bir anne olalım. Bambulardan yaptığımız derme çatma yuvamızda iki lokma aşımızı yerken hiçbir sebep yokken sadece Müslüman olmamız gerekçesi ile bir anda elleri satırlı Budistler tarafından basılsın köyümüz. Çocuklarımızın kolları bacakları palalarla doğransın, eşlerimiz gözlerimizin önünde katledilsin...

Yere kırıntı döktü diye kızıyoruz ya şimdi, o anneler yerden bebeklerinin Budistler tarafından doğranmış minicik parmaklarını topluyor. Hadi koyalım kendimizi onların yerine.

Haykıralım; durun, Allah aşkına durun!

Ey dünya, Arakan'da katliam var duyun!

Sesimiz kısılıyor ama bizi kimse duymuyor.

Nereye gideceğiz? Bu nasıl bir dert?

Yemen'deyiz!

Kimyasal denemeler neticesinde çocuklarımızın kas sistemi çökmüş, derileri kemiklerine yapışmış. Düzenli olarak gelip ilaç deneyleri yapıyorlar ve sesimiz çıkmıyor. Kıyıya vuran balina kadar, nesli tükenen penguen kadar kimse bizim hukukumuzu aramıyor.

Biz yokuz, biz gölgeyiz, tüm dünya bize sırtını dönmüş; elimizde evladımızın çöken gözleriyle göğe bakan bir anneyiz. Arş titriyor ama kimsenin vicdanı titremiyor! Kimi durduracağız?

Bu nasıl bir dert?

Ebu Gureyb hapishanesinde mahkûm olan Iraklı bir genç kız olalım mı? Birdenbire basılan evimizde namaz kılarken sürüklenerek çıkarılıyoruz. Petrol ve altın sebebiyle ülkemizi işgal eden o necislere yetmiyor aldıkları.

Çünkü bir Müslüman'ı postallarıyla ezmek daha büyük zafer onlara göre. Babamızın elleri kolları bağlı, gözleri önünde defalarca tecavüze uğruyoruz. Haykırıyoruz Müslüman erkeklere;

"Gelin! Gelin ve bu hapishaneyi yıkın, ama bizi kurtarmayın! Bu duvarları üzerimize yıkın!" diye. Ne Müslümanlar duyuyor sesimizi, ne insan hakları, ne birLEŞmiş milletleri!

Bu nasıl bir dert?

Yeter diyorsunuz değil mi? Yetmez bu zilleti anlatmaya!

Bir bebek olalım mı? Tek suçumuz Suriye'de Müslüman bir ananın rahminden dünyaya gelmek. Bir gece uykuda annemizin koynunda mülteci botunda açalım gözlerimizi. Nereye gidiyoruz, neler oluyor hiçbir fikrimiz yok. Ama birden gecenin o karanlığında buz gibi suya düşüyoruz. Anne diyoruz, anne! Annemizin kokusu gittikçe uzaklaşıyor. Minicik kollarımızla çırpınıyoruz gecenin karanlığında. Tek suçumuz İslam topraklarında bir çocuk olmak. Daha bu dünyada bir parkta sallanamadan, denizin dalgaları koparıyor bizi. O kuş kadar ciğerimiz patlıyor yuttuğumuz tuzlu sularla. Sabaha karşı el kadar cesedimizi kıyıda buluyor postallı bir asker. Dalgalar kıyıya atmış, boynumuz bükük, anamızdan ayrı yatıyoruz kumsalda. Sonra herkes kendi yavrusuna sarılarak izliyor cesedimizi, biz ise kimsesiz gömülüyoruz hiç bilmediğimiz bir ülkenin topraklarına.

Bu nasıl dert?

Biz bütün bu yaşananlara canlı kanlı şahit olan ümmetiz ve yarın huzura çıkacağız! Yarın huzura çıkacağız! Çatlıyor sinemiz, avuçlarımız kanıyor yumruklarımızı sıkmaktan.

"SENİN RABBİN HİÇBİRŞEYİ UNUTACAK DEĞİLDİR!"[47] ayetine sarılıp ağlamaktan gayrısı gelmiyor elimizden. Bunları yazıp duyursak dahi engelleniyoruz. Hadi kâfir kâfirliğini yapıyor da, ya bizim zilletimizi nereye sığdıralım?

47 Meryem Suresi, 64.

Bunca zulüm altında inleyenler sanki başka bir asırda yaşamış, biz hiçbirini görmemişiz duymamışız gibi nasıl yaşayabiliyoruz? Tamam, yaşayalım ama Allah'ı ﷻ gücendirmeden!

Yiyelim içelim ama bunca mevzu yaşanırken biz hâlâ kurduğumuz sofrayı çekip paylaşmak için kurdeleler ve gereksiz yemek takımları ile bezeyip sırf "ne maharetli" dedirtmek için mücadele vermeyelim.

Giyinelim ama zulüm altında giyinmelerine müsade edilmeyen Müslümanlar varken günlerimizi gömleğin manşetiyle, ayakkabının ton uyumunu yakalamak için harcamayalım.

Eğlenelim ama hayatımızın her anını kayda alıp ağız burun şoplarıyla tiktok, snap atmayı hayatımızın bir "farzı" haline getirmeyelim. Çünkü yarın huzuru mahşerde birbirimizden sorulacağız. Sahi ne mahşerde o zalimlerle aynı safta olmaktan bizi kurtaracak olan nedir ki?

Ne yapıyoruz biz kendimize? Ne yapıyoruz biz dinimize?

Bir karınca bile ağırlığı nispetinde su taşıyorken yanan ateşi söndürmeye biz ne götüreceğiz ahirete? Var mı kaçışımız o günden? Ne bir santim tümsek olacak ki ardına gizlenelim, ne bir santim çukur olacak ki içine girelim.

O gün bir yudum suya hasret ölen Afrikalılar, Arakan'da jiletlerle doğranan mazlumlar, Irak'ta namusu çiğnenen genç kızlar, Suriye'de yalnız başına can veren

bebekler olacak karşımızda. Ama onlara bu zulmü yaşatan zalimleri koruyan Birleşmiş Milletler olmayacak! Küreselciler olmayacak! Avrupa Birliği de kimmiş?

O gün sadece ALLAH ﷻ KONUŞACAK! Hem hâkim olarak hem şahit olarak! O gün Ebu Cehil de orda olacak, Sümeyye annemiz de orda olacak! Ama sadece göğsüne saplanan mızrak konuşacak!

Firavun da gelecek huzura, Asiye annemiz de! Ama sadece parçalanan bedeninden toprağa akan kanlar konuşacak! Sırf "Rabbim Allah'tır" dediler diye işkence edilen, etleri lime lime toprağa düşen kardeşlerimiz adına topraklar dile gelecek! Yerlerden toplanan uzuvları konuşacak! Hazret-i Hüseyin'in dudaklarına değemeyen sular konuşacak!

Peki biz? Biz bugün görmezden geldiğimiz, dava edinmediğimiz, yüzümüzde çıkan sivilce kadar, paltomuzun tonuna uymayan şalımızı dert ettiğimiz kadar dertlenip gündem edemediğimiz bu mazlumlar karşısında KONUŞABİLECEK MİYİZ?

Ananın evlattan kaçtığı o dehşetli güne hazırlanıyoruz BİZ! Herkes Rasulullah'ı ﷺ arayacak sığınmak için! Peki ya dönüp bize dese ki;

-SİZ BANA, BÖYLE Mİ KARŞILIK VERECEKTİNİZ?

Var mı utanması olan? Var mı verecek cevabı bulunan? "Benim Aişem de bilmez miydi envai çeşit sofra donatıp bunlarla övünmeyi? Ama o bu malayani ile uğraşsa idi, kim nakledecekti binlerce hadisimi? Ya Fatımam?

Elleri nasır tutmadı mı canımın canı kızımın? Sırf yavrularının boğazından sadece helal lokma geçsin diye çabalamadı mı o peygamber kızı? Ahh Haticem! O zengin, şöhretli kadın Haticem. İnsanların ulaşmak için haramı helal ettiği bunca malı, mülkü Mekke'li gariplere bağışlamadı mı? Musab'ım? Ondan daha yakışıklınız var mı? İslamdan önce ipekten başka kumaş giymeyecek kadar zengin olan Musab bin Umeyr! Şehit olduğunda kefeni yoktu sarılacak, ama Peygamberinin gözyaşları ıslattı cesedini. SEN NE VERDİNDE, NE İSTİYORSUN!" diye gelen bir nidânın muhatabı olsak, ölüm yok ki ölelim! Kaçış yok ki kaçalım! İmkân yok ki tevbe edelim.

Bu nedenle son nefesimizi vermeden, zamanımız varken lütfen artık kendimize gelelim. Bu dünya bize daha fazlasını sunmayacak. Üç gün güldürse, beş gün ağlatacak. Allah ﷻ, en sevdiği Rasulüne ﷺ bahşetmediği hayatı, bizlere sunmayacak.

Nereden yaramız varsa oradan sarılalım bu davaya. Kendinizi, amellerinizi küçük görmeyiniz. Namazını kılmayan bir Müslümansan kalk namazını kıl, bu senin cihadındır! Örtünmende sorunlar varsa; pantolon varsa, dış giysin vücut hatlarını belli ediyorsa Allah için terk et, bu senin cihadındır! Bilmeyenlere kalk ve anlat, uyar! Bu daveti yay! Bu senin cihadındır. Her gece kardeşlerin için dua et, ağla bu senin cihadındır.

Ama ne olur mahşerde hiçbir işine yaramayacak saçmalıkların içerisinde bulunma. Davan olsun, duruşun olsun ve asla taviz verme! Hayat kısa, 100 sene sonra ne ben olacağım ne de siz... Ama şimdi buradayız, el eleyiz. Çok şey yapabiliriz.

Bu zulümleri bitirmek için evvela evlerimizi inşaa etmeliyiz. Kıymetli eşimin bir kelamı vardır; "evinde huzuru olanın, cihanında huzuru olur" der her zaman. Bu nedenle yönü kıbleye bakan evlerimiz olacak ki kıyama kalkabilelim. Ve evde huzuru sağlamak; Rabbe teslim olmaktan geçiyor her birimiz için. Ne kadar teslimiyet, o kadar huzur. Ne kadar huzur, o kadar doğru karar.

Ve doğru alınmış her karar, mazluma umut olacaktır her zaman. Ne kadar teslimsek Rabbimize, o kadar selamette olduğumuzu bilecek ve ümmeti kurtarmak istiyorsak evvela kendi eksikliklerimizi yamayarak bu yola çıkacağız. Namaz kılmayan biri, dilediği kadar slogan atsın. Bunu kimse duymaz! Çünkü namazın ihmal edildiği bir işe Rabbim bereket koymaz! Namaz, illa namaz! Ancak secdede fısıldaması yeri gelir yıkar ortalığı. Çünkü biri alt tabanı isyan dolu bir sloganken, diğeri alt tabanı secde dolu bir slogandır. Mevla hangisine rahmet eder?

Öyleyse bizim Filistin için, Doğu Türkistan için, Keşmir için, Arakan için yapacağımız ilk iş sağlam bir teslimiyetle kulluğumuzu gözden geçirmek olacaktır. Sağlam bir teslimiyet! Sağlam bir namaz!

Teslimiyet derken Muaz bin Cebel'e ﷺ değinmeden kelamlarıma devam etmek istemem asla. Amvas denilen belde de "gerçek bir salgın" ortaya çıkmış. Ve en az 25 bin Müslüman'ın ölmesine sebep olmuş. Bu salgına birçok sahabeyle birlikte Muaz bin Cebel de tutulmuş. Kendinden evvel eşi ve çocukları can veren Muaz'ın da gün geçtikçe hastalık bedenine iyice yayılmaya başlamış ve yatalak bir hale gelmiş. O kadar şiddetli, öylesine

sancılı ağrıları varmış ki aklına, kalbine, zihnine hastalığıyla alakalı ufacık bir Allah'a isyan niteliğinde bir kelam gelmesinden korkar halde şu kelamlar dökülmüş dilinden;

"Ey Rabbim! Bu derdim ne kadar büyürse büyüsün Muaz kulunu hep sabredenlerden göreceksin. İstersen nefesimi kes, istersen canımı yak, istersen canımı al! Vallahi izzetinin hakkı için; BEN SENİ ÇOK SEVİYORUM!" Ve bu hal üzere Rabbine teslim olmuş.

Ahh... Biz ne sanıyoruz bu işleri? Asıl ispat zor zamanlarda değil mi? Önden gidenlerin hiçbiri ama hiçbiri bir eli yağda bir eli balda kazanmamış cenneti. Bilakis her biri en zor zamanlarda ortaya koymuşlar teslimiyetlerini. Fitne zamanında mıyız? Şüphesiz.

Öyleyse başımıza gelen bunca musibeti, gördüğümüz bunca acıyı en büyük fırsatımız bilip ortaya koyacağız imanımızı. En mükemmel ibadet zamanı. Kimse seni anlamıyor mu? Ailen karşımı çıkıyor? Yalnız mısın? Bu yolda İbrahim ﷺ tek başına ümmet değil miydi? Asiye annemizin Rabbinden başka kimi vardı göz yaşlarını silecek? Ya Meryem annemiz? "Keşke bundan önce ölseydim!" diyecek kadar bunaldığında karnında bir mucize taşıdığını biliyor muydu? Tek başına doğum yapan, bir peygamber annesiydi o, kim vardı yanında?

Ya gözlerimizin nuru? Nefes bile aldırmadılar Rasulullah'a ﷺ! Mekke'de yoluna güller sermediler, bilakis başına ölü hayvan işkembeleri attılar. Taif'te kucak açıp karşılamadılar bilakis "Allah peygamber ilan edecek senden başkasını bulamadı mı?" diye hakaret edip taşladılar. Kimi? Allah'tan ﷻ sonra adı yazılan kişiyi!

"La ilahe illallah, Muhammeden rasulullah!"

Bu isme neler neler yaşattılar kardeşlerim. Öyle ki bir ağacın altında mahzun olduğunda şu kelamları fısıldadı gözyaşlarıyla; "Rabbim! Güçsüz kaldığımı, çaremin tükendiğini, insanların beni hor gördüğünü sana şikâyet ediyorum." deyiverdi sadece. Bu nedenle mahzunluğumuz Efendimiz'den ﷺ yadigâr diyerek daha çok sarılacağız bu dine.

Nereden eksiksek, oradan başlayacağız. Ama ilk olarak namaz, önce namaz, illa namaz!

Top-ı âh-ı inkisâra pây-dâr olmaz yine
Kişver-i câhın nice sengîn hisârın görmüşüz
Bir hurûşiyle eder bin hâne-i ikbâli pest
Ehl-i derdin seyl-i eşk-i inkisârın görmüşüz.
Nâbi

"Gönlü kırık olanın atıverdiği âh topunun nice büyük sultanların muhkem kalelerini yıktığını biliriz. Dert ehli olanların hüzünleriyle döktükleri gözyaşlarının yaptığı seller önünde nice gösterişli kâşânelerin, mâlikânelerin yerle bir olduğunu biliriz."

Uzun uzun anlatmıştım Esma binti Ebubekir annemizi. Bir de onun oğullarından biri vardı.

Hazret-i Ebubekir'in torunu, Aişe annemizin yeğeni, şehadete zırhsız yürüyen Abdullah'ın kardeşi: Urve bin Zübeyr.

Şam'a yolculuğa çıkmıştı. Yolculuk esnasında ayağında bir hastalık meydana gelmiş ve düzelmeyerek ayağı kangrene dönüşmüş. O beldede ne kadar hekim varsa bizzat bakıp özel ilgilendiyse de ayağı için yapılacak hiçbir şey yokmuş. Halifenin hekimleri hastalığın yayılmaması için ayağının kesilmesi gerektiğini söylemişler. Urve; "eğer başka bir çare yoksa kesin" demiş. Lakin hekimler "dayanamazsın, senin bilincinin gitmesi lazım, içerisinde yoğun alkol olan bir içecek var bunu içmelisin ki kendinden geçebilesin" demişler. O dönemin imkanlarıyla anestezi yapmak istemişler kendilerince.

Urve;

-Rasulullah ﷺ "Allah haramda şifa yaratmamıştır" buyurmuştur, hem siz istiyorsunuz ki haram bir şey alarak Allah'a isyan etmiş olayım, asla, diyerek içki içmeyi kabul etmemiş.

Bu defa; "o halde hissi iptal eden bir çeşit narkoz ilacı içirelim, ama bir süre hafızanda gidecek 1 gün kadar uyanamazsın" demişler. Urve:

-Ayağım acımasın diye ben bir ilaç içeceğim ve tam 1 gün Allah'ı ﷻ zikretmeden mi yaşayacağım? Kesin ayağımı!

"Olmaz" demişlerse de ikna edememişler Urve'yi. "Bari elini kolunu bağlayalım" demişler. Urve;

-Siz merak etmeyin, size sorun çıkarmayacağım yalnızca beni kıbleye doğru çevirin, diyerek o anda NAMAZA DURMUŞ. Hekimler şaşkınlık içerisinde başlamışlar canlı bir ameliyata! Bacağının eti kesilip artık testere kemiğe dayanınca Urve'nin tekbirler getirdiğini ve kat'iyyen yüzünü bile buruşturmadığını görmüşler. Urve sadece fısıldıyormuş; "Lailahe illellah! Rab olarak Allah'ımdan razıyım! Din olarak İslam'ımdan razıyım! Rasul ve nebi olarak Muhammed'imden razıyım!"

Ayak kesildi, namaz bitti. Dönüp görünce kopan ayağını; "ya Rabbi! İki elim iki ayağım vardı. Sen benim bir tane parçamı aldıysan, şüphesiz ki üç tanesini bana bıraktın! Ya Rabbi! Sen bir defa insanları imtihana uğratıyorsan, bin defa insanlara afiyet veriyorsun! Ya Rabbi! Sen insanlardan bir taneyi alıyorsan, Vallahi birçoğunu insanlara bırakıyorsun!" diye Rabbine sığınıp hamdediyordu.

Urve; Allah'ın ﷻ aldığına değil, verdiğine bakıyordu. Urve; canı da dahil her taşıdığının emanet olduğunu biliyordu. Urve; mülkün sahibine boyun eğmişti. O yüzden vermediklerine değil, verdiklerine bakıyordu. Bu muydu gerçek hamd? Bu muydu gerçek namaz?

Şimdi isteyen istediği fetvayı versin; aman efendim öyle bir durumda her şey caiz olurda falan da filan da. Sen ben konuşuruz bunları. Onlar da biliyordu zaten uyutulmanın caiz olduğunu. Sara hastası olup da Efendimizden ﷺ "kriz anımda üstüm-başım açılmasın" diye dua isteyen sahabe annemiz misali onlar "Allah" demeyegörsün bir kere! Onlar takılmazlar böyle mevzulara. Başlarına gelen

derdi yük olarak görmediler çünkü. Halleri ne ise sarıp sarmalayıp derman bildiler.

Cennetin bedelini dünyada ödeyip ahirete tertemiz gitmeyi kafaya koymuş insanlardı onlar. Diyorum ya her halimize "fetva" çıkarmak bizim işimiz, onların değildi. Bugün parmağımıza içki damlasa bizler siler işimize devam ederiz. Ama onlar "elimize içki damlasa, kolumuzu keser atarız!" diyen adamlardı! Onlar abartmıyordu, biz hafife alıyorduk. Ve ilk önce namazımızı kurban ediyorduk!

Yine onlardan biri...

Abdestini alarak sıradan bir insan gibi çıkmıştı evinden. Sahabeye imamlık yapacak, sabah namazını kıldıracaktı. Nereden bilecekti ki "mihrap şehidi" olacağını? Ta ki Ebu Lü'lü denen münafığın hançeri sırtına saplanana kadar...

Parçalanan bağırsaklarından sicim gibi akan kanlar sevgilisine kavuşmayı müjdelerken ona, hemen evine taşındı Hattab'ın oğlu Hazret-i Ömer ﷺ! Bizim tabirimizle "koma" halinde yatarken evinde, ölüp ölmediğini anlayamadı sahabe. Onu defalarca "Ey Ömer! Ey Emirul Müminin!" diyerek uyandırmaya çalıştılar.

Ama hiçbir tepki vermeden tam iki buçuk gün yaşadı bu halde. Sonunda Ensar'dan biri geldi ve onun bu halini seyrettikten sonra; "Ömer, namaz vakti geldi!" deyin dedi. Bunu işiten İbn Abbas ﷺ, Hazret-i Ömer'in ﷺ kulağına eğilerek;

-Ey Emirul Müminin "namaz!", dedi. Bunun üzerine o gözlerini aralayıp;

-Namazı bitirdiniz mi, diye sordu ashaba. Çünkü onun aklı hançerlendiği anda kıldığı namazında kalmıştı, bitirememişti ki!

"Namazı olmayan İslam; İslam değildir, ben burada günlerdir namazsız nasıl yaşadım" diyerek o haliyle teyemmüm aldı. Namaza durduğunda parçalanmış bedeninden kanlar bardaktan akar gibi akıyordu. Ama o YARIM BIRAKTIĞI SABAH NAMAZINI TAMAMLADI! Son nefesini vermek üzereyken oğlunun dizinde olan başını toprağa koymak istedi! Engellediler, olmaz dediler, rahat edesin dediler ama Ömer bin Hattab ﷺ ısrar ile başını toprağa koydu!

-Vay bana... Vay beni Allah affetmezse benim halim nice olur? Rabbim bu başımı toprakta görsün, beni bu hal üzere tevazuda görsün, deyip yüzü toprakta Rabbi Rahmana kavuştu... Emirul Müminin! O heybetli ve celalli Ömer bin Hattab ﷺ! Koma halindeyken namazını tamamlamanın derdindeydi! "Başım toprakta öleyim, Rabbim beni bu halde görsün ki affolunmama vesile olsun" dedi...

Oturup muhasebemizi yapalım şimdi kardeşler. Daha yaşarken "cennet ile müjdelenen" Hazret-i Ömer ﷺ, son nefesinde yüzünü oğlunun dizinden toprağa koyuyor ki, Rabbim benim acziyetimi görsün, belki affıma vesile olur! Ahh, bir de bizim aldanışlarımıza bakın!

Bu din, bu ashab neyimize yetmedi bizim?

Bir Ömer bin Hattab'a ﷺ bak, namazı, zikri, ibadeti bırakıp instagrama "evet, katıldım" yazınca kendisine bereket, şans, huzur gibi hisler yükleneceğini sanan Müslümanların aldanışlarına bak!

Bir bağırsaklarından sicim gibi kanlar akarken son namazını tamamlamanın derdinde olan Ömer bin Hattab'a bak; bir de başına gelen imtihanların günahını atalarına yükleyen, her akşam ne idüğü belirsiz daha kendi nefsiyle başa çıkamamış insanların yazdığı sayılar adedince zikir çekip, birde vaktini onların belirlediği bir namazı kılınca herşeyin yoluna gireceğini ümit eden insanların ALDANIŞLARINA BAK!

Bir koma halinde "namaz" kelamını işitip kendine gelen Ömer bin Hattab'a bak, bir de abuk sabuk sayıları bardağa, bilekliğe, oraya buraya kodlayınca şifa bulacağını, huzura ereceğini sananların, bilinçaltı safsatalarının peşinde koşan Müslümanların kandırılışlarına bak! Bu din simsarlarının bildiklerini haşa kendisi bilmiyor muydu ki Efendimiz'in ﷺ Uhud'da kırıldı dişi?

Karnına bağladığı taşlara sayı sekansları yazmadığı için mi bir arpa ekmeği ile doyamadı ömrü boyunca? Peki hangi atasından bir günah yüklenmişti ki boynuna

deve işkembeleri atıldı üzerine, Taif'te taşlandı, evlatlarını gömdü, söylesenize hangi günahın bedelini yaşadı?

Hiç mi utanmıyoruz bu işleri yaparken Rabbimizden? Bunlar Kur'an'ı oyuncak ederlerken nefislerine ayetleri kırpıp kırpıp "şurada şunu demek istedi, burada bunu demek istedi" diye Allah adına dahi konuşmaktan korkmazlarken bu ayeti iyice sarın sinenize ki, aldanmayasınız.

Sımsıkı tutunasınız!

"(Ey müminler!) Yoksa siz, sizden önce gelip geçenlerin başına gelenlerin benzeri sizin de başınıza gelmeden cennete gireceğinizi mi sandınız? Onlara yoksulluk ve sıkıntı öylesine dokunmuş ve öyle sarsılmışlardı ki nihâyet peygamber ve beraberindeki müminler, 'Allah'ın yardımı ne zaman gelecek?' demişlerdi. İyi bilin ki, Allah'ın yardımı yakındır."[48]

Sabır ne güzel bir nimettir! Bize düşen sabırla, namazla, gelen imtihanı en güzel şekilde şirke, bidate, günaha, isyana bulaşmadan uğurlamaktır. Çünkü Allah'ın vaadi haktır! Kalbimize Allah'a ﷻ güvenmeyi öğreteceğiz. Çünkü verende, mahrum edende, kaza ve kaderin sahibide yalnızca O'dur!

Allah'ın ﷻ ilminde olan nedir bilemeyiz ama şunu biliriz ki; onun ilminden başımıza ne gelmişse, vallahi "olanda hayır vardır". Bugün Allah'a ﷻ alçakca "senden hayırlısını istemiyoruz" diye dua eden ve ettirenler neyi amaçlamaktadır?

48 Bakara Suresi, 214.

Efendimiz'in ﷺ biricik karısı Aişe annemize öğrettiği ve kendiside sıklıkla ettiği duasına;

"Allah'ım! Senden istenen şeylerin hayırlısını, duanın hayırlısını, kurtuluşun hayırlısını, işlerin hayırlısını, sevabın hayırlısını, hayatın hayırlısını, ölümün hayırlısını istiyorum." diye başlarken, bu hadsizler binlerce kişiye "senden hayırlısını istemiyoruz!" diye dua ettirdi ve bir Allah'ın ﷻ kulu çıkıp da bunu aylarca sorgulamadı!

Her önüne gelenin ritüel dağıttığı, oyuncak etmeye çalıştığı benim güzel dinimin elbette muhafızları var, kıyamete kadar olacaktır da. Bizler farzlarımızı yapacak, nafilelere yapışacak, sünnetleri ihya edeceğiz.

Ve ***ahirzamanda fıtratımızın mücadelesini*** en güzel şekilde vererek namazlarımızı miracımız eyleyeceğiz.! Bizim için bundan gayrısı yoktur.

Ey Muhammed ümmeti! Terk eyleme sünneti! Vallahi Muhammedsiz vermiyorlar cenneti!

SEN
ÇOK
DEĞERLİSİN

Batmayı gördün değil mi, doğmayı da seyret!
Güneşle aya guruptan hiç ziyan gelir mi!
Yere hangi tohum ekildi de bitmedi?
İnsan tohumu bitmeyecek diye şüpheleniyor musun?

Mevlâna Celaleddin-i Rûmî

Kitabın bu bölümünde ellerinizden sıkıca tutup, gözlerinize tebessümle bakıp; "çok değerliyiz biz ya, valla bak" diye hafif gülerek sarılmak isterdim. O zarif yüreğine, göz altı çizgilerine, avuç içlerine yüklediğin ne kadar dert, gam, keder var ise toz misali üfleyip;

"Hoşça bak zâtına kim zübde-i âlemsin sen

Merdüm-i dîde-i ekvân olan âdemsin sen" diye Şeyh Galib'in mısralarıyla süslemek isterdim sadrının her bir yanını.

Beyitte "Ey insan evladı! Kendine hürmetle yaklaş; çünkü sen kâinatta yaratılmışların göz bebeği olan insansın!" diyor Şeyh Galib.

İnsan olduğumuzu unutturdular bize! Kapitalizmin, endüstrinin, sosyal medyanın empoze ettikleriyle "aşağılık kompleksine" soktular hepimizi. Yukarıdaki şu mısralar nasıl da alışmadığımız kelamları söyledi bizlere. Nasıl değer katmış insana ilmek ilmek...

Hatta şöyle derinden bir düşününce insanı çok sarsıyor kendi değerine vakıf olabilmek. Kâinatın gözbebeğiymişim!

-Kim? Ben mi? Hadi canım!

Ben; hor görülen, sevilmeyen, itilip-kakılan, hiç bir işini doğru düzgün beceremeyen, hep filancalardan başarısız, ne yaparsa yapsın yaranamayan, her öğüne ayrı fincan takımı olmayan, altın varaklı tepsilerde sunum yapmayı bile doğru düzgün beceremeyen BEN mi kainatın gözbebeğiyim?

Değerimizi nerelerde arıyoruz Allah aşkına? Belki de bütün sancılarımız sadece bundan dolayıdır. Kendimizi tanıyamıyor ve değerimizi çok yanlış yerlerde arıyor oluşumuzdur asıl problemimiz ve yüklendiğimiz dertlerimiz. Belki de dert sandıklarımız.

Çok detaylı misaller verdim çünkü eminim her birimizin yakasını illa bir tanesi kesmiştir. Oysa yemin edebilirim ki; bizler hakikatte ve bizi yaratan Rabbimizin indinde çok büyük bir mucize, çok değerli varlıklarız. Evet, bizzat sen! Tırnağından, saç teline, göremediğin hücrelerine kadar. Klişe gelmesin bu sözüm, romantiklik olsun diye de söylemiyorum. Ama muhteşem bir yaratılışa sahip olduğumuzu bir şekilde anlatmak, izah etmek istiyorum.

Çok uç misallere gerek yok; salata yaparken kesilen parmağımızın kendi kendine onarılışını seyretmek, hamileyken bir organımızın hasarı varsa bebeğimizden gelen kök hücrelerle onarıldığını bilmek bile başlı başına yeter tefekkür için. Ne işi var manevî bir yazıda böyle misallerin demeyin şimdi.

Bazı Allah ﷻ dostları Rablerini zikrederken; "eti konuşturan, yağı gördüren, kemiği işittiren Allahı ﷻ tespih ederim" derlermiş. Etten maksat dil, yağdan maksat göz, kemikten maksat kulak imiş meğer. Nasıl da vakıflarmış mucize olan bedenlerine, nasılda değerli görmüşler her zerrelerini.

Ömrü boyunca bir defa bile eline, ayaklarına, tıkır tıkır işleyen organlarına bakıp da hamd etmeyen toplum için pek alışagelmedik bir zikir değil mi: **"Eti konuşturan Allah'ı tespih ederim!"**

Biz bilmeyiz ki ağrımadıkça organlarımızın yerini. Umursamayız düşmedikçe ayağa kalkıp yürüyebilmenin sıhhatini. Nasıl bir hezeyan yaşıyorsak kendimiz hariç her şeyin bilmişiz değerini.

"Evet tamam, mükemmel bir bedenim, abenk içinde bücrelerim, üzerine lütfedilen bir sıhhatimde olabilir lakin çevremdekiler beni bir "hiç" olarak görüyorken hani nerede değerim? Nerede ederim? Sevilmiyorum bile..." diye bizi aşağı çeken bir ses fısıldıyor değil mi içimizden?

Tamam, hadi ona kulak verelim. Tut ki sen dünyada eşi benzeri olmayan nadide bir elmassın, adında "kaşıkçı" olsun. Sen artık bir "kaşıkçı elmasısın". Fiyatın yok, paha biçilemiyor sana. Değerin bu diye hayat seni bir padişahın kaftanında gezdirecek sanıyorsun ama gözlerini İstanbul'un Eğrikapı çöplüğünde açıyorsun.

-Ben bir elmasım! Benim bu çöplükte ne işim var, çıkarın beni buradan, diye bağır dur bakalım, kim duyar seni? Senin diğer taşlardan, çer-çöpten farklı olduğunu kim anlar? Aksine o çöplükte kendine yer arıyor oluşun, çakıl taşlarına bakıp da;

-Bari siz benim değerimi anlayın ne olur, diye çaba sarf edişin seni yorar ve buhrandan buhrana gezer durursun. Anlatamazsın ki aynı dili konuşmadıklarına derdini. Anlatamayınca da susarsın ister istemez. Günler geçer, sen o öğrenilmiş çaresizlik içerisinde boğulurken bir ayak sesi gelir uzaktan. "Tamam, kurtuldum işte! Bu gelen bir gemolojist olmalı, benim diğer taşlardan farkımı anlayıp beni bu çöplükten kurtaracak" dersin.

Fakat bir berduşun tekmelediği taşlarla beraber savrulursun oradan oraya. Birden seni alır avuçlarının arasına, necis içki kokan nefesiyle hafif üfledikten sonra atar seni cebine. Yine de bir umut ya, tamam dersin, bu sefer oldu! Saray saray, kaftan kaftan gezeceğim! Lakin o seni evirir-çevirir "bir halta yaramaz ama şansımı deneyeyim" diye götürür bir kaşıkçıya. Kaşıkçı da anlamaz ki. O da 3 kaşık karşılığında satın alır seni. O an dank eder kafana; "benim değerim 3 kaşık kadar mıymış?"

Konduramazsın, yakıştıramazsın ama hayatının dersini bir kaşıkçıdan alırsın. Senin değerini anlamayacak cahillerin gözünde değer aramaya çalışırsan "3 kaşıklık insan" olarak görürsün kendini. Hor, hakir, sevilmeyen, istenmeyen! Oysa özünde kıymetli olduğunu bilsen de seni "3 kaşıklık" gören insanların arasında kalmak imtihanın olmuştur.

Kahır içinde kapattığın o gözlerini birden bir sarraf dükkanında açarsın. Kendini sarrafın avuçlarında hissettiğin an kalbin "bu kez oldu" der. "Artık ben bir kuyumcudayım! O cahil insanların elinden kurtuldum! Her yer ışıl ışıl parlıyor!" Ama sonradan anlarsın ki; kuyumcu da seni 10 altınlık bir taş zannetmiştir. 10 altın mı? Bak yine değerin bilinmedi.

86 karatlık nadide bir elmas olsan bile;
karşılaştıklarının cürmü ne kadar ise,
seni o kadar görürler neticede.
Sen ne yaparsan yap,
kimseye idrak edebildiğinden fazlasını
gösteremez/anlatamazsın bu hayatta.

Gelip geçtiğin yollar, karşılaştığın insanlar senin imtihanındır. 'Demir harda, insan darda işlenir' misali bu sıkıntılar eğer sabredebilirsen, değerine değer katar aslında.

Ve en sonunda bunca ceremeyi çekip, bunca yorgunluktan sonra bir şekilde padişahın eline geçer ve sarayda istediğin yeri alırsın. Bu defa gerçekten olmuştur. Şaşaalı günler, imparatorluklar, sultanlıklar senindir artık. Ama bir de bakarsın ki günler günleri kovalarken her biri gözlerinin önünde bir hayale dönüşerek yok olup gitmişler. Ve sen müzeye dönüşen bir sarayın 30 santimlik küçük bir bölmesinde ziyaretçilerini beklerken bulursun kendini. Değerin bilinmiştir, fakat bu seferde esirsindir. Kaşıkçı elması bile olsan! Yine olmamıştır!

İşte o an anlarsın asıl "değer" nedir? 86 karatlık bir elmas olmak mı? Padişah kaftanlarında gezmek mi? Saraylarda yaşamak mı? Sahi, neydi gerçek değer? Anlarsın yavaş yavaş...

Maddî alemde, bir hâyâl olan dünyada her şeyin sonu gelir, herkes göçer gidermiş. Burası böyleymiş, dünya bu kadarmış.

Dünya; en şahane sofrasında tıka basa doyursa da seni, beş saat sonra hiçbir şey yememişsin gibi acıktırırmış. Dünya; kuş tüyü yastıklarda, en derin manzaraya da baktırsa seni bir dert musallat edermiş yüreğine, uyutmazmış. Dünya buymuş. Dünya bu kadarmış.

Allah'ın ﷻ kıymet nazarıyla bakmadığı bir mekânda hiç değer aranır mıymış? Yok ki! İnsan elma ağacında kiraz arasa bulabilir mi? Boşu boşuna dizlerini kanatmaz mı? Bir hiç uğruna kollarını yormaz mı?

Allah Rasulü ﷺ hiç yalan söyler mi?

-Asla! **"La rahate fid dünya illâ fil âhira" yani "rahat dünyada değildir, ancak ahirettedir."**[49] diye bizleri uyarırken dünyada neler yaşayacağımızı, bunca çilenin ve sıkıntının değerimize değer katması için gönderildiğini bir nevi haber vermiştir.

Sen değerlisin, fakat dünya değil. Zannetme ki buraya aitsin. Kim kaldı ki burada ey fani? Sende geçip gideceksin. Değmeden bu dünyanın tozuna-kirine, bulaşmadan pisliğine geçip gideceksin ebedi köyüne. Çakıl taşı olarak mı, yoksa nadide bir elmas olarak mı? İşte gerçek değerin biçilsin diye "bar" bir ateşte yanmaktasın. Bu nedenle bu kadar bunalmaktasın. Böylesine için için ağlamaktasın. Göğsüne sıkışan nefesin değil, değerindir. Ortaya çıkacağı günü beklemektedir. Yaraların açıldıkça sinene, göz yaşların süzüldükçe ince ince, tebessüm olsun yüzünde. Çünkü bazen hüznü ve kederi sevdiğine veriyor Rabbü'l-âlemin; kimlerdensin bilinsin diye!

49 Ahmed bin Hanbel, Kitabü'z-Zühd, 128.

Haydi, fısıldasın ruhun; bu kez oldu! Ben değerimi, ben vatanımı buldum! Ne bir çöplükte ne de bir sarayda! Asıl değerim Allah ﷻ katında! Değerini insanların nezdinde değil, Allah'ın ﷻ indinde arayan kazanırmış bu hayatta.

"Dağ, taş Allah'ı zikreder" lafzına hürmeten çöplükte de olsan, sarayda da olsan, bir taş bile olsan O'nu zikrederek; Rabbinin sana biçtiği değer ile yapacağın tek şey kulluğunu ispat edebilmendir. Birileri seni hakir görse de, hiçe saysa da, kırsa da, incitse de...

Bugün sana çakıl taşı gibi hissettirenler olabilir ama Mevla senin içine bir elmas koyduysa bunu kim değiştirebilir? Sen kendi değerini kendin bileceksin ve Rabbinden gayri kimseye ispat etmeye çalışmadan yalnızca O'na yöneleceksin. İçindeki elması tevekkül, sabır ve ibadet ile işleyip değerini yine sen yükselteceksin. Diğer türlüsü çok zor.

Özellikle insan nazarında "iyi bir şey(!)" olmaya çabalamanın sonuçsuz olduğunu görebilmeliyiz. İnsana yaranılmaz, insan kolay kolay memnun kalmaz. Bilakis seni öyle halden hale sokar ki; Rabbinin nazarında da makamını alçaltmana sebep olabilir. İnsanı memnun etmeye çalıştıkça öyle yollara girer, öyle hallere bürünür, öylesine kendinden geçersin ki; dönüp ardına baktığında artık "sen"den eser kalmaz. "Bana ne oldu" dersin. "Ben eskiden ne kadar temizmişim" dersin.

Ahh insan! Ne yaptın bana! Aldattın beni, senin yüzünden ne hale geldim desen de nafile.

Öyleyse kişi başına ne gelirse gelsin, kimlerle karşılaşırsa karşılaşsın sinesinde parlayan o cevherin değerini bilmeli ve asla Rabbinin biçtiği vasıfları kaybetmemeli.

Boynumuzda bir kese altın asılı olsa, eğilirken tutarız yere düşmesin diye. Peki göğüs kafesimizin içindeki, Rabbimizin bize belirlediği cevher daha mı kıymetsiz ki her şeye böylesine aldanırız?

Bir genç düşünelim. Gözleri parıl parıl parlıyor. Sureti ay gibi. Çok zeki, çok akıllı. Her gün evinizin önünden elinde kitaplarıyla başı yerde geçiyor. Siz onu görünce; "anasına-babasına, Rasulüne, Rabbine ne kadar faideli bir yavrumuzdur" diye iftihar ediyorsunuz. Ama o genç zamanla değişmeye başlıyor. Ellerinden kitaplarını atıyor önce. Zamanla giyimi de değişiyor. O parlayan gözleri sönmüş, bakışları yok olmuş. Yürürken sendeliyor. Etrafa küfürler savurduktan sonra, kuytu köşelerde sızıp kalıyor. Anlıyorsunuzki bu genç uyuşturucu batağına düşmüş. Günden güne eriyip gidiyor. Ve nihayetinde para yetiştirebilmek için bu illete hırsızlıkla başlayıp her türlü kötülüğü tek tek denemeye başlıyor. Onu sakin kafasıyla bulduğumuz ilk an yapışırsınız değil mi yakasına:

-Ey evladım, sen ne yapıyorsun kendine?

Ahh benim güzel yavrum, nasılda pırıl pırıl bir dimağın var. Nasıl da güzel bir çocuktun sen. Daha çok küçüksün önünde nice güzel yılların var. Gel, etme eyleme

bunu kendine. Bu hal seni günden güne bitirecek, sonun iyi olmayacak. Gel kuzum, etme. Hem sen bu kadar akıllı, bu kadar onurlu bir gençken söyler misin bana;

-Seni kimler kandırdı? Sen bunca güzelliğe sahipken birdenbire bu kötü vasıfları kendine yakıştırabilmen için; SENİ NE ALDATTI? Seni ne aldattı?

İşte kilit soru budur bizler için. O gencin yerine kendimizi, olayların yerine de yaşadığımız imtihanları koyalım. İsyan dolu gecelerimizi, günahlarımızı, bile bile yaptığımız hatalarımızı ekleyelim. Ve onlarla gelen çirkinlikleri! Bir insan bu kadar değerliyken bile bile kendini nasıl bu hale getirebilir ki? Ne aldatabilir, ne!

Şimdi bu genç bize cevap verse, ne derse desin kendini getirdiği bu ahval karşısında geçerli bir sebep olabilir mi? Asla! Bizim içinde bu böyle. Nefis türlü türlü bahaneler sunsa da hiçbiri geçerli değildir aslında. Hiçbiri onun o güzelim gençliğinden değerli olamaz kimsenin nazarında. Hem de hiçbir şey!

Mükemmel bir yaratılışa sahipken kendini zehirleyen ve her türlü kötü vasıflara düçar olan aldanmış bir gencin, yitip giden yıllarından daha önemli hiçbir şey olamayacağı gibi, bizim de bu hayatımız ve ahirete götüreceklerimizin yanında hiçbir şeyin değeri yoktur aslında.

Biz de bazen kendi değerimizi düşürecek işlere müptela olarak, kendi sonumuzu kendimiz hazırlamıyor muyuz göz göre göre. Herşey emrimize amade edilmiş, tertemiz bir hayat verilmişken bunca yapıp ettiklerimiz azaltmıyor mu değerimizi? Günahlar karartmıyor mu kalbimizi?

Ayaklarımıza dolanıp bizi düşürmüyor mu uçurumlardan? Ve biz hepsini "bile bile" yapmıyor muyuz? İşte o düşüp kaldığımız yerde Rabbimizde soruyor aslında bizlere;

"Ey insan! Seni, kerîm olan Rabbine karşı ne aldattı?"[50]

Var mı cevabı bulunan? "Kerîm olan" yani hiçbir karşılık beklemeden lütfeden bir ilah! İsyanda bile olsa kuluna belki döner diye nefes veren bir ilah. Günahta çırpınsa dahi tevbe eder diye mühlet veren, dönünce de kabul eden, yüzüne vurmayan, hor görmeyen! "Kerîm olan" bir Rab...

Soruyor Kur'an-ı Kerim bizlere; "sizi ne aldattı Rabbinize karşı?" Ne cazip geldi, neyi değiştirdiniz bu güzel değerinize?

Her peygamber devrine göre nice sancılar nice acılar çekmediler mi bunları anlatmak için? Sürülenler, taşlananlar, kesilenler, can verenler... Hele bir tanesi var ki! Bir tanesi var ki 'gözler nuru' olan, Rabbinin bir tanecik 'habibi' olan. Derinden bir 'ahh' çekip bizler için; "Kardeşlerimi çok özledim"[51] buyuran, mahşer yerinde gölgesini, ayak izini, avuçlarını arayacağımız zât!

O mahşer ki; herkes çırılçıplak. Bir çukur yok ki içine girip gizlenesin, bir tümsek yok ki ardına saklanasın. Göğsün önündekinin sırtına yapışmış, arkandakinin göğsü senin sırtına yapışmış, güneş bir mızrak boyu tepene inmiş ve çırılçıplak beklemektesin!

---

50 İnfitar Suresi, 6.

51 Müslim, Tahâret, 39.

Efendimiz'in ﷺ lisanıyla bu şekilde tasvir edilirken mahşer dayanamadı Aişe annemiz ve tam burada sordu dehşetle;

-Nasıl olur ya Rasulallah ﷺ, herkes çıplak buyurdunuz.

Efendimiz cevap verdi; **"Ey Aişe! İş, birbirlerinin çıplaklıklarına bakamayacakları derecede ciddi ve şiddetlidir!"**[52]

Bu iş bu kadar ciddidir! Vahh insan! Ne çıplaklığı? Orada çıplak kalmak bir şey midir ki? Şimdi saçının teli yere düşse yüreğinin kavrulacağı evladını orada hatırlamayacaksın. Hatta onu o kalabalıkta görsen bile demeyeceksin ki "gel yavrum korkma, gel kollarıma". Bilakis "aman hakkı vardır benden ister, aman haksız yere bir tokat atmışımdır da vebalini alır" diye öp öz evladından kaçacak delik arayacaksın! Bu böyle bir mahşerdir. Orada işler buranın işlerine benzemez, torpil geçmez, adam kayırılmaz. Orada işler nebevî kelamla; çok ciddi ve şiddetlidir!

Efendimiz ﷺ daha da detay verip anlatınca mahşeri yine yüreği dayanamadı Aişe validemizin. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı ve:

-Ey Allah'ın Rasulü! Peki, sen bu dehşetli günde, bunca şey yaşanırken Aişe'ni hatırlayacaksın değil mi? Aişe'ni unutmayacaksın değil mi?

52 Buhârî, Rikak 45.

Bu defa Efendimiz'in ﷺ gözleri dolmuştu. Ahirette bile "karım olacaksın ya" diye sevinip ona sevdasını bildirdiği Aişe'sine şöyle cevap verdi;

-Ey Aişe! Üç yer vardır ki, orada batırlamak yoktur.

·Amel defterlerimiz açılıp, besaplarımız görülmeye başladığında yani "mizanda batırlamak yoktur.

·Hesap görülüp defterleri bir bir kişilere yüklenirken yani "bükümler verildiğinde batırlamak yoktur.

·Önümüze uzanan sıratta bir bir yürümeye başlanınca batırlamak yoktur.[53]

Bu kelamlar karşısında içi titreyen, dehşete düşen, Allah'a ﷻ olan korkusundan uzun uzun ağlayan kimdi? Rasulullah'ın "Hümeyram" buyurduğu Aişe validemizdi. Babası Sıddık, kocası Habibullah idi. Zaten kendisinin de iffeti ve temizliği ayet ile sabitti. Cennette Rasulullah'ın ﷺ eşi olacağı peygamber diliyle tasdik edilmişti. Bunca vasfına rağmen, o Aişe Annemiz mahşere olan inancından tir tir titredi. Çünkü onların her biri işiten ve işittiği gibi itaat edendi. Ama'sız, lakin'siz. Her ne olursa olsun tek bir kelam ederlerdi; "amenna ve saddakna!" İşte bu bile başlı başına yeterdi "aldanmamaya!"

Onlardan biri de gücü, sertliği, düşmana karşı korkusuzluğu ve şiddetiyle nam sahibi Ömer bin Hattab ﷺ idi. Yine bir gün şeytanı korkutan heybetiyle yürürken peygamber kokulu sokaklarda, uzaktan bir ses işitti. Bir sahabe evinde ayetler okuyordu. Sesi, Ömer bin Hattab'ın çok

53 Ebû Dâvud, Kitâbüs-Sünne, 4755.

hoşuna gitti ve durdu, usulca dinledi. Tur Sûresinin 7. ayeti denk gelmişti.

"Bismillahirrahmanirrahim. Rabbinin azabı hiç şüphesiz vuku bulacaktır, (ve) onu defedecek hiçbir şey de yoktur!"

İşitir işitmez dizlerinde derman kalmadı Hazret-i Ömer'in. Bineğinden indi, ayakta duramadı bir müddet duvara yaslandı. Uzun süre böylece kaldı. Bizim âlelâde okuyup geçtiğimiz bu ayetin ikazındaki ciddiyetin tesiriyle Ömer bin Hattab evinde günlerce hasta yattı. Kimdi o? Aşere-i Mübeşşere'den yani daha dünyada iken cennetle müjdelenen Ömer. Kimdi? Şeytanın karşılaşmaktan korktuğu Ömer.

Sahabenin bu kadar korkup, titrediği mevzularda biz neden böylesine umursamazız? Onlar ahireti baktıkları her yerde görürken, biz neden hiç gelmeyecekmiş gibi davranmaktayız. Yoksa bizim mizanımız, amel defterimiz, cennetimiz burada mı? Yoksa biz hakikat diye dünya metaına mı tutunduk? Razı etmemiz gereken Allah değil de insanlar mı oldu?

Ölüm nerede? Herşey ama herşey şu 70-80 yıllık bir ömürle bitip son bulacak mı sandık? Dünyada kaç sene daha zikredilecek adımız? Dedemizin dedesini nasıl konuşmuyorsak ve onlardan geriye mezarlarından başka hiçbir şey kalmamışsa bu hayatta biz de çok değil 70 sene sonra aynı unutulmuşlardan olmayacak mıyız? İsmimiz bir gün zikredilmeyecek, sanki hiç yaşamamışız gibi gitmeyecek miyiz? Burası sonu olan bir mekân değil mi?

Bizler "tek dünyalı" insanlar değiliz ki böylesine kapatalım gözlerimizi. Bizler iki dünyalı insanlar olarak sonsuz dünyamızı nasıl değiştiririz bunca sahteliğe? Bu akıl kârı olabilir mi? Kıyas edelim desek bu dünya ve öbür dünyanın süresini, kıyas dahi edilemez ki. Biri fani, biri ebedi. Sonu var bu dünyanın, bitecek. Meçhul falan da değil üstelik.

Benim 150 yaşında bir tanıdığım yok, sizin var mı? Kesinlikle şu an sahip olduğumuz ne varsa bir gün yitip gidecek. Ve bütün bunları bile bile ne yapmaya çalışıyoruz biz? Aişe anamız ağlarken, Hazret-i Ömer ayetin ağırlığından yataklara düşerken; ne kadar ciddiye almışız bu meseleyi? Hayatımızın hangi alanında gündem etmişiz? Bizler hayatları boyunca ev araba taksiti ödeyen insanlara evrilmişiz.

SGK'lı bir işimiz olunca, cenneti de garantiledik sanmışız adeta. Her akşam televizyon karşısında meyve yemekle sonlanan bir hayatın başka bir izahı olamaz zira. Fenomen kıyafetleri, son model telefon, koltuk takımı için hayatımızı ipotek etmişiz. Ama dünya bu, yetişemiyorsun ki! Didinerek, borçlanarak, zorlanarak tam en üst model arabayı alıyorsun, bir yenisi çıkıyor.

Ayağını yerden kesiyor kesmesine ama başkası daha iyisine biniyor diye kişiye aldığı araba dahi artık bir binek değil rahatsız edici ve bir üst modeli alınması gereken hurda moduna giriyor. E tabi bunu almak için çektiği kredinin de adı bir anda "ihtiyaç kredisi" oluveriyor. Allah ﷻ ve Rasulü'ne ﷺ savaş açmak bir "ihtiyaç(!)" haline geliyor.

Eşinin kartındaki tüm bakiyeyi bitirip tam takip ettiği fenomen kadına benziyor, hoop yeni bir link koyuyorlar. Zor bela aldığı elbise artık demode oluyor. Yenisini al. Telefonun üst modelini alıyorsun, güncelleniyor. Yenisini al. Ayakkabın yırtılmadı ama elbisene uymuyor. Yenisini al. Al, al, al... Sürekli TÜKENİYOR tam "oldu" dediğimiz her şey.

Elimize aldığımız an bir sihir gibi yok oluyor ve yenisini almamız isteniyor. Varılacak hedef yok ama sürekli koşuyoruz. Tükenen ömür oluyor ama olsun, biz durmadan koşuyoruz. Acı olan şu; bir hedef yok. Varılacak yer yok. Kazanılacak zafer yok! Oysa hep koşar insanoğlu.

Bir hikâye anlatılır, çok eskilerden. Dünyaya köle olarak gelmiş bir genç varmış, kader bu ya köyünde daha önce hiç görmediği, başka bir diyardan gelen bir kızcağıza âşık oluvermiş. Utana sıkıla efendisine gidiyor; "efendim, ben filanca evde oturan bir kıza âşık oldum. Ona sahip olmak, onunla evlenmek istiyorum. Lakin halimde bellidir, köleyim. Sen efendimsin, sözünün hükmü vardır istirham etsem bana onu ister misin?" Efendisi "tamam, isteriz" diyor. Günler geliyor geçiyor gidiyorlar kızın evine. Kız elinde ikramlarla girince kapıdan, efendi görüyor geleni. O anda dizlerine bir sızı giriyor, bağı çözülüyor sanki; "aman aman... Bu ne güzellik? Ben bundan daha güzel bir şey görmedim ömrümde. Bu güzellik bir köleye mi yâr olacak? Yazık değil mi? Hem ne münasebet! Bu güzellik ancak benim gibi bir efendiye layıktır ve benim olmalıdır!" Ve kızcağızı kölesine değil de kendisine istiyor.

Köle sevdalanmış bir kere, yâr eder mi o güzelliği efendisine... Hemen koşuyor o dönemin mahkemesine; "kadı efendi, ahval budur. Benim talip olduğumu efendim gitti kendisine istedi ben şikayetçiyim" diyor. Ve kölenin şikâyeti koskoca mahkemeyi kurduruyor. Kadı şahit olarak kızın da dinlenmesi gerektiğini belirterek kızı da huzura davet ediyor. Kız başlayınca anlatmaya kadı başını kaldırıp şöyle bir bakıyor; "aman ya Rabbi! Burada makam ve mevki sahibi kadı efendi dururken, senin gibi bir işçi parçasına, iki kölesi olup da efendi geçinenlere mi kaldı bu eşsiz, benzersiz, hayranlık uyandıran gencecik şu kız? Hadi, hadi, dava mava yok size" diyerek hepsini huzurundan yaka paça atıyor.

Bu defa efendi durmuyor, koşuyor kölesiyle birlikte veziriazama; "sen ki, padişahtan sonra gelensin, bizim aramızda adaleti sağlasın diye atamış olduğun kadı efendi bu mu? Davayı çözmek yerine kızı elimizden aldı, bu nasıl iştir vezir efendi!" diye hesap soruyor. Vezir donup kalıyor. "Allah Allah, bizim kadı efendinin bile terazisini şaşırtan bu kızda bir hikmet olmalı, getirin huzuruma!" diye emrediyor. Kızı tutup getiriyorlar vezirin köşküne. Bu sefer vezir gözlerini ovuşturarak bakıyor. "Ya hu, kadı efendi haddini bil haddini! Ben ki koskoca veziriazamım, seni oraya kadı diye ben atamışım. Sana makamı da mevkiyi de ben vermişim! Ben dururken, sana mı kaldı bu güzellik?"

İş artık çığrından çıkıyor ve tüm ülkede bu durum konuşulmaya başlıyor. Nihayetinde mevzu hükümdarın kulağına gidiyor. Hükümdar işitince olanları çok ama çok

hiddetleniyor; "biz ki burada devlet yönetiyoruz, vezirime kadar kapılmışlar bir kadının peşine koşuyorlar. Ya hu bunlar kim olduklarını, amaçlarını nasıl da unutmuşlar! Getirin o kızı buraya kellesini alacağım!" diye bir anda haykırıyor. Kızcağız sonunda saraydan içeri adımını atıyor, yavaş yavaş süzülüyor padişahın odasına. Tahtın tam önünde duruyor ve başını kaldırıyor. Göz göze gelince padişahla, o anda olanlar oluyor. Padişah bir hışımla kalkıyor yerinden ve kızın üzerine doğru yürüdükçe kalbinin titrediğini, avuçlarının terlediğini hissedip bir anda sevdanın pençesine düşüyor. Karşısında duran o güzelliğe aldanıp, o da âşık oluyor. Dönüp arkasındaki herkese diyor ki; "burada benim gibi bir hükümdar, tahtlar sahibi dururken bu kız size mi kalacak? O ancak elmaslara, mücevherlere, saraylara layık!"

Herkes umutsuz şekilde eğerken başını öne güzelliği dillere destan ve kimse tarafından paylaşılamayan o kızcağız birdenbire dile geliyor; "yeter, yeter. Beni oradan buraya savurup durdunuz. O ona aldı, bu buna sattı. Hiç sordunuz mu bana "sen kimi istiyorsun, gönlün kimde" diye. Bu defa diğerleri de 'belki bizi seçer' umudu ile müdahil olarak mevzuya "doğru, madem durum bir çıkmaza girdi öyleyse kıza soralım o kimi istiyorsa onun olsun" diyorlar. Kız şöyle hepsine göz ucuyla bakarak; "aslında benim hiçbirinizde ne gözüm ne de gönlüm vardır. Ama illaki birinize varmam gerekirse âdil olacağım. Gelin, bir yarış yapalım. Ben koşayım sizde peşimden kovalayın. İlk kim beni tutup sarılırsa ben sonsuza kadar onun olacağım." Hepsi tamam demişler, bundan kolay ne var? Ve yarış başlamış. Kız koşmaya başlamış bir anda. Sadece köle,

efendi, vezir değil ona sevdalanan ne kadar insan varsa dahil olmuş bu yarışa, belki kazanırız umuduyla.

Neticede kız "beni kim tutarsa" dedi ve ayrım yapmadı bu hususta. Herkes can havliyle günlerce koşmuş. Koşmaya dayanamayanlar bir bir düşüp ölmeye başlamış. Kimi daha hızlı davranıp tam yakalıyormuş ki kız bir anda sihirli gibi yok oluyormuş avuçlarının arasından. Çok ama çok uzun sürmüş bu yarış ve nihayetinde ardına baktığında kimsenin kalmadığını görmüş kız. Her biri onun uğrunda ve onun yolunda birer birer ölmüşler. Binlerce kefenlenmiş aşığının başına gelmiş sinsice. Ve o an maskesi düşmüş ve gerçek suretine bürünmüş. Sanılanın aksine çok çirkin bir yüzü, leş kokan bedeni varmış. Var gücüyle basmış kahkahayı ve:

"Ey ahmaklar, ey aptallar sürüsü! Nasıl da kandırdım sizi! Benim adım dünya, DÜNYA! Ben kime kaldım ki size kalacaktım? Hepiniz kendi hırslarınızla, kendi çıkarlarınızla koştunuz senelerce peşimden, gözlerinize öyle perde indi ki şu çirkin ve değer verilmeyen suretimi bile çok güzel görerek bana âşık oldunuz! Ama ben bir rüyaydım, ben bir seraptım! Bana asla sahip olunamazdı! Nasılki rüyanıza giren ve size verilen paralar sizin olamaz ancak rüyanızda kalırsa, bende sizin olamam ve ancak hayat sandığınız hayalde varolurum. Ben bir rüyayım, gelir geçerim. Rabbiniz sizi hiç uyarmadı mı? Geçmiştekilerin hallerinden ders almadınız mı? Kıyamet Sûresini hiç okumadınız mı?

كَلَّا بَلْ تُحِبُّونَ الْعَاجِلَةَ وَتَذَرُونَ الْآخِرَةَ

"Hayır! Siz dünyayı seviyorsunuz ve ahireti bırakıyorsunuz." ayetlerini hiç mi dinlemediniz? "Ahh insan, yine aldandın. Hani senin Rabbin Kerîm'di? Nasıl kendini böyle ucuza sattın? Söylesene değer miydi? Şu yalan dünyayı Rabbine daha da yakınlaşmak ve makamını daha da yüceltmek için kullanacaktın. Ama sen ne yaptın? Koştun koştun, yakalarım sandın ama ben bir hayalden ibarettim anlayamadın."

Farkında olsak da, olmasak da bizde bu kıssanın içerisindeyiz, ne acı! Koşuyoruz sevdalanmış köleyle, kibre bürünmüş efendiyle birlikte. Kimimiz makam, kimimiz mevki, kimimiz popülarite, kimimiz haram sevda, kimimiz mobilya, ev, arsa diye diye... Koşuyoruz sinemizi çatlatırcasına. Sadece dünyanın peşinde bir yarışımız yok ayrıca, birbirimizi geçebilmek de bir tutkumuz olmuş durumda.

Eğer kendimize gelmezsek, dünyayı peşinde koşulacak bir sevda olmaktan çıkaramazsak bir gün bizim de kefenli cesedimizin başında duyulacak o nida; "ey ahmak, benim adım dünya! Kime kaldım ki sana kalacaktım?"

Sen O'na ﷻ hizmet etmediğin halde, O ﷻ sanki senden başka kulu yokmuş gibi, seni terbiye edip beslemektedir.

"Sen ise kulluğunda sanki O'ndan başka bir Rab-bin daha varmış gibi davranmaktasın."[54] Bu hitabı kaç kere okudum, kaç gece sayıkladım bilmiyorum. İsmail Hakkı Bursevî Hazretleri tam 1705'te etmişti bu kelamları, bizlere işitmek şimdi nasip oldu. Rabbim murad etti, şu an duyurdu. Öyleyse bize hâlâ gaflet kuyularında gezinmek, değerimizi yitirmek yakışır mı?

Bize düşen nefsimizi bir kenara bırakıp yaralarımızı tespit edip, ona göre derman hazırlamaktır artık. Bırakın "morâl bozuyorsun, hep kötüyü konuşuyorsun" diyenleri. Bu ümmet çok darbe aldı, çok sinesinde çok yaralar açıldı! Yarasını bilmeyen iyileşemez, yarasına göz kapatan içten içe çürür, yarasını yok sayanı o yara öldürür! Bizler yaralarımızı sarabilmek için konuşuyoruz.

Ve onlardan korkmuyoruz. Çünkü "bizim dermanımız Allah'tır" diyerek sürekli koştuğumuz o rüyalardan uyanıyoruz! Ve var gücümüzle haykırıyoruz;

-UYANIN MÜSLÜMANLAR! BURASI DÜNYADIR VE BURASI BU KADARDIR!

54 İsmail Hakkı Bursevî, Ruhu'l-Beyân Tefsiri, Osmanlı Yayınevi, c. 1-37 cilt.

MAHREMİYET

"Fıtratı bozulmayan her insan; evde, işte,
sokakta mahremiyetine özen gösterir.
Evler ise mahremiyet kaleleridir."

İhsan Şenocak

Yaşadığımız dijital çağın en önemli faktörü olan sosyal medya hayatımıza dahil olduğundan beri gözümüzle göremediğimiz tıpkı bir kanser hücresi gibi içten içe çürüten manevî yaralar açıldı her birimizde. Ve ilk semptomu hakiki manada samimiyetin, bereketin, huzurun ve insanın Rabbi katındaki değerinin yok olması oldu. Yalan dünya içinde kuyruklu yalan haline gelen sosyal mecralara dahil olup da aldanmamak çok zor artık günümüzde. Ve bu durumda ne yazık ki mahremiyetimizde yitirdiğimiz olguların ilki oluverdi.

Mahremiyetten kasıt illa kol-bacak açmak değildir ki! Karı-kocada büyük bir sırdır. İnsanın evinin içi aslında en büyük mahremidir.

Evvelce yıkanan perdeler asılana kadar çarşaf gerilirdi camlara. Evin içi dışarıdan görülür müydü hiç? Hatta eskiden "perde takıntısı olan" babalar vardı! Bir santim kaysa evinin içi dışarıdan görünecek kaygısıyla hemen müdahale ederlerdi.

Bugün ömrümüzde hiç karşı karşıya gelmediğimiz insanların bırakın evinin içini, soyunup yıkandıkları banyolarını, mahremleriyle yatıp uyudukları yatak odalarını dahi ezbere biliyoruz. Ve ne acıdır ki "bilinirliklerini" ve kazandıkları paraları bunlara borçlular.

"Yanan kandili söndürün 'Zeynep geçiyor' gölgesini görmesinler" diyen asr-ı saadet çınarlarının; daha fazla beğeni almak uğruna yatak odasında açılmadık çekmece bırakmayan nesillerinin 'kim daha çok evini çekip paylaşacak' yarışlarını izliyoruz.

Hayır hayır, bu sefer bütün topu Mark Zuckerberg'e atmayacağım, Facebooku keşfettiği ve sosyal medyayı elimize verdiği için. Bu konuda tek suçluyu Bill Gates olarak da ilan edemeyiz. Ya da bunun tek sorumlusu küresel güçler değil, bu gerçekten haksızlık olur. Evet, büyük payları var ama "şeytan ve nefis" en büyük hissedarı bu işin.

Bizim bu manevî problemlerimiz asırlar önce başlamıştı aslında. Teşbihte hata olmaz ama biz "Allah'ımıza karşı bahane yetiştirmeye çalıştıkça" topraklarımızda adeta yeni bir "din" oluşturduk. Ağır bir ifade kullandım lakin ahvalimizi başka nasıl anlatabilirim ki!

Sorsalar hepimiz "elhamdülillah Müslümandık" ama çoğu zaman daha çok itibar ettiğimiz bir de "elâlem ne der" putumuz vardı. Ve zamanla o kadar kemikleşti ki, bir din misali itibar görmeye başladı. Ve bu din sinsice toplumumuza sokularak çok kişinin canını yaktı, birçok aileyi ifsad etti. İslam asla bu değildi, ama bu sinsi inanış her yapıp kişiye ettiğini İslam'dan zannettirdi!

Hatta bazen öyle kuvvetli oldu ki, İslam'ın farz olan emirlerini dahi kesip attırabildi. "Elâlem ne der?" korkusu öyle baskın geldi ki kişi üzerine, bile bile haramlara düçâr oldu.

Biliyordu mushafında faizin ne derece şedid kötü bir iş olduğunu. Ama sırf bu kalbine yer etmiş elâlem putu için "Allah'ın ﷻ kavliyle, Peygamberin ﷺ sünnetiyle" diye başladığı amelinde bile kredi çekip Allah ﷻ ve Rasulüne ﷺ savaş açılan yuvalar kuruldu. Akla mantığa yatan bir iş miydi bu?

Ben hem Allah için bir iş yapacağım, sırf O'nun ﷻ rızası için yuva kurup bereket ve huzur umacağım, hem de yine Allah'ın haram kılıp "bu işi yaparsan bana ve Resulüme savaş açmış olursun" buyurduğu emri çiğneyeceğim. Nasıl olacaktı bu?

Elâlem ne der diye abdest alamayacağı gelinliği giyip farz namazlarını dahi sırf düğün günü için terk ettirdi. Düğünde gelinlik giymeyen bir kızcağız ayıplanırdı, ama namazı bile bile kılmaması ayıp sayılmadı. Kim öndeydi? Allah'ın ﷻ farzı mı? Yoksa elâlemin ağzı mı?

Örfler, gelenekler güzeldir bunları kim inkâr ya da reddedebilir? Lakin gelenekler ve örfler "İslam" ile bağdaştığı kadarı ile bizimdir! Eğer İslam'la bağdaşmıyorsa her ne olursa olsun bir Müslüman için yok hükmündedir ve bu böyle bilinmelidir. Hiç basite almayın, çok ciddi bir meseledir bu.

Her işimizin kılıfı İslam'a uygun olup, o kılıfa göre şekillenmeliyken tamda burada devreye giriyor "elâlem ne

der" dini ve herşeyi kendi ritüellerine göre tek tek yaptırıyor kişiye. Bırakın düğünü derneği ya hu babası ölmüş yetime cenazede pilav için karabiber arattırır mutfakta. Anasını yitirmiş öksüze "benim çay açık olsun" dedirttirir. Adam açlıktan ölür, elâlem ne der diye cenazesinde koyun keser dağıtırlar!

Basit gibi dursa da çok baskın bir "din" haline gelmiştir bu korkular adeta. Bir kadıncağız biliyorum, öylesine kahrolmuş ki bu durumdan başladı anlatmaya avuçlarını sıkarak; "babam öldüğünde, bir köşeye çekilip ağlamak, düşünmek, yaşadığımız her şeyi hatırlamak istedim. Sessizce Kur'an okumak, ölümü tefekkür etmek, kendi ölümümü düşünmek istedim. Babamı kalbimle başbaşa kalarak son yolculuğuna uğurlamak istedim. Beynimde dönen uğultuları, kalbimden aldığım yaraları sekinet ve dualar ile bastırmak istedim fakat servis yapmaktan, yemek pişirmekten, gelenin gidenin çay servisini yapmaktan hiçbir şey anlayamadım. İçimde bir çığlık koparken usulca çay servislerini izledim. Babam evinden son kez çıktı, babam gitti. Ve ben onu son yolculuğuna layığınca uğurlayamadım".

Maalesef biz öyle bir hale geldik ki yakamıza yapışan elâlemin "aman ne der" korkusu yüzünden "acımızı dahi yaşayamaz" olduk. Senin dizlerinin bağı tutmaz ama her köşe başı birbirini uzun zamandır görmeyen ve cenaze günü hasret giderip fısır fısır gıybet kaynatan kişilerle dolmuştur. Yan yana tıkış tıkış oturup cenaze kalkmadan ikram bekleyen insanlarla göz göze gelirsin arada.

Dert ettiğinden değil de sırf merakını tatmin için cenaze sahibini konuşturanlar da işin cabası olur bir anda. Ciğerparenin bedeni buz gibi olmuş, dudaklarından son kelamları çekilip alınmış, gözlerin dolu dolu sevmek istersin son kez yüzünü. Ama ne yaptığını bilemediğin o anlarda bile tek hatırladığın burnuna gelen pidelerin kokusu olur. Çünkü o pideler illa kıymalı olmalı, helva öyle kavrulmaz, içine fıstık atmalı! Gömülenin kıyameti kopmuş, arkada dulu yetimi kalmış kimin umurunda? Kırkı okutulurken bir sarma sarılmazsa konu komşu ne der? Tavuk artık demode, yerine kırmızı et koyulursa bir de aman aman. O tabaklar nasıl gururla taşınır.

Nasihat olarak ölüm yetmez miydi? Düşünemiyoruz işte. Yemek derdinden asıl mevzuları kaçırıyoruz, en hassas cenazelerimizde bile. Ne kadar çirkinleştik farkında mısınız? Bu tuzağı biz kurduk kendi kendimize. Yani bu küresel güçlerin oyunu değil, bu nefsimizin bize oyunu.

Cenaze sahibi o zorla geçen kırk günün içinde kokulu taş, tesbih, mıknatıslı magnet fiyatı alıyorsa sağdan soldan 'vay ölenin' haline derim bende. Ölen kim hakiki manada? Ayıp mı olur mevlüdde bir şey dağıtılmazsa! Ya hu insan ölmüş insan! Belki kabirde haykırıyor yitirdiklerimiz;

-Ey faniler, bizim tükettiğimiz lakin sizden henüz alınmayan zamanın kıymetini bilin, dolmamış vadenizin değerini bilin! Burada bize mühlet yok, bir dakika bile izin yok! Bir "La ilahe illallah" demeye muhtacız lakin diyemiyoruz. Dillerimiz bağlandı, defterlerimiz kapandı.

Etmeyin, eylemeyin! Biz ise bu nidalardan uzak kokulu taş dağıtarak sevap umuyoruz. Kim bu çirkin işleri, kim yerleştirdi bizim fıtratımıza? İslam'da din adına dinde olmayan şeyleri ikame etmeye "bid'at" denir. Bakınız Efendimiz ﷺ cenazedeki bu bidatlere benzeyen şeyler için ne buyurmuştur:

"Kim benim bir sünnetimi ihya ederek insanların onunla amel etmelerine vesile olursa, o insanların kazanacağı sevaplardan hiçbir şey eksiltmeden, onların sevaplarının bir katını almış olacaktır. Kim de bir bid'at icat ederek onunla amel edilmesine sebep olursa, o bid'at ile amel edenlerin yüklenecekleri günahlardan hiçbir şey eksiltmeden, onların günahlarının bir katını yüklenmiş olacaktır."[55]

Bir hayır yapacaksan ölenin ardından bari buzdolabı süsü dağıtma. Bir yetimin ayakkabısı ol, bir dulun cüzdanında nafakası ol, bir bebeğin bayramlığı ol!

Ol ki; cenazenin ismini buzdolabında görüp sodasını açarken anmasınlar. Yitirdiğin o nefesi; Bir mazlum başını yastığa koyarken ansın. Bir yetim bayram sabahı ayakkabılarına bakarak ansın. Bir dul evladının canı bir şey çektiğinde cüzdanına bakarak ansın. Asıl ecir bu olmalı.

Geçen annemin kitaplığına bakıyorum, iki kocaman rafı tüylü, taşlı, kadifeli en az 30 tane Yasin kitabıyla dolmuş. "Atsam günahtır, atmazsam her yer doldu taştı her mevlüdde veriyorlar" diyor şaşmış kalmış kadıncağız.

55 *İbn Mâce, Mukaddime, 15.*

İtiraf edelim, bu bile yarış haline geldi. Biri kadife kaplattı, öbürü ismini aynalı harflerle yazdırdı... Ahhh insan, ah!

Biz ahireti bilen, kabrin ve sorgu-sualin dayanılmaz zorluğunu peygamberinden öğrenen ümmet olarak nasıl ölüm gibi ciddi bir işi dahi şaklabanlık hâline getirebildik? Bizlere **"nasihat olarak ölüm yeter"**[56] iken yani bunu düşünmekten gözlerimizin feri kalmayacak seviyeye gelmeliyken, mevlid kreasyonu(!) kombinler yaparak nasıl şıklık yarışına girebildik?

Nasıl nasihat olacak ölüm bu topluma? Nerede ne altını varsa takmış takıştırmış cenazeye gelmiş insanlar ölümden ne kadar ibret alabilir ki? Oysa gömülen neyi götürebildi, hangi altınını kefenine koyabildi ki bizde altınlarımızı görsünler diye çaba sarfediyoruz cenaze evinde? Bunu düşünmekten bile aciz kalan insanlar olduk, ölüm bize nasıl nasihat olsun?

Eğer ölümü, emredildiği şekilde, çok değil bir dakikacık bile olsa tefekkür edebilseydik; toplum olarak bırakın karabiber istemeyi bir kaşık pilav yiyemeyecek hale gelirdik. Stresten midemize kramplar girerdi, bu işleri festivale döndürmezdik!

Çok başka misallerde verebilirdim lakin halimizi anlatmak için sadece ama sadece cenazelerimize bakmak kâfidir. Çünkü ne samimiyetimiz kaldı ne ciddiyetimiz ne edebimiz ne de Allah ve ölüm korkumuz!

56 Ramuzü'l-Ehadis, s. 340. 6. hadis.

Evden ölüden önce pide, lahmacun, yemek kokuları çıkıyor. Cenaze sahipleri uyuşmuş bir vaziyette gelenlere tabak taşıyıp hizmet ediyor. Bunlar asla İslam'a göre değil "elâlem ne der" dinine göre yapılıyor. Oysa iman ettiğimiz İslam dininde hatlar çok keskince çizilmiştir ve asla böyle değildir.

Bir yakınını kaybetmenin üzüntü ve sıkıntısı içinde olan cenaze sahiplerinin, taziye için gelen misafirlere yemek hazırlayıp sunması ilave bir telaş ve sıkıntıya sebep olacağından dinimizde mekruh görülmüştür.[57]

Ve bunun yerine komşular veya yakınlarının, yemek pişiremeyecek halde olan cenaze sahiplerine ve uzak yollardan gelenlere ikramda bulunmaları sünnettir.[58]

Şu güzelliğe bakar mısınız? Ne kadar korunmuş insanın hakkı! Nasıl değer biçilmiş yaradılana!

Âdeta nidâ ediyor Allah ﷻ;

-Onun acısı var, dokunmayın kuluma! Yemek aklına gelmez, bırakın onu!

Neyimize yetmedi şu güzelim emirler de, icat üzerine icat çıkardık kendimize? Velhasıl bu yakındığımız işleri ne yazık ki bizler başlattık. Oysa peygamber olan babasının vefatının ardından evladı Fatıma annemiz ne yaptı ise sadece onu yapacaktık. Ölümü 'ölüm' gibi yaşayacaktık.

Efendimiz ﷺ ve ardından gelenler kendilerini yaşarken 'öldürerek' değerlerine değer kattılar. Bizler ise "elâlem" diye diye ölüm gibi büyük bir mevzunun dâhi de-

57 İbn Âbidîn, Reddü'l-Muhtâr, c. 3, s. 148.

58 Tirmizî, Cenâiz, 21.

ğerine vakıf olamadık. O kadar çok sûrete takıldık ki, sîretten mahrum kaldık. Bu böyle bir iş değildi, ortada ölüm denilen bir gerçek vardı herkesin unuttuğu.

İbnü'l-Cevzî çok güzel ifade ettiği gibi:

Gelmekte olan şey ne kadar da yakındır!

Geçmiş olan şey ne kadar da uzaktır!

Diriler, ölülerin başına gelenlerden ne kadar da gafildir!

Ey ölümden gafil olanlar!

Ölüm sizden gafil değildir.

Allah'ın ﷻ hakiki manada değer verip "şerefli kıldık" buyurduğu insan her an yakasında olan bir gerçekten gâfil olamazdı. Ölümün karşısında bile kendisini böylesine alçaltamazdı. Bir evden cenaze çıktı mı kalbine hançer saplanmalıydı. Tüm eksiklerini, tüm yanlış hallerini düzelterek ölümü kendine nasihat saymalıydı.

Dünyada ve ahirette kendisini en güzel şekilde muhafaza edip, değerine değer katmalıydı. Kendine vereceği en büyük değer ise ebedi hayatını imar etmeye bir yerden başlamaktı. Çünkü insanın kendine yaptığını yedi cihan toplansa yapamazdı.

Hem düşünsenize; İslam neyi emrediyor da insan zora giriyor! Bilakis İslam sana ne sunuyorsa muhakkak ucunda kocaman bir mutluluk oluyor. Bugün ölüme tertemiz hazırlanan, kabrini cennet bahçesi yapabilmek için uğraşan biri mutsuz, depresif olabilir mi hiç! Elâlemin ne dediğini düşünür mü! El konuşmasın diye kendi ömrünü heba edip çürütür mü!

Evet, her şeyi tam takır yapınca bir yerde el konuşmuyor ama bu seferde yorulan, bitmiş, tükenmiş hayatlarla insanlar ahirete göçüyor. Belki nefes alıyor ama gözleri gülmüyor. İnsanları razı etmek için hayatını heba edenlerin omuzlarında taşıdığı yükler bir yerde bellerini büküyor. Anlıyorlar lakin bu defa da iş işten geçmiş oluyor.

Bir hiç uğruna tüketmişiz ömrümüzü, 'şimdiki aklım olsaydı' diye başlayan pişmanlıkların sonu gelmiyor. İnsan üzülüyor böyle hayatlara şahit oldukça. Elimizde öyle bir mucize var ki ona bir defa sımsıkı sarılsak, vallahi vaktimiz olmaz ki depresyona girmeye, sıkılmaya, bunalmaya.

Günde 5 vakit namaz kılması bile yüzünde tebessümle gezmesi için yeter aslında bir insana. Bir kulağı televizyonda, diğer kulağı telefonla konuşanda; böyle bir namazdan bahsetmiyorum ama. Layığınca kılınan bir namaz taşır ancak bizleri miraca. Evet belki bir Urve bin Zübeyr namazı kılamıyoruz amma bu uğurda çabalamak bile değerlidir Allah katında!

Ah bir bilsek nasıl güzel bir Rabbe iman etmişiz ve O'nun habibi ne kadar kusursuz bir din getirmiş bizlere. Tam manasıyla bir bilebilseydik; asla savrulmazdık bunca bâtılın ve derdin arasında. O'nu bilip, O'na tutunduğumuz an; işte o vakit yudum yudum içilen acılar dahi şerbet gelirdi her birimizin sinesine. Çünkü bakıyoruz O'na tutunanda ne dert kalmış ne keder!

Oysa itiraf etmeliyiz ki bizim acılarımızla geçmiş ümmetlerin acıları bir bile değil. Yaralarımız asla denk değil. Nasıl bir şey bu? Birlikte tasavvur edelim mi?

Açın yüreğinizi, yavaşça okuyun ve gözlerinizi kapatarak tasavvur edin! Sümeyye annemizin tenine ilk mızrağın değme anını. Düşünün, yerde kolları ve bacakları bağlanmış ihtiyar bir kadın ve onun sinesine saplanan bir mızrak! Buyrun, günümüz tabiri ile mis gibi travma! Otur bütün ömrünü ah u vah içinde çürüt!

Ya da Bilal-i Habeşi'nin çöllere yatırılırken sırtına değen ilk kum tanesi dile gelsin! Bilal'i nasıl alev alev yaktıklarını, kayaların kaç kilo ağırlığında olduğunu anlatsın. Kum tanesi bile yakmamak için kaçmıştır Bilal'den "ehadün ehad" diye sayıklarken. Yine günümüze kıyasla "mis gibi depresyon" sebebi...

Ama ne ehemmiyeti vardı ki içinde bulunduğu ahvalin Hazret-i Bilal için? İspatsa gerekse imanı, ispat ediyordu işte. Hazret-i Ebubekir ﷺ satın alınca onu, kalktı yerden tozlarını sildi, yaralarını sardılar, bitti gitti.

Bize göre ise Hazret-i Bilal antidepresana bağımlı, önüne gelene sinir kusan, stresli bir insana dönüşmeliydi. Nefsimizle konuşursak Bilal'in sırtına konan 'kaldırılabilecek' yük değildi! Ahhh...

Hazret-i Mus'ab bin Umeyr'in defin işlemleri sırasında Efendimiz'in ﷺ gözyaşlarının Mu'sab'ın kefenlenmiş bedenine ilk düşme anı. Biz görseydik belki de cayardık bu yoldan, vazgeçerdik. Mis gibi bahane sebebi! "Getirisi, sigortası, garantisi yok bu işin" derdik. "Koskoca zengin Mus'ab'a bile kefen bulamayıp yarım yamalak sarıp da gömmeye çalışmışlar "diye daha konuşmadığımız gıybet ortamı kalmazdı.

Ama o sahnede sahabenin tek gördüğü şey Rasulullah Efendimizin gözünden akan gözyaşlarının Mus'ab'ın cansız bedenine değdiği andı! Her biri ona imrendi! Hepsinin hayali ve hedefi o oldu! O ana şahidlik eden sahabelerden her biri Rasulullah ﷺ tarafından kefenlenip, kabre konmak için o an canını verebilirdi!

Onların olaylara takılmaya, bunalım yaşamaya, streslenmeye, sinir harbi içerisinde birbirlerine çatmaya vakitleri yoktu! Aldıkları nefes adedince çok sarılmalılardı risalet davasına. Ellerine "insan olma şerefi ve değeri" geçmişti, bunu daha hızlı aktarmalılardı tüm kâinata! Tertemiz ulaştırmalılardı nesillere. Bunları ufacık bir travma karşısında bile binbir bahane sunan nefsimize iyice anlatmamız lazım.

Adam imtihan ediliyor, namazı bırakıyor, kadın bir derde uğruyor açılıp saçılıyor. Ufacık bir gam isabet etmiş, necis ortamlarda güya efkar dağıtıyor. Halbuki daha çok sarılmalılarken Rabbe, kılıf ediyorlar her imtihanı nefse. Kesinlikle kınamıyoruz, aksine bu hallere düşenleri çok iyi anlıyor ve nefislerinin onlara verdiği telkinlere açık kapı bırakmamak istiyoruz.

O kadar pohpohlanmaya alışmış nefisler taşıyoruz ki, hâşâ bir vakit namaz için Allah'ın ﷻ bize adeta yalvarmasını bekliyoruz! Hele bir kabul olmasın duamız! Terk ederek zikri ve sabrı ritüelden ritüele koşuyor her yolu kendimize mübah ediyoruz! Tesettüre girdik diye hayatımız cennet olsun, hiç derdimiz kalmasın, bi ömür prensesler gibi yaşayalım istiyor olmayınca da ilk onu terkediyoruz.

Bu iş böyle olmaz! Burada nefse açılacak ve şeytanın safını güçlendirecek hiçbir bahane geçerli değildir. Küsen küssün, darılan darılsın. Bunları uzun uzun tefekkür edeceğiz. Ve derinden düşününce; oysa bu acı ve dert sandıklarımız sımsıcak bir tebessüme dönüşmeliydi dudaklarımızda.

Çünkü sahabeye göre adı "imtihan" olan her mevzu travma değil aksine koşa koşa gittikleri, can verdikleri davanın en tatlı yanıydı. Çünkü buranın adı "dünya" idi ve onlar kendilerini Rab'lerine ispatlamak için buradalardı. Tıpkı bizim gibi!

Düşünsenize kardeşlerim; bizden kat ve kat daha ağır imtihanlara tutulmuşlardı ama hiçbiri korkmuyordu, bunalmıyordu. Sahi depresyon neydi? Yarışıyorlardı adeta mizana amel yetiştirebilmek için. Yarın huzurda toplandığımızda; Sümeyye annemizin Mekke topraklarını sulayan kanlarını mizana koyacaklardı çünkü. Ve onlar buna iman etmişlerdi.

Mus'ab bin Umeyr'in bedenine yetmeyen ama Peygamber'in ﷺ gözyaşlarıyla ıslattığı kefeni mizana koyacaklardı. Ya Hazret-i Bilal! Bu kez mizan tartacaktı karnına koyulan o kaya parçalarının ağırlığını!

Bizler neler götüreceğiz kim bilir! Hangi yaralarımızı koyacağız mizana? Böyle bakınca dert kalır mı ortada? Çünkü bizi biz yapan yudumladığımız o acılardır kardeşler. Layığınca ağırlayabilirsek her birinin sonu tebessümle biter. Onlar bunu çok iyi biliyorlardı. Tam da bu nedenle bir dakika geri durmadılar.

Evet, bugün bizim de devrimize göre imtihanlarımız var ve omuzlarımız çöküyor. Kendimizce dertlerimizin ağırlığından, yutkunamadığımız acılardan bükülen belimiz var. Lakin dedik ya "burası dünya" burada bir "son" var. Mutluluğun olduğu gibi dertlerinde bir sonu var.

Ve işte o gün omuzladıklarımızı getirip mizana koyduğumuzda bu çektiklerimizin aslında ne kutlu nişaneler olduğunu Rabbü'l-âlemîn'in şahitliğinde herkes görecek. Herkes bilecek. Bugün sesimizi işittiremediklerimiz o gün işitecek. Bizi görmezden gelenler, o gün görecek. Bırakın, düşünmeyin! Bugün de, o gün de bize zulmedenler düşünsün! Bize zalimlik edenler düşünsün! O gün bu yükü sırtımıza verenler, bize dört duvarı zindan edenler düşünsün! Biz tebessüm edeceğiz, gözlerimiz ışıl ışıl olacak Mevlamızın huzurunda gururlanırken.

Ahvâl böyleyken şimdi kim yük olarak görür, kim kaçar dertlerinden? Tebessüm ile bir gül misali koklayıp sinemize sarıp sarmalamak ve Rabbimizin karşısında övünç kaynağı eğlemek varken...

Ve yine dertlerimizle boğuşurken farkına varamadan değerimizi yitirdiğimiz bir mevzuya daha kısaca değinmek isterim; bugün bunca imtihan karşısında sahabe efendilerimiz gibi şerefli bir duruş ve onurlu bir sabır göstermek yerine sosyal medyada mantar gibi türeyen soytarı, din tacirlerine aldanıp *"bir bileklik takayım rızkım açılsın, bir sembol alayım Rahman'ın rahmetini çekeyim, birine şuuraltımı teslim edeyim rahatlayayım"* diyenleri fazlası ile görmekteyiz. Bu kocaman bir aldanış değil de nedir?

Bu ahvali görse idi Hazret-i Sümeyye annemiz bir değil, bin kere mızrağın sinesini darma duman etmesini dilerdi. Hazret-i Ömer bin Hattab yaşasa idi; Allah'ın mührü diye Budistlerin yaşam çiçeğini obje haline getirip satanların omuzları üzerinde başlarını bırakır mıydı?

Ya İslam yolunun her çilesini yüklenen Hatice annemiz görseydi ritüelden ritüele koşarken bunları, aldanan Müslümanlara bakıp; "siz Rasulullah'a ﷺ böyle mi karşılık verecektiniz" demez miydi? Haykırmaz mıydı? Utanır mıydık?

Sahi; kimden, nereye kaçıyoruz? Peygamberlere verilmeyen hayat bize mi verilecekti? Hatice annemizin bilmediklerini, bunlar mı bilecekti? Ve bu insanları bu ahmak vaadlerle kandıranlara gelince; peygamberlere hâşâ bildirilmeyen, size mi bildirildi? Huzura geleceksiniz. Bu koskocaman bir aldatış değil de nedir? Biter mi bu imtihanlar? Efendimiz ﷺ'ın imtihanları bitti mi? Sonu geldi mi? Kimlere aldanıyoruz biz böyle? Hiç bu manevî haller para ile satın alınır mı? Satılır mı?

Derdim var diyor; "e o zaman namaz kıl bak namazın eksik" diyoruz. "Kaç gün kılacağım?" diye soruyor. Bu adama elbette bir instagram gönderisine "katıldım" yazarak huzur aramak daha kolay gelir. Lakin böyle bir dünya yok. Allah ﷻ emek istiyor. Allah ﷻ ispat istiyor!

Seyid Onbaşı 'Ya Allah!' deyip kilolarca mermiyi kaldırdığında o kuvvet Rabbinden geldi. Çünkü 'YARDIM ET RABBİM, KİTABIN GİDİYOR!' diye patlıyordu yüreği! Hangi meditasyonu yaptı? Hangi akademiden ders aldı? Bu manevî hallerin, bu uhrevî işlerin eğitimi olmaz! Bunlar parayla-pulla öğrenilmez! Kalp, yürek alınmaz satılmaz! Allah'ın ﷻ iradesi kimde ki iki ritüelle olacak bu işler?

> Usulü zayi eden vusule kavuşamaz, herşeyin bir adabı vardır. Şeriat bilmeyenlerden hangi tasavvufu öğreneceğiz?

Bu mertebelere ibana atılan para karşılığında verilen eğitimlerle ulaşılmaz! Ledün ilmi verilen kişi sosyal medyada gezer mi? Samimiyet ve teslimiyet istiyor Allah ﷻ!

Gerçek manada bir balığın karnına sıkışıp kalan Yunus ﷺ'ı düşünün? En sonunda "gerçekten ben nefsime zulmettim" diye yakarınca çıkış kapılarını açtı Allah! Hazret-i İbrahim 'hasbunallah' diye haykırınca alevler serin ve selamete dönüştü!

Hazret-i Musa "ben Rabbimle beraberim, o bana bir çare gönderir" diye dimdik durunca Kızıldeniz önünde lime lime yarıldı!

Allah her kulundan bir TESLİMİYET bekledi! Ve yalnızca teslim olanlar selamet buldu. Bugün bizlere düşen teslim olup Mevlamıza kendimizi ispat edebilmektir kardeşler. Bu da başka dinlerin ritüelleriyle, bilmem ne

tetalarıyla, filanca enerjistlerin efsunlarıyla olacak bir iş değil; kişinin kul olma değerine vakıf olması ile olacak bir iştir! Bunu başarmak bile başlı başına kendi kendine ettiği merhametidir insanın. İnsan vaktinin, sıhhatinin değerini bilip kendine merhamet edecek evvela!

Tüm dünya dikdörtgen bir ekranın karşısında oturup aile ahlakını bozan diziler, yarışmalar, filmler izlerken bir kenara çekilip de, günde bir sayfa dahi olsa siyer okuyup asr-ı saadeti koklamak kendine ettiği bir merhametidir insanın.

Telefonda kim ne yapmış diye saatlerce kendini sosyal medyaya hapsetmeden, yavrularının evde koşturmalarına eşlik edip onların varlığına şükredip, evladı yoksa bir yetimhaneye gidip ana kokusu alamayan çocukları bağrına basmak, saçlarını koklamak insanın kendine ettiği merhametidir. Düşkün bir yaşlının çorbasını kaynatmak, saçlarını taramak, derdini dinlemek, yitirdiği anlarıyla anılarını konuşup onun yüzünde tebessümler oluşturmak insanın evvela kendine ettiği iyiliktir.

Bunlar hem dünyamızı hem ahiretimizi güzelleştiren amellerdir. Rabbimizin indinde bu işlerin nasıl değerli olduğunu düşününce huzur kaplıyor insanın içini. Ne dert kalıyor ne keder! Bakın okurken dahi insan nasıl mutlu oluyor ister istemez. Şimdi bunları layığıyla yapan birinin ritüel aramaya ihtiyacı kalır mı?

Amaçları da bu değil mi zaten! Saçma sapan emirler vererek insanları toplumdan soyutlamak tek başına yaşar hale getirmek, yalnızlaştırmak. Ve dört bir yandan çiçek böcek dağıtarak geliyorlar. Bizler zaten öylesine

körelmişiz ki sosyal medyadaki sahtelikleri hayat felsefesi haline getirmişiz. Ziyadesiyle!

En iyimiz bile bakıyorsun bir yerde Allah'ın ﷻ huzurunda olduğunu idrak ederek kılınması gereken namazı tespih/seccade kombini yaparak "affeder misin Allahım" storilerine(!) dönüştürmüş. Samimiyeti olmayan bir işin huzuru olur mu?

Yani yana yakıla secdede gözyaşı akıtan bir insanın o an kamerasını açmak aklına gelmemeli. Geliyorsa bu işin içi boşalmış ve "insanlar beni secdede görsün" enaniyeti kaplamıştır zihniyetini.

Bir sayfa kitap okumak için kahve köpürtme makinası, çeşitli sunum tabaklarına serpiştirilmiş çikolatalar, su bardağına atılan kurutulmuş gonca güllere ihtiyaç duyuyor artık insanlar. Bardakta duran o gül dudağa yapışmaktan başka bir işe yaramıyor bu arada. Peki neden orada? İnstagram hikayesine kitap okuduğu atılacak, sanat olsun!

Bakın kimi kadına göre bunları yapmak güzeldir, hoştur yapmakta bir beis yoktur lakin olmuyor. Bu işleri sosyal medyaya taşıdığımız an feyzi kaçıyor. Ben bunu anlatmak istiyorum yoksa kimsenin işine karışmak değildir maksadım. İki büklüm bir halde, kitabın kokusunu alarak, bazı cümleleri 4-5 defa tekrar ederek okunan kitaplar insanın sinesinde daha kalıcı oluyor.

Her keyfiyeti külfete dönüştürdüğümüz için ihyadan ve usülden uzaklaşıyoruz. Her keyfiyeti, külfete dönüştürmek! Bunları kınamak ya da yargılamak maksadıyla

yazmıyorum anlatmak istediğim şu; çok ama çok zorlaştırıyoruz bu hayatı kendimize. Hem de öyle zorlaştırıyoruz ki günün sonunda hiçbir şey yapamıyoruz. Sosyal medyada paylaştıktan sonra hiçbir şeyin kıymeti kalmıyor artık gözümüzde.

O sunum resmi atıldıktan sonra o kitap okunmuyor mesela. Olan sana, vaktine, psikolojine oluyor. Sonra yaşam çiçeği şeklini bardak altlığı yaptırınca feyz gelecek sanıyorsun. Sahte bir hayatın getirisi başka ne olabilirdi ki?

Asıl değerini unutup; dünya çöplüğünde huzur arayan ve en önemlisi kendine MERHAMET etmeyen insanlara devşirildik biz. Merhamet çok önemliydi bu noktada. Merhamet, bir parça merhamet! Evvela "kendine" merhamet!

Bugün bizler dünyanın bir ucundaki mazlumun iniltisini işitince ciğeri pare pare olan insanlarız. Yiğidi öldür, hakkını yeme misali, bu necipliğimizi asla değişmem hiçbir şeye. Lakin ne acıdır ki kendimize merhamet etmeyi de bir o kadar ötelemiş, ertelemiş insanlarız. Kendi ciğerimiz dağlanmış, ruhumuz hapsolmuş bir halde yaşamaktayız. Peki, insan nasıl merhamet eder ki kendi kendine?

-Evvela kendi değerini bilerek!

Geldik kitabın can alıcı kısmına! Bugün kadınlarımızın ekserisi "temizlik-hijyen, elâlem ne der, aman filancaya ayıp olmasın" ekseninde tüketilmiş bir ömürle çıkıyor Allah'ın karşısına. Ev işi, evlatlara hizmet falan bunları kastetmiyorum. Kaçacak delik yok;

"Temizlik başka, titizlik başka!"

"Sofra kurmak başka, sunum yapmak başka!"

"Bir kadın eğer kaza namazları varsa ve bekliyorsa kalkıp sarma sarmakla oyalanamaz" demiş ehl-i hikmet. Buna ne diyecek nefsimiz?

Kendinin ve ehlinin karnını doyuracak bir yemek yapıp vaktinden kâr edecek ve oturup Allah'a ﷻ olan borcunu ödeyecek, o namazlarını tamamlayacak. İnsana borcu olan keyfinden, yemesinden, gezmesinden taviz verip bir köşeye üç-beş atıp biriktiriyor o borcundan utanıp geri ödüyor.

Yahu Allahu Teala'ya borcu olan nasıl ömrünün bunca saatini böylesine umarsızca harcayabiliyor? Sarma basit bir misaldi, siz düşünün artık gerisini. Yapmamız gereken bir kulluk var ve biz bu hayatı hakikaten oyun haline getirmişiz. Hayır mutlu da değiliz ki, vallahi mutlu değiliz.

Sırf sosyal medyaya atılmak için kurulan ve bezenen sofraların bir ehemmiyeti yok çünkü. Fotoğrafın daha çok beğeni alması, daha fazla ecir kazanmamıza endeksliyse tüm günümüzü harcayalım ama ne yazık ki bu böyle değil. İyi bir amelimiz var ise de ifsadına sebeptir. Yine çok tuhaftır ki tüm bu ifsat işlerinin altını da hep ayet ve hadislerle süsledik. Yani ne İslam'dan geçebildik ne de elâlemden. Bunu her alanda ve her kulvarda yaptık inanın ki!

Kavramlarımızla oynadık, herşeyi mübah, her şeyi helal gördük. "Aman canım ne var" sözü her işimizi bir anda

caiz eyledi. Misal kadın gözbebeğine kadar çektiği pozun altına "ilk tesettür göz kapaklarıdır" diye yazabildi mesela. Ya da belki Firavun'un görmediği kadar çok çeşidin bulunduğu sofranın altına "yiyiniz içiniz-israf etmeyiniz" ayeti yazarak sevap kazandığını umdu artık insanlar.

O sofrada fil kabilesini ağırlayacağını bilsem inanır ve tebrik ederim belki ama 4 kişilik ailenin yeme kapasitesi de belli bir yerde. Sonra neden bereketimiz gitti, neden akşama kadar evde olduğumuz halde iş yetiştiremiyoruz, neden huzurumuz yok, neden sürekli hastayız diye yakındık durduk.

Oysa bu durum başlı başına problemdi aslında! Çünkü hikmet ehline göre; yediğinden-içtiğinden görenlere tattırmamak, maddî ve manevî çaresiz hastalıklara sebep olurdu. Bunu bilen çoğu abid zat evlerine götürecekleri yiyecekleri hep görünmeyen arka taraflardan seçme gayretinde bulunurlarmış ki; kimsenin gözü değmemiş olsun da ehlimize şifa olsun diye.

Biz ise daha yemeden yemeğin fotoğrafını çekip binlerce gözün önüne sunuyoruz. Bu şifa olur mu? Doyumsuzluk almış başını gitmiş. Doymak için yemiyor ki artık kimse. Oysa bizim midemizi doldurmaktan daha önemli işlerimiz olmalı idi.

İmam Buharî başta olmak üzere ulemadan birçoğu çiğnemek ile uğraşmamak için sıvı beslenmiş senelerce. "Çiğnemek ile uğraşmamak için!" Ne demektir bu? Tasavvur etmesi bile çok zor. Çünkü bir derdi vardı İmam Buharî'nin! Memleketinden ona gönderilen mektupları senelerce açıp okumamış. Çünkü bir derdi vardı sinesini

çatlatan! Oyalanamazdı, o an kafasını karıştıracak her ne olursa olsun başka bir iş ile meşgul olamazdı! Yıllar yıllar sonra açıp okudu ona gelen mektupları bide gördü ki; "ey Buharî; annen öldü, kardeşin öldü..."

Rasulullah'ın ﷺ risalet davasına sahih hadislerini toplamakla hizmet eden İmam Buharî'nin "oyalanmak" saydığı mevzulara bakar mısınız? Can için candan nasıl geçilir? Edebiyatını yapmadı, bizzat yaşadı.

Bazen dalıp gidiyorum, "kazanması bu kadar kolay bir çağda, bile bile nasıl kaybedilir" düşünüyorum. Vardığım sonuç; hayatımızı idame ettirebilmek için bir yerde gerekli olan "yeme, içme, barınma ve giyinme" gibi ihtiyaçlarımızı "varoluş amacımız" haline getirmiş olmamız oluyor.

Ben siyer-i Nebî'nin hiçbir bölümünde "en ince sarmayı sarmakla övünen" bir hanım görmedim. Tarihimize ismini yazdıran hiçbir önder şahsiyet sofra düzeniyle anılmadı mesela.

Belki sofrası düzenli idi ama derdi bu değildi. Lakin hayatın gösteriş ve enaniyetine karşın evlerinde ayakkabı yamadıklarını, deve sağdıklarını, un elediklerini, zahmetli birçok işi yaptıklarını biliyoruz. Fatıma Anamızın o öpülesi ellerinin nasır tuttuğunu kim inkâr edebilir? Ama onlar ibadet edebilmeleri için "ihtiyaçları kadarını" yapıyorlardı. Tek göz odalı, yerlerinde halı, duvarlarında sıva olmayan evlerinde o kadar meşgullerdi ki!

Diş fırçasıyla fayans arası beyazlatmaya çalışmadılar. İki dakikada içecekleri kahve yanına iki saat bisküvi

paketlemediler. Ve oturdukları sofraların masa düzeni umurlarında olmadı. Doymak için oturdular, "elhamdülillah" deyip kalktılar. Ama ellerinde öyle bir nesil yetişti ki; çocukları o tek göz odalı, sıvasız duvarlı evlerden çıkıp dünyaya nizam verdi! Altın taraklı saraylar içinde düşmanı titreten bir izzet nasıl yetiştirilir cihana gösterdiler.

Yetti mi annelerimize, yetmedi! Elleri nasır tutana kadar taş değirmen çalıştırdılar. Helal ve tayyib yemelilerdi çünkü! Biliyorlardı "insan yediklerinden ibaretti!" Temiz olsun da aylarca aynı yemeği yemeye razılardı. Çünkü çok ciddi meseleleri vardı keyfiyetle oyalanamazlardı.

O kadınlar, kocaları ve yetişen çocukları; İran şahının tacını deve yükleriyle Medine'ye getirecek, yüzlerce bâtıl inancı yerle bir edecek bir medeniyet inşaa ediyorlardı, böyle basit işlerle uğraşırlar mıydı hiç? Elbise, şal, ayakkabı kombin linkleri bizim için, biz ertesi gün ne giyeceğimizi sabahlara kadar hatta günlerce düşünürüz.

Kapıları kapanmayan dolapların önünde "giyecek bir şeyim yok" diye biz ah u vah ederiz. Onların zihni ise bir hadis daha rivayet edebilmek için Rasulullah'ı ﷺ hayal etmekle çatlıyordu adeta. Dedim ya; yaramız yaralarına denk değil!

Ama olması lazım. Bir yerden başlamak lazım. Bu işlere gaflet ile müptela olmuşsak evvela kendimize, kardeşlerimizden biri yapıyorsa merhamet ede bu şuuru vereceğiz.

"Sen bunlarla ömrünü vaktini kendini tüketemeyecek kadar değerlisin!"

Çünkü sûrete değil sîrete bakan Müslümanların nazarında çok kahredici bir durum bu. İnanın ki kimsenin evine aldığı ve sürekli sağdan soldan çekip paylaştığı koltuk, perde, halı takımları Müminleri ilgilendirmiyor. Aksine evini ve eşyalarını sosyal medyada paylaştıklarında ne oluyor biliyor musunuz? Öyle nefislerinin onları kandırdığı gibi kimse tırnaklarını kemirerek bakıp da imrenmiyor bu duruma.

Aksine; kendini ve Rabbini bilenler, ümmete diriliş olmak için çabalayan anneler, "evine sıva yapmayı dahi mâsiva sayan o güzellerin yolunun lezzetini" bildiği için bu tip insanlara ancak acıyarak dua ediyor.

> Kütüphanesi olmayan bir evin parlak mobilyasıyla övünecek bir zihne sahip olduğu için onlara merhamet edip hidayet diliyorlar.

Peki ya başka ne oluyor? Bu tarz şatafat paylaşımları yapan güruhun beslendiği bir takım zavallı kadınlar var. Anlamlandıramadığım şekilde altın varaklı tepsilerini masaya koyuşlarına alkış tutuyorlar. Bu nasıl bir psikolojik açlık bilemiyorum lakin günün sonunda bu kadınlar asgari ücretle geçinmeye çalışan kocalarını çok fazla yetersiz gördüklerine eminim. Adam ağzıyla kuş tutsa yaranamıyor artık ailesine. Ve masada duran vazodan da pek bir farkı ve hükmü kalmıyor artık evinde.

Herkes kendini bu sosyal medya furyası yüzünden fakir hissediyor. Çünkü ucu bucağı yok bu işin. Bu nedenle

'övünmek ve gerçek değer' kavramlarının altını doldurmalıyız. Misal paylaştığı sofralarıyla övünen insanların, evindeki son hurmayı dahi infak edip kendisi çocuklarıyla beraber aç bekleyen Fâtıma annemizi tanımasını ve onun gibi olmaya çalışmasını sağlamalıyız.

Kocasının aldığı tektaş yüzüğü çarşaf çarşaf paylaşan bir kadına evliliğin bir 'sır' olduğunu ve hasedin uykusunun hafif olduğunu anlatmalıyız. O yüzüğü birilerinin gözüne sokunca karat değerinin artmadığını bilmeli. Çünkü insan kendine merhamet etmeli. Bugün bu tarz insanların sahte mutluluk ve gülücüklerini gerçek sanan binlerce hanım kocasına ve evlatlarına zulmediyor diye yazmak zorunda hissettim kendimi. Ama bilin ki öyle bir dünya yok kardeşler, yok!

Burası peygamberler ağlatan diyar! Burası bu kadar. Kendimize gelmeli, kendilerine getirmeliyiz. Kesinlikle ne için bu dünyaya geldiğimizi hatırlamalıyız. Vaktimizi ve ömrümüzü sıkı sıkıya tutunduğumuz davamız için harcamalıyız. Şu övünülen şeylerin saçmalığına bakar mısınız Allah aşkına.

Rasulullah Efendimiz ﷺ gelse evinin içine sokamayacak insanlar var. Sofrasına otursa helallik şüphesinden önüne bir tas yemek koyulamayacak mutfaklar var. Evine Peygamberi girse "aç" kalacak aç! Hangi övünmektir bu? Dönüp bir baksak biz nelerle övünüyoruz? Çeyiz diye aldığımız kahve köpürtme mikseri? Mini market arabasına koyduğumuz bisküvi? Yoksa evi dahi olmayan kardeşlerimizin gözlerine soktuğumuz mobilyalar mı? Af!

Birgün ashab-ı kiramdan bazıları, Peygamber'in ﷺ yanında fazlaca dünyadan bahsedince Efendimiz; **"Siz işitmiyor musunuz? Sade yaşamak imandandır! Sade hayat imandandır!"**[59] buyurarak aslında her birimize müthiş bir nasihat ediyor. Öyleyse bize düşen ömrümüzü Rasulullah Efendimizin ﷺ övüneceği işleri yapmaya adamaktır. Rabbim de çok affeden, çok merhamet edendir.

Etrafımızda muhakkak ki umudumuzu kıran insî ve cinnî şeytanlar olacaktır. Her birine tıkayıp kulaklarımızı yürüyeceğiz. Rabbimiz bize ne kadar rızık yazmış ise hamd edip asla kimseye özenmeyeceğiz. Özeneceksek; Fâtıma, Âişe, Hatice (Allah cümlesinden razı olsun) annelerimiz bize yeter! Zaten onlar da asla dünya ile övünmedi. Haydi, çabamızı Allah görsün. Bugün onlar gibi olmak elbette mümkün!

Öyle bazı mevzuları çok da abartmaya gerek yok eşimize, evlatlarımıza helal ve doğal şekilde yedirdiğimiz bir tas yemek ve buna harcayacağımız çaba belki de en kolay yoldan taşıyacak bizi en güzel vasıflara.

Bakın ahiret çok yakın ne saati var ne de vakti! Ne fayansların sararmasını ne sarmanın sarılmasını bekler. Lütfen Allah'ın karşısına altın gününe gelenler aman laf etmesinler diye en sunumlu kısırı hazırlayan bir kadın olarak çıkmayalım, el birliği ile gayret edelim. Birbirimizin uyarıcısı olalım. Evvela sorgulayalım kendimizi; "biz bunları bile bile hâlâ neye aldandık, bu bâtıl işlerin neresine sevdalandık?"

59 Ebu Davud, Tereccül, 1.

Kendimce birkaç analizim var. Bunun en başında beğenilme ve değerli olunma arzusu geliyor. Elbette her insan beğenilmek ve değerli hissetmek ister. Lakin biz burada teknik bir hata yapıyoruz. Yazdıklarımı birçok kişiye aktarabilmek adına ilk defa sosyal medyaya dâhil olduğumda gördüklerim beni öylesine korkutmuştu ki "nereden başlayacağım Ya Rabbi" diye evhama kapılmıştım. Çünkü toplum olarak bir kişilik bozukluğu içerisindeydik. Özellikle biz kadınlar ruhsal problemler içinde boğuluyorduk. Aklı başında sandığımız binlercesi bile sunum delisi olmuş, sürekli bardaklarının tabaklarının resmini çekiyor ve samimi aile pozları veriyorlardı.

Evleri kapı önü paspasından tutun da, tuvalet fırçasının sapına kadar uyumlu döşenmişti. Bu etabı atlattıktan sonra gördüm ki evlerde 2-3 yaşlarında çocukları olmasına rağmen her yer derli topluydu. Tam inanacaktım ki mimikler asla yalan söylemez canlar sıkkındı. Suratlar asık, yüzler ve bakışlar ev kadar kusursuz değildi. Çocuk olan ev nasıl dağınık olmaz bir kere? Analiz ettiğim kadarıyla kadınların en büyük bunalım sebebi çocukları. Ve bu gerçekten çok acı.

Bıktırdık çocuklarımızı, bıktırdık eşlerimizi! Biz efektlerle uğraşmadan, sağdan-soldan çekim yapmadan, zorla gülümsetmeden, iki lokmayı yedirmiyoruz onlara. Oysa onlar sımsıcak börekleri anne tebessümüyle yemek istiyorlar. Resimler çekilene kadar herşey soğuyor, tıpkı kalpler gibi. Bazen modası geçecek eşyalar, 10 dakikaya temizlenecek parkeler için çocuğumuza travmalar yaşatıyor ve geri dönüşü olmayacak yaralar açıyoruz.

Her zaman söylemişimdir; müze gibi evlerde, mutlu aile olunmaz. Bir kaba birçok el uzanmadıkça samimiyet aranmaz. Oysa şimdi insanlar bırakın aynı kaba el uzatmayı, birbirlerinin yüzlerine dahi bakmıyorlar. Misafirlikte dahi herkes telefonuyla alakadar. Elli yaşındaki online okey oynuyor, kadınlar instagramda, çocuklar sonu bunalıma/intihara/isyana giden oyunlarda. Sonra önlerine bir tabak geliyor aman Allah'ım! Kurdaleyle bağlanan bisküviler, değişik biblolar içinde çerezler, aman ayıp olmasın diye hazırlanmış en az on çeşit sunumlar.

Az evvel birbirinin suratına bakmayan o insanlar hemen tabağın resmini çekip üzerine kalpler koyup mutlulukla paylasıyorlar bunu. Tabi bu arada "misafir gelecek evi kirletmesin" diye bir odaya tıkılmış çocuklardan biri hayatının hatasını yapıp o tabağın resmi çekilmeden kalp şeklindeki kısırı bozarsa vay haline! Çocuğun onuru varmış, yaramazlık onun fıtratında varmış kimin umurunda? Birazdan işkembeye dönüşecek o sunum, çocuğun haysiyetinden önemli oluyor bir anda. Sunumlar bozuluyor, paylaşımlar yapılıyor, 'layklar' geliyor e hadi artık bize müsaade!

Allah aşkına biz ne yapıyoruz kendimize? Biz ne yapıyoruz ailemize? Biz ne yapıyoruz DİNİMİZE! Birkaç övgü için yaşıyoruz hem de robot gibi! Oysa Allah ﷻ bizlere kaç çeşit kurabiye yaptığımızı ya da sarmamızın inceliğini değil, o misafirlikteki haremlik selamlığımızı soracak!

Kocamıza evin metrekaresini değil karısının haram erkeklerin önünde çay doldurmak için eğilip kalkmasını soracak. Kekin lezzetini değil, mutfakta bizi beklerken youtubede ziyan ettiğiniz çocuğumuzun hesabını soracak.!

Bugün içerisinde namaz kılınmayan hanelerin, çok derin olaylar karşısında nasihat almayan kalplerin, bunca emeğe rağmen bâtıla meyledip Allah'a ﷻ isyan eden çocukların, eşlerin birbirine bu denli tahammülsüz oluşunun en büyük sebeplerinden biri de midelerine giren haram ve şüphelilerdir ne yazık ki. Aaa, abartma canım! Yok, az bile söylüyorum. Sadece bu konuyu etraflıca ele almak dahi başlı başına bir kitap konusudur.

Mevzu ince bir bel, Firavun misali ağrımayan baş, ketojenik beslenme falan değil. Mevzu çok başka! Çünkü bu kâinatta bulunan her şey moleküllerine kadar Allah'ı ﷻ zikreder. Bugün atom parçalandı ve nihayetinde her zerrenin bir titreşimden meydana geldiği ortaya çıktı. Bineanaleyh titreşim/frekans tıbbı diye bir alanda çalışmalar başladı. Hücrelerin biyofiziksel olarak etrafına yaydığı frekanslar vardır. Tüm hücrelerimizin kendiliğinden, doğal olarak yaydığı bir frekans...

"Yerde ve gökte bulunan her şey Allah'ı zikreder"[60] ayetinin hikmetini nasılda tecelli eyledi. Göremediğimiz her hücremiz Rabbimizi zikrediyor, ancak fıtratta kaldığımız sürece. Biz yasaklılara koştukça, şüphelilerle beslendikçe, kimyasallara bulandıkça Rabbimizi zikreden her hücremizin frekansı da bozuluyor. Fıtratında olmayan bir canlı da ne ibadet edebiliyor ne yol yordam biliyor. Bu süreçler neden böyle sanıyoruz?

Bu mevzular bizim itikadımıza ve öz inancımıza sirayet etmese idi neden bunca çileyi çekelim ki? En azından şahsım için böyle bu. Verdiğimin "kimyasalsız, doğal fıtrat mücadelesi" sadece itikadım içindir.

60 Hadid Suresi, 1.

Mevla'yı zikreden hücrelerimizin sentetikler ile bozulmaması içindir. Bir çiçeğin bile dalında Allah'ı zikrettiğine inanıyor ve zikri bozulmasın diye onu koparmıyoruz da kendi organlarımızın, kendi hücrelerimizin zikrini neden bu kimyasallar ile yok ediyoruz? Değil mi ki bir buçuk milyar İslam alemi olarak bunca dualar ediyoruz lakin sonuç alamıyoruz, niye?

Bugün Mekke'de dahi iftar sofralarında coca cola zemzemden çok içiliyor. Mevla niye rahmetini indirsin ki? Hazret-i Hüseyin ﷺ Kerbela'daydı. Öyle yürekten, öyle sancılı, öyle candan bir konuşma yaptı ki! Kendini, davasını, Peygamber dedesinden misaller anlattı. Lakin bu değerli hitaplar karşısında karşı tarafta yaprak oynamadı. Oğlu Ali Ekber bu duruma dayanamayarak sordu; *"ey babam! Kelamlarınızın etkisiyle sandık ki sinelerimiz çatlayacak. Fakat sizin sözleriniz bu karşı güruha neden etki etmedi?"* Hazret-i Hüseyin ciğeri yana yana şu cevabı verdi: **"çünkü onların karınları Yezid'in verdiği haram lokmalar ile dolu..."**

Niye etki etmiyor hiçbir şey daha iyi anlıyor muyuz şimdi! Kendimize, eşimize, çocuğumuza, toplumumuza neden işlemiyor bunca nasihat? Çünkü midelerimiz Yahudi'nin necisleriyle dolu. Hücrelerimizin zikri bozulmuş, kanımızda kim bilir hangi hınzırın mukozasında üretilmiş hücreler var. Bu hallerden dolayı belki dünyanın gelmiş geçmiş en cahil toplumu haline geldik.

Evvelce öyle ilim, öyle irfan sahibiymiş ki insanlar "burası gıybet kokuyor" diyecek kadar manevîyatları yüksekmiş. Gıybetin dahi kokusunu alacak kadar basiretleri açıkmış.

Şimdi insan gözünün önündekini göremiyor, bin defa anlatsan da anlamıyor. Ama baktığın zaman kibir, gösteriş, o biçim. Sanırsın Rönesans döneminden 4. Lord'un karısı da "masa düzeninde çatal bıçak yönü"" belirliyor. Ve bunu gıybet malzemesi haline getiriyor. Çünkü konuşacak ilmi, irfanı yok ki. Ne acı, ne acı!

Derdi, davası, mücadelesi, duruşu, fikri olmayan dert eder bunları, ki zaten gösteriş ve şatafat cahillikten kaynaklanan aşağılık kompleksini örtme çabasıdır. "Benim iki kelime edecek bilgi birikimim yok, kitap da okumam nasıl dolduracağım bu boşluğu?" Şatafatla!

Görmez misiniz nice bilgin zatların giyinişini? Asıl zenginlerin kombin yapmadığını? Takılmazlar asla! İşleri vardır çünkü. Boş insan da günlerce çantasına uygun çorap arar. Kim ne yapıyorsa yapsın lakin biz böyle olmamalıydık! Biz elimizdeki bunca değeri böyle yitirmemeliydik.

Bizler hep kendimizi Avrupa'yla kıyas ediyoruz lakin hayata onlardan 1-0 önde başlıyoruz! Müslüman olarak ve şanlı bir ecdadın topraklarında doğarak! Lakin sonra? Onlara özenip, kendimizi rezil ediyoruz. Bu hali yaşayanlara çok merhamet etmek lazım, keşke uzun uzun konuşup kurtarabilsek onları. "Bak sen elmassın, gel yitirme değerini" diye.

Benim hayatıma dokunan çok insanlar olmuştur. Onlardan biri medresesinde eğitim aldığım bir hanım anneydi. Tanımazsınız. Hani "yerde tanınmaz lakin gökte nam sahibidir" derler ya, aynı öyle bir hanımdı. Harabat ehli

misaliydi. Onu görseniz sadaka veresiniz gelirdi. Yani aslında yaptığı normaldi lakin günümüz gözleri alışmış ya kombinlemeye o açıdan diyorum. Belki yaması vardı üzerinde ama bırakın 5 vakti, bırakın nafile namazları bir kerahet vaktini kaçırmışlığına şahit olmamıştım.

Eteğinden tutup sohbetten sohbete giderdim. Hatta arada tebessümle beni rahleye doğru iterek "birazda şunu konuşturun" diye latife ederdi. Gel zaman git zaman konuşmaya başladım bende.

İnsanlar bana rağbet edip, ahım şahım sofralar kurarken ben onun gözlerinin içine bakardım bana "yemeğe kal, gitme" desin diye. Bir sinisi vardı. Dünden kalan yemek, bugün pişen yemek ve birkaç kahvaltılık. Yoğurdu sofrada çırpar ayran ederdi.

Ama öyle bir sohbeti, öyle bir huzuru vardı ki sanki asr-ı saadetten bir kapı açılmış, bende eşiğinde oturuyor gibi hissederdim. O yemekler öyle lezzetli oluyordu ki! Çünkü samimiyet kokuyordu. Onu pişiren 'nimet' olduğunun şuurunda olarak pişirmişti. Ve nimet öyle herkese gösterilmezdi!

Nimete saygı duyulurdu, podyum mankeni değildi ki allanıp pullanıp binlerce insana gösterilsin. Ben o sofra gibi, başka hiçbir sofraya oturamadım hayatım boyunca. Ve bende "o sofra" olma gayretinde bulunmaya karar verdim. Misafir gelecek diye korkmayacağım. Allah ne verdiyse çıkarıp bölüşeceğim. Gelen misafirime Efendimiz'e ﷺ hatırlatacağım, asr-ı saadeti anlatacağım.

Gelin, bunu birlikte şiar edinelim. Ve ne olur kendinize merhamet edin hanımlar, ne olur! Ömrümüzden ne güzel günler geçip gidiyor. Ramazan-ı Şerif'i dahi festivale dönüştüren bir ümmet haline geldik, geleceğiz. Bu işi bizler başlattık ve yine bizler bitirebiliriz. Evlatlarımıza bozulan bu ahvali en güzel şekilde ancak bizler el birliği ile sunabiliriz. Karşımızdakiler bilecek ki bizler samimiyet ararız, sohbet ararız, nimeti nimet bilir sunum istemeyiz. Çünkü kadın kadına yapıyor bu işi.

Ramazan'da öyle resimler gördüm ki aklım almadı. Hadi iftarı geçelim öyle sahur resimleri atıldı ki profillere. Acaba ne ara teravih kıldın? Hatmini ne ara okudun? Yavrularınla ne ara cemaat oldun? Eşinle ne ara hasbihal ettin ve ne ara bu kadar sunumlu poğaça börek yaptın, diye geçirmedim değil içimden. Hayır efendim! Bir kadın eğer yardımcıları yoksa bunların hepsini 3-4 saate sığdıramaz. Eğer sığdırıyorsa illaki bir tarafı eksik kalıyordur.

Genel olarak bize bahşedilen şu hayat büyük bir fırsatken ve Ramazan gibi bazı aylarda fırsat içinde fırsatken ve bir daha bu aylara ulaşmaya garantimiz yokken biz nasıl olur da saatlerimizin hesabını yapmayız? Nasıl olur da bunca vaktimizi on dakikada doyacak midemizin hizmetine sunarız?

Hani biz Rabbe kulduk? Öyleyse neden midemizin kulu gibi davranıyoruz da akşama 2 çeşit yemeği yemekten saymıyoruz? Eşlerimiz... Bahane bu olabilir. Ama bizler kadın olarak sevecen, hürmetli ve tane tane siyer-i nebi usulü ile bunu onlara anlatırsak inanıyorum ki onların da kalbine Rabbim bir sekinet verecek. Günde iki çeşit

yemek yapan bir anne olarak o akşam evlatlarımızla daha çok ilgilenip, daha çok gülüşeceğiz. Yemek telaşesinden vakit kaldığı için eşimizle daha çok ilgileneceğiz.

Bu böyle oldukça ve anne yuvasına daha çok vakit ayırdıkça, samimiyet ön plana çıktıkça hiç kimse takılmayacak ne yediğine ne içtiğine. Hem zaten peygamberi ﷺ ne yediyse aynen onu yemek çok zor gelmemeli bu ümmete. Onların hayatında göbekleri çatlayıp soda içmeden ayağa kalkamayacak derecede beslenmek asla olmadı. Demeyin ki o zaman kıtlık vardı!

Hayır sahabe her vakitte yokluk çekmedi, bilakis Ömer bin Hattab ﷺ hilafetinde İran'dan deve yükü hazineler getirilmedi mi? Yeseler yiyemezler miydi istediklerini? Gayet de yiyebilirlerdi. Lakin onların bu hayatta varolma sebepleri bu değildi ki. Onlar hayatta kalmak için besleniyorlardı.

Ve tamda bu nedenle öyle dirençli öyle güçlü ve sağlıklı insanlardı ki Zaturrika Seferi bunu izah için mükemmel bir misaldir. Düşünsenize, çöl sıcağı 50-55 derece. Ve herkes öyle deve üzerinde gitmiyor. Aksine üç kişiye bir binek düşüyor. Onca kilometre yolu çöl üzerinde güneşin altında yürüyerek gidiyorlar! Ayakları çöl kumunda öylesine pişiyor ki ayak parmaklarının tırnakları dökülüyor. Onlar da üzerlerinden gömleklerini çıkarıp ayaklarına sarıp yine de yola devam ediyor ve bu hâlde üzerine bir de düşmanla savaşıyorlar.

Bu nasıl bir irade! Hayran kalmamak ve hayret etmemek elde değil. Şimdi biz kapının önündeki camiye gidemiyoruz. Merdiven inmeye takatimiz kalmadı, o kadar

fazla yedik ki! Zaten camiye gidenlerin yarısı da eğilip kalkmaya güç yetiremediğinden ya oturuyor ya sandalye üzerinde. Ne diyeyim daha kardeşlerim bilmiyorum!

Ya Rabbi! Habibin Muhammed Mustafa hürmetine acı bizlere, bizi midemizin, nefsimizin, dünyanın kulu eyleme!

SON KALE: AİLE

"İslâm inkılâbında aile, tıpkı bir makinenin iyi işleyip işlemediğini muayene eden bir mühendis gibi, uzaktan ve devlet gözüyle murakabe edilmesinden ibaret, "zat-ül-bareke"liğine kadar her ferdi ve her unsuriyle sımsıkı bir müdahale hedefidir."[61]

Necip Fazıl Kısakürek

Bilirsiniz Afrika'lıları! Yeryüzünün en büyük yeraltı kaynaklarına, elmas madenlerine sahipken kaburgaları sayılır. Aslında onlar bize nazaran fiziken ve bedenen de çok güçlülerdir lakin tarih boyunca ayakları hep prangalı olmuştur.

Evvelce hep düşünürdüm "hem böylesine altı da üstü de verimli olan bir kıtada yaşayıp hem de dünyanın en acı sefaletini çekiyor olmak nasıl olabilir?" diye.

Birçok sebebi var elbette.

Lakin bu işin başladığı noktayı Jomo Kenyata'nın şu sözleri ile biraz olsun anlamış oldum:

"Misyonerler Afrika'ya geldiğinde bizim topraklarımız, onların da İncilleri vardı. Sonra bize dua edelim mi, dediler. Biz de gözlerimizi kapattık. Açtığımızda bizim elimizde incilimiz, onların ellerinde bizim topraklarımız vardı"

61 Necip Fazıl Kısakürek, İdeolocya Örgüsü, *Büyük Doğu Yayınları, İstanbul 2021, s. 243-245.*

Aldanışlarını, onlara cennetten arsa satıp neleri varsa sömürdüklerini, Bâtılılar tarafından verilen narkozu böyle betimliyordu Kenyata. Misyonerlerin gelişiyle; ellerine tutuşturulan koskocaman bir bâtılla avunup, avuçlarından kayıp giden hakikatleri seyrediyordu Afrika çaresiz. Belki ayağa kalkıp geri alabilecekken yitirdiklerini, bu kez de prangalar yürütmüyordu onları.

Kanmışlardı bir kere, inanmışlardı. Hani güçlü bir atın yularını cılız bir ağaca bağlarlar ya. At başını çevirse sökecektir aslında ağacı. Ama yularını tutan o ince dal parçasına öylesine boyun eğmiştir ki şakıyan kırbacı duyana kadar adım atmaz yerinden. Çünkü yularını tutana itaat etmiş, o cılız daldan kurtulamayacağına inanmıştır. Oysa özünde Afrika çok zengin, at ise doruklara şahlanandır. Ama bugün ikisi de esirdir.

Bu misalleri niye verdim?

Çünkü çoğu zaman bizim de yakınıp durduğumuz ahvalimiz, tam olarak onların haline benziyor. Biz de tahta evlerimizde, tarhana kokusuyla, toprağa değen ayaklarımızla, yeşile çalan gözlerimizle yaşarken birdenbire modernizm, sekülerizm, kapitalizm, liberalizm nerde ne kadar "izm" varsa önümüze koydular. Biz de gözlerimizi kapattık.

Ve narkozun etkisi biraz biraz geçip gözlerimizi açtığımızda geçmiş ümmetlerin çoğunun sahip olmadığı hijyen(!) konfor, rahatlık alanına sahiptik. Evet sözde çağa yetişmiş "izmler çorbasından" bir pay almıştık.

Düğmeye basınca ışığımız açılıyor, çakmak bile kullanmadan ocağımız yanıyor, çamaşırlar kendi başına yıkandığı gibi otomatikte kurutuluyor, dolaplarımızdan elbiselerimiz taşıyor, her istediğimiz ayağımıza geliyordu. Akla hayale gelmez hayat standartlarına sahiptik artık. O kadar alıştık ki, bu duruma artık hiçbirini "nimetten" dahi saymayacak bir nankörlük de geldi kondu omzumuza.

Ağzına kadar eşya dolu evlerimiz var evet ama böylesine "eksik" hissetmemiz neden? Afrika misali bunca zenginliğe sahipken nedir bu ruhumuza yapışan sefalet? Hangi hakikatimizi yitirdik bu imkanlara karşılık? Ne yazık ki; davası ve misyonu olmayan ailemiz, giden bereketimiz, gelmeyen huzurumuz var artık.

İzm'ler aynı Afrikalılar gibi bize bir şeyler getirdi lakin en büyük değerlerimizi de sömürdü. Postmoderndik artık! Lakin organ nakli misali dokularımız uymamıştı sanki. Sürekli sancılanıyor, maziyi düşündükçe kahroluyorduk. Çok değil 5 sene öncesine bile hasret kalarak ilerledik günden güne.

Bizler yokluk gören bir nesildik ama mutluyduk değişik bir şekilde. Soba sıcaklığından mı, yamanan çoraplardan mı, mutfaktan gelen tarhana kokusundan mı, baba-anne-dedelerimizin varlığından mı bilmiyorum lakin çok farklıydı her şey.

Belki de herkesin "aynı" olduğundandı. Biz aynıydık yani. Dertlerimiz, yaralarımız hep birbirine benziyordu. Annelerimiz aynıydı mesela. Bütün çocuklar aynı kıyafeti giyerdik, aynıydık. Evlerimiz bile...

Kola şişesini ince ince kesip, ucunu çakmakla eritip boncuk takarak ev süsü yapıyordu annelerimiz, herkesin evinde fiskosun üzerinde vardı mesela. Gocunmazdı kimse kimseyle "aynı" olmaktan. Bir top kumaştan herkes giyinirdi, kimse kimseyle 'pişti' olmazdı. Ya da Kartal marka arabanın bagajında satılan gofret, bisküviler hepimizde mevcuttu. Overlok makinesi herkesin ayağına gelirdi. Herkes halısını birlikte yıkardı.

Hepimize yetecek salçalı ekmekler, başımıza bir iş gelse "etmen guzum" diye sarıp sarmalayacak, haşerelik ettiğimizde terlik elinde "rahat durun len" diyecek ama aynı zamanda anahtarı kapısında hepimize yüreğini açan komşu teyzelerimiz vardı. Herkes, herkesti. Sofralarda ilahî bir bereketimiz vardı, bir kap yemek pişer 7 kişilik aile doyardı.

Bugün heves ettiğimiz bu "izmler" güya hayatlarımızı kolaylaştırıp, evlerimizi daha şatafatlı hale getirirken aynı zamanda omuzlarımıza öyle günahlar bindirdi, itikadlarımızı öyle bozdu ki, sofrada 10 çeşit olsa da kimse doymuyor, ya hu bırakın doymayı çocuklar sofraya bile tenezzül edip oturmuyor. İnsan yediğinden lezzet almıyor sadece fotoğraflamak için sofralar kuruluyor.

Plastik bir hayat! Oysa evvelce her şeyin bu asra göre daha masum olduğu günlerde bir çimene örtü serip; iki

domates doğrayıp, zeytine kekik serpip, çayı da tavşan kanı demledik mi bizim keyfimize diyecek yoktu. Ah bir de külah yapılmış gazeteye sarılan çekirdeğimizi çitledik mi çağ açar, çağ kapatır "aamaaan bee" der yine sarılırdık birbirimize.

Şimdi markaya, mekâna göre suni mutluluklar yaşarken o gün gerçekten "gerçek" bir hayata sahip olduğumuzu kim bilebilirdi ki? Belki dardaydık, belki zordaydık, belki her gün batıp çıkıyorduk ama pırıl pırıl itikadımız vardı.

Temiz çocuklardık. Bilmezdik hainlik nedir. Kınayan gözlerle bakmazdık kimsenin yarasına. Ya da kıyafetindeki yamasına. Sonra ayıp sayıldı bazı durumlar.

Evvelce sadece bir odamız evin misafir odasıydı. Oraya girilmezdi, şimdi evimize belki sokmayacağımız türden objeler o yoklukta alınan en kıymetli eşyalar olduğundan baş köşeye konurdu. Ne yapsın analarımız ne görmüşlerdi ki? Şimdi çul-çaput dediğimiz her şey onların gözünde çok değerliydi.

Lakin sonraki nesil bu hali biraz yanlış anladı ve evin geneline yansıttı. Gülüşlerimizden, huzurumuzdan daha değerli eşyalar girdi evlerimize. Kimse annelerimiz gibi komşu teyzelerle oturup elişi yapmıyor, sohbet etmiyordu. "Anneliğe" bir şey mi olmuştu?

Yoksa zaman mı daralmıştı bilemedik. Zamanımız yetmedi ne temizliğe ne de yemeğe. Birşey oldu, anlayamadık.

Mandalina kabuklarını soba üzerinde yakıp kokusunu içimize çekerek sohbet ettiğimiz günleri, ayrı ayrı koltuklarda telefonlara bakarken yad etmeye başladık. Herkes aynı evde ama herkes yalnızdı artık. O televizyonda gördüğümüz yabancı dizilerdeki evlere benzedikçe yuvalarımız; sanki onların o kasveti de geldi oturdu baş köşeye. Oysa onlar gerçek huzuru bulamadıkları için sahte diziler çekerken, biz o dizileri izledikçe kendi gerçek huzurumuzdan olmuştuk, fark edemedik. Bizde o ışıltılı parlak hayatlara kavuşursak daha iyi olur sandık.

Koştukça koştuk ardımıza bile bakmadan, neleri feda ettiğimizi umursamadan. Evet, şimdi biz de öyleyiz! Senede bir ayakkabı alıp, patlayana kadar hatta tabanları sökülene kadar giyerken evvelce, şimdi ayakkabı almak için eskimesini beklemeyecek kadar modern olduk(!).

Binlerce liralık çantalar taktığımızda daha değerli oluruz, kıyafetimiz marka olursa itibarımızda artar sandık. Zannettik ki çağı yakalamak böyle olur, artistler gibi yaşarsak mutlu oluruz.

Ahh...

Her türlü günahın müşterisi olanları, isyan içinde yüzenleri çok güzel ve kusursuz bir hayat sürüyor gibi lanse ettiler. Bizi bunların magazinleriyle büyüttüler. Sonradan gördük ki o işler hiç öyle olmuyormuş.

Arka planda intihar, şiddet, taciz, istismar, bağımlılık en basiti sayılabilecek binlerce olay yaşanıyormuş meğerse. Hayatlarına özenip, kendi tertemiz yaşantımızı zindana çevirdiğimiz o ünlülerden narkotik madde

kullanmayan neredeyse yokmuş. Ve her biri "yapay mutluluk" arıyormuş. Çünkü sahip oldukları marka, para, ışıltılı sofralar kaybettikleri o masumiyeti ve manevîyatı onlara sunmuyormuş.

Dünya bir yere kadarmış. Allah'a ﷻ çıkmayan o yollarda kaybolup; rahmeti, sevgiyi, yuvanın sıcaklığını sentetik uyuşturucularla birkaç saat yaşayacakları hazda arıyorlarmış. Sonrası? Bir otel odasında intihar, bir çöp konteynırında donmuş ceset, evinde bulunan şişmiş beden.

O kadar boşlukla dolu ki hayatları 95 yaşında kendini camdan aşağı atan ünlü yönetmenlerle doludur mesela İtalya. Ya da kariyerlerinin en zirvesinde bunalıma girip canına kıyanlar mezarlığıdır Amerika. Özenip kendi kendimizi tükettiğimiz, heves edip özümüzden çıktığımız hayatların gerçeği budur aslında.

İsyan dolu günlerinde maddî olarak her şey var lakin günahlar öylesine kaplamış ki dört bir yanlarını "mutlu, bereketli, hayırlı" değiller. Vallahi değiller. Çünkü bu hisler parayla satın alınabilecek bir formda değildir.

Belki trilyonları harcayıp tüm marketi satın alabilirsin ama bereketi satın alamazsın. Dört dörtlük dayayıp döşedin diye o eve huzur serpiştiremezsin. O ancak Allah'a ﷻ tabii olmakla gelir. Tabii olmak mı? Bizim buna vaktimiz yok ki(!).

Hepimiz çok meşgul insanlarız, çok! Evlatlarımızı, eşimizi ifsad edecek kadar çok. Evet, eskiden huzur vardı, herkes aynıydı. Vakit içinde vakit vardı, ibadetler hiç aksatılmazdı. Annelerimiz çilekeşti. Yüklendikleri dertleri

bilirdik de bir kere ağızlarından bir "ah" işitmezdik. Yeri göğü inletmezlerdi. Civcivlerini toplayan tavuk misali kol kanat gererlerdi.

Sonra onlar gitti; çocuğunu öpmek için "git yüzünü yıka" diyenler, çocuk kıyafetini lekeledi diye dünyayı başına yıkanlar geldi. Ve hatta dünyadan alamadığı hırsını evlatlarından çıkaranlar. En fazla 5 ay giyeceği tişörtü için, belki bir ömür taşıyacağı travmalar yüklendi o küçücük omuzlarına.

Bugün "anne" olmak evlat yetiştirmekten çıktı "hijyenik ev" sahibi olmak sanıldı. Evi en temiz, en düzenli, en sunumlu kadın iyi "anne" olarak anıldı! Oysa bu ne korkunç bir tuzaktı! Temizlik imandan gelir kelamını yanlış anlamakta tuz biber oldu her şeyin üzerine. O imandan; gıybet etmemek, iftira atmamak, namaz kılmak, bol bol sadaka vermek gelmedi. Hep temizlik yapmak geldi.

Ezan okunurken yer siliyor ama namaz kılmıyor. Sorsan: temizlik imandan geliyor. Bakın, nasıl da aldatmış şeytan.

Bugün elinde diş fırçası ile iki fayans arasının beyaz olması için akıp giden ömrünü nasıl tüketebilir bir kadın? Yazık değil mi o güzelim canına? O güzelim omurgan, belin namaz kılamaz hale getirmez mi seni? Ve gencecik yaşında ağrılar çekip secdeye gidemediğin gün fayans aran beyaz olsa ne olur, sarı olsa ne olur!

Yalvarsanda, yakarsanda sağlığın müsade etmeyecek ki alnın secdeye değsin. Omurgan dile gelse; "sen beni iki fayans arası için yıprattın, istesem de sana bu sıhhati geri

verememem" diyecek. Sen alın süremediğin secdene bakacaksın, secden sana. Affedersiniz iki dakika sonra yine üzerine pislenecek olan tuvalet taşın parlasın diye döktüğün kimyasallar neticesinde sinek konsa ciğerin patlayacak hale gelecek. Organların öyle hasar alacak ki iki nefes göğsünü yoracak. Onca kimyasala nasıl dayansın?

Oruç tutamayacak ve bu ibadeti bizzat yapamıyor oluşun seni kahredecek. Yalvarsan da yakarsan da nafile. Olmayacak! Ciğerlerin dile gelse; "sen beni tuvalet taşı için yıprattın, istesem de eski nefesini sana geri veremem ki, tutma orucunu" diyecek. Sonra o tuvalet taşları parlasa ne olur, sararsa ne olur senin ciğerin solduktan sonra. Belki daha yumuşak olsun, daha yumoş koksun diye kimyasallara buladığımız çamaşırlar ilmek olup dolanacak boynumuza. Onkoloji koridorlarında gezeceğiz. Bak evladına, onun düğününü göremeyecek bir hale geleceksin.

Özellikle bu noktada kadınlara daha çok iş düşüyor. Organlarından daha parlak bir lavabo isteyen dilediğini yapsın! Ya da bebeğinden daha önemliyse klozet, buyursun bulasın çamaşır suyuna. Hitabım biraz ağır oluyor farkındayım, ama yüreğimde o derece yanıyor. Allah bize bu emanet ettiği bedenin, organların, yavrularımızın hesabını soracak. "Lavabon niye sararmış, tuvalet taşın neden parlamamış" diye ne kabirde ne de mahşerde asla böyle bir sual olmayacak!

Ve buna rağmen kadınların farzlarını, evlatlarını, paralarını delicesine bu işlere harcamalarına ve ahirete hazırlanır gibi bu işlere hazırlanmalarına razı olamıyorum, hazmedemiyorum.

Çocuklar solup gidiyor, ev hijyeni için! Huzur gidiyor, fayans parlaklığı için! Vallahi billahi bu bir oyundur, bu titizlik işi bir tuzaktır. Evimize atılan bir nifaktır. Bakın bu basit gördüğümüz mevzular aslında evimizin halılarının altına dinamit döşüyor adeta. Çünkü tahammülsüzleşiyoruz. Akşama kadar elinde bezle hijyen diye gezen bir anne 10 seneye kalmaz antidepresan kullanmaya mecburdur!

İnanın bana; ben çok titiz bir kadın görmedim ki ruhsal sıkıntılar yaşamıyor olsun. Hepsi ama hepsi depresyon, bunalım, uykusuzluk, tiroid, egzama, rahim problemleri içinde boğulur durur.

Kendine hayrı kalmaz ki çocuklarına olsun. Depresif, huzursuz bir hayatı yaşar ve yaşatır. Kimseyi suçlamaya hakkı kalmaz bu aşamadan sonra. İnsanoğlu hormonlarıyla vardır.

Allah ﷻ mutluluğa serotonin hormonunu vesile eder. Beden bunu üretemezse kişi mutlu, keyifli olamaz. Bugün bakıldığında her şeyi olup, bir tek huzurları olmayan ve canlı bomba misali sinirle dolu olan çiftlerin var olmasının sebeplerinden biri de bu basit gördüğümüz kimyasallardır.

Peki bu hormonun sentezlenmesini durduran kimyasalları kendi elleriyle tüketen insanlar sahte mutluluk için yine ayrı bir kimyasal kullanmaya neden mahkûm ederler kendilerini? Kimyasallar=antidepresanlar. Başka bir denklemi olmaz olamaz bu işin. Hem bir kere doğanın kanununa aykırıdır bu durum.

Bugün akşama kadar süpür ve hatta istersen bir dizideki gibi evine naylon döşe, içeri girenlere tulum giydir; o ev yine kirlenecek. Çünkü hayat var orada. Çocuklar var. Yaşam olan ev dağılır, yaşam olan ev kirlenir. Gayrısının kabirden ne farkı vardır?

Abdulkadir Geylani hazretleri "titizlik edepsizliktir" buyurmuştur. Çünkü Allah temiz buyuruyor kadın "cif olmadan, çamaşır suyu dökmeden asla temiz olmaz" diyor. Subhanallah bu ne hadsizliktir! Allah ﷻ temiz sayıyor. Peygamber ﷺ temiz sayıyor, sahabenin eşleri, kızları böyle temizlemiş, bizim kadın "yok bu pis" diyor.

O zaman bu mantıkla asr-ı saadetteki sahabe annelerimizin temizliği imanlarından gelmiyor muydu haşa? Maşaallah onlardaki iman son nefese kadar ibadet, sadaka, ilim, irfan peşinde koşturmuş. Bizim hayata dönüp bakınca; sadece ev temizliğiyle tükenmiş bir hayat görülüyor. Başka bir şey yok. Yeri geliyor kocalarının dahi masaya konan saksıdan bir farkı kalmıyor. Yeter ki temizlik olsun; koca, çoluk, çocuk umursanmıyor. Hanımlar ilmihallerin "temizlik" bölümünü iyice okumalılar ki, nerede yanlış yapıldığını net olarak görebilsinler.

"Ama insanın ehline hizmet etmesi de bir ecir değil midir?" Evet, bunda ne şüphe. Ama her gün dip köşe yapmaktan eşinle "yabancı" gibi olmuşsan, sildiğin yere kırıntı döken çocuğa bağırıp çağırıp pataklamışsan bu ecir değil, zulüm olur bilesin kardeşim. Bu kadar inceye takılan kadınlar psikolojik olarak da her inceyi kafasına takmaya başlıyor zamanla. Fark edemiyor. Sonra geliyor psikolojik rahatsızlıklar.

Kendinden daha değerli bir "hijyen" olduğuna inanan çocuklara çok üzülüyorum. Parkta koşup oynayamayan, eğlenemeyen hallerine çok merhamet ediyorum.

Bizler Efendimizden haşa daha mı temiziz? Bir bilsek neleri yitiriyoruz neleri! Bugün rutubetli gecekondulardaki huzuru, rezidans dairelerinde alamayan kaç kişi tutuyor acaba şu kitabı.

Evvela huzur. Sonrası olur! Benim bunları düzenli bir masada, laptop karşısında, kahvemi yudumluyorken yazdığımı zannetmeyesiniz. Hatta 5-10 dakikalık aralar ile "yazmaya çalışıyorum" desem daha doğru olur. Başkasının 1 günde yaptığını ben 10 günde yapamıyorum.

Ben miyim; mükemmel bir Anne! Hani, nerede? Bu çağın vebasını maske altlarında aramayın. Tutulduğumuz en büyük salgın "mükemmelliyetçilik salgını" olmuştur.

Hatta bu öyle bir salgındır ki 5 dakika sosyal medyada dolansam 3 çocuklu bir kadın olarak aynalara bakmaya korkar hale geleceğim, depresyona girip hıncımı çoluk çocuğumdan çıkaracağım. Manevî olarak zaten ölmüşüm de helvam kavrulmamış! O ne sunumlar ne giysiler, nasıl derli toplu evler. Parıltı efektiyle salon takımlarını çekenler. Pırıl pırıl giysili çocuklar. Alice harikalar diyarına falan gitmezdi, 'instagram keşfet'ine düşseydi. Öyle bir mükemmel hayatlar.

Tüm bunları melül melül seyrederken telefondan kafamı kaldırıp kendi evime, kendi üstüme bakıyorum; ee benim evde mayın patlamışta şans eseri yaşıyor gibiyiz. Pencere, ayna ve televizyon camımı Van Gogh görse ağlayarak ressamlığı bırakır. O nasıl bir parmak izi çalışması,

nasıl bir dudak ve dil izi aman Ya Rabbi! Çekmecemden çıkan havuçlar, etrafa saçılan oyuncaklar tam bir rönesans tablosu değil de nedir?

Suyu içmek yerine dökmeye endekslenmiş bebeler halıyı okyanus etmiş yüzüyor. Biri mucit olmuş batırmadık ne mutfak tezgâhı bırakmış ne de lavabo. Tüm bunlar olurken evin ortasında bir ben. Benden öte, benden ziyade. Uzaktan gören sanır kuyudan çıkan samara... Bebeğin altını açtığım anda omzuma atlayan büyüğü bir elimle savuşturarak hapşıran ortancanın burnunu hafifften tişortumun ucuna silsem bir daha yazdıklarımı okur musunuz ki?

Heyhaaat! Bunları yaşamayan var mı ki? Daha ne kadar kaçacağız gerçek hayattan. O gördüğümüz ışıltılı sofralar, son model giyinmiş giysiler kameranın "çeeektim" tuşuna basılana kadar cancağızlar. Sonrasında çocuk misafirden evvel pastayı parmakladı diye enseye inen bir şaplak sesi tüm meselenin özeti oluveriyor aslında.

Tabi biz o kısmı göremiyoruz ama öyle... Korse üzerine korse takıp nefesini bıraksa 50 martıya yetecek simitleri olan kadınlar "doğum sonrası fit kalma" linkleri bırakıyor. Biz de 'vaay bee' diye iç çekip geçen yılki kıyafetleri 'belki bir gün giyerim' diye bazanın altına ayağımızla tepiyoruz.

Moralsiz, mutsuz, keyifsiz, sinirli ve depresif bir hayatı satın alıyoruz aslında o bırakılan linklerle farkında değiliz. Evet, önceki halimize göre kilo aldık; Marmara fay hattından hallice çatlaklarımız da var doğrudur. Çünkü biz "anne" olduk. Cennet geldi ayaklarımızın taa dibine!

O çizgilerin her biri yavrumuzun bedenimize bıraktığı bir şehadet nişanesidir, ahirette mizana koyulacak olan.

Böyle bakarsak olaya dert değil, derman olur inanın bana. Hamileyken, doğum anında, lohusayken ölseydik şehitlerden sayılacak mıydık? Allah'ın ﷻ izni ile evet. Öyleyse bu izlerde bu büyük vasfın bir alameti değil de nedir? Anne olmak kolay iş midir ya hu? Şimdi erkek kardeşlerim bana kızacaklar ama bunu söylemek zorundayım.

Bir erkek doğum yapamaz! O acıya, o sancıya katlanamaz! Nezle olunca yorgan döşek yatan adamlar gerçekten bunu beceremez. Vallahi öyle. Tam da bu nedenle erkeklere savaşta, verilen şehitlik kadınlar da doğumda verilmiş. Şu yüceliğe bakar mısınız? Nasıl bir iş yapmışız biz meğer?

Bu kadar uluhiyyet dolu bir mevzuyu kaçırmam için zaten "çatlaklarımı" kafama takmamı istiyorlar! Ayağımızın altından cenneti kaçırmak için her yolu deniyorlar. Ben şehadet diyorum, onlar kilo aldın diyor. Ben ölümle burun buruna geldim, Rabbimden emanet teslim aldım, bedenimdeki her değişimde bunun bir nişanesi diyorum! Hem bugün kaçımızın kocası hakiki manada kan revan içinde savaştı? Ama her birimiz defalarca bunu yaşadık.

Bazen ağlıyoruz, haykırıyoruz ama inanın bu acziyet değil, aslan kükremesi misali gücümüzün sesidir aslında.

Şimdi kim kafaya takar görüntüsünü, fit fit ortada dolanmayı? Latife ediyoruz ama elbette Müslüman bir hanımın kendine bakması, dikkat etmesi, bakımlı olması güzeldir ve gereklidir. Ancak aynı fabrikadan çıkmış gibi aynı

beden ve suratla gezinmek "bakımlı olmak" değildir. Bunu çok matah bir iş gibi lanse edenler bizleri bunaltıp paramızı almaktan başka bir şey amaçlamıyor inanın bana.

Sureten yapabildiğimiz kadarını yapıp sireten eşimize kapıyı tebessümle açmak, sofranın sunumundan ziyade yemek anında yapılan hoş sohbetin baş kahramanı olmak işte tam olarak bu "mükemmel" olmaktır.

Mükemmel annelik nedir peki? 7 milyar insanı da getirsek; yavrunuzun saçının teli kopsa sizden daha çok canı yanan kimse olmayacak. İşte, o yavruya en özel "anne" sizsiniz. Sizin yerinize ben de gelsem o yavruya sizden daha iyi annelik yapamam. Bu nedenle o kuzunun kokusuyla can bulduğu kişi sizsiniz...

Kendinizi kucaklayın, sevin! Ve onu avuçlarınızda cennete çiçek olarak yetiştirin. Dağılan ev, alınan kilolar ne olacak peki? Hadi bir irmik kavurun da yiyelim, süt yapar belki.

İkindi güneşi vurur bizim evimize ve ben çok severim o turunculuğun içeriye süzülmesini. Umumen de oturur seyrederim. Derli toplu bir fiskosun üzerinde buharı tüten kahve ve şiir kitabı eşliğinde değil tabii ki. Şu an bana bahşedilen hayatta bunu yaşamama pek müsaade yok. Yapmaya kalksam biri kahveyi üzerime döker, biri kitabı kemirir biri ise güneşin değdiği camı yalar!

Genelde mayın tarlasından hallice bir evde seyrederim ben güneşi. "Söylemesi kolay Yağmur hanım!" dediniz sanırım. Yok, vallahi değil. Bunu içselleştirip söyleyebilmem doğrusu hiç de kolay olmadı. Saçlarımı yolduğum,

ağlama krizlerine girdiğim ve hatta eşimi arayıp; "gel şunlara bak dayanamıyorum" diye hıçkırmaktan konuşamadığım etaplardan bende geçtim.

Kimsenin tesellisi geçerli olmuyordu, zaten boş geliyor bir süre sonra. Sabaha kadar yirmi defa uyanmışım, lavaboya gidip el yüz yıkamak lüks olmuş, duşta dahi kulağıma gaipten bebek ağlama sesleri geliyorken "bizde geçtik bu yollardan, hele sen bizim zamanımızda olacaktın" kelamları can sıkmaktan başka bir işe yaramadı bende.

Zaten işi gerçekçi bir şekilde ele alırsak evet eskiden hayat şartları çok çok zormuş lakin bir evde ortalama 10 kişi yaşarlarmış. Anne hamur yoğururken o çocuğu tutan illaki birileri olmuş, yürümeye başladığı zaman zaten salmışlar sokağa çocuk akşam ezanında gelmiş erkenden uyumuş.

Biz dört duvar arasında sıkışmış insanlarız. Çocuklarımız toprak görmüyor ki atsınlar enerjilerini! Haliyle bizim nasibimize de dört duvar arasında çocuk yetiştirmek düşmüş ve bu durum kendi devrimize göre gerçekten zor.

Rahmetli anneannem 8 çocuk büyütmüş peş peşe ve benim çocuklarımı görünce; "benim bir tanesi bile böyle olsa ben nasıl 8 tane doğururdum" diye itiraf etmişti. Peki ne yapacaktım ben? Ne derman olacaktı bu halime? Diye kara kara düşünürken yine bir gün güneş vurdu odama.

Gözümde her şeyi büyüttüğüm, işlerimin yetişmediği, çocukların hiç durmadığı bir gündü hem de. Aldım başımı avuçlarımın arasına, oturdum evin bir köşesine ağlaya ağlaya güneşin cama vurduğu o noktaya bakıyorum.

Kızım girdi odaya yemiş olduğu kurabiyenin yağı ellerine bulanmış bir halde. Oturdu yanıma ve cama bir güzel parmak uçlarıyla bir şeyler çizmeye başladı. Güler misin, ağlar mısın hadi bakalım. 'Deriiin' bir nefes aldım. Şöyle bir baktım.

Birden hatırıma bir hadis-i şerif düştü ve titredi her hücrem. İçimde bir çığlık koparak beynimde tek bir cümle yankılandı. "Benim çocuklarımla günlerim sayılı!"

"Nasıl istersen öyle yaşa, fakat bil ki,
bir gün mutlaka öleceksin.
Kimi seversen sev ama unutma ki,
bir gün ondan ayrılacaksın.
Dilediğin gibi davran,
lâkin şu da her zaman hatırında olsun ki,
her yaptığının karşılığını mutlaka göreceksin."[62]

"Kimi seversen sev ama unutma ki, bir gün ondan mutlaka ayrılacaksın" hadisine evladımı, eşimi, yuvamı dahil ettiğim an kalbim duracak gibi oldu. Benim o küçücük parmaklarıyla cama şekiller yapan kızımla günlerim sayılı. Demek ki benim kuzumun cama bırakacağı parmak izleri şu an emanet! Ve bir gün bitecek...

Bu kısmı düşündüğümde güneş ışığı söndü bir an, sadece parmak izlerini gördüm camda. Kızımın küçücük parmak izlerini. Eğer ola ki ecelim gelirde ömrüm biterse,

62 Hâkim, Müstedrek, 4/360; Taberânî, Mu'cemu'l-Evsad, 4/306; Heysemî, Mecmeu'z-Zevâid, 2/252.

7 milyar insanı da getirsek kızıma benim kokumu verecek başka hiç kimse olmayacak. Kimsenin evinde kızım böylesine şımaramayacak. Annesi gidince, yaşı küçükte olsa büyümek zorunda kalacak.

Ancak annesinin kollarındaysa "çocuk" olabilir çünkü bir çocuk. Gözleri hep dolu dolu "anne" diyecek bir avuç toprağa. Üzecekler onu belki, göz yaşlarını silemeyeceğim. Ya da en mutlu gününde kim bilir nasıl güzel olacak, ben göremeyeceğim. Bu kısımda gözyaşlarımdan buğulu gördüğüm cama dayandım.

Bir gün gözlerimi yavrularımdan önce kapatırsam ve bu şekilde gelirse bu ayrılık, belki bir sedye üzerinde sayarsam saatlerimi ne yapardım ben? Doyabilir miydim o anda kuzularımı sevmelere? Saatlerim sayılıyken her birini daha çok öpüp koklasam, daha çok, daha daha çok...

Kanabilir miydim ki? Belki de Rabbim ciğerparemi günaha bulanmadan cennetine alarak bu ayrılığı murad edecek. Peki buna dayanabilir miydim? Başka odada yatsa üzeri açıldı mı diye düşünen ben, evladımı bırakıp evime dönebilir miydim?

"Titizliğimle övünürdüm" diyordu kadın. "Her gün dip köşe yapar, günümün çoğunu evimin düzenine harcardım benden daha düzenlisi yoktu. Çok haşarı çocuğuma rağmen(!). Ne zaman kapı, duvar, camda el izlerini görsem hırpalar ve kızardım! İzin vermezdim! Bir kaşımı çattım mı nizama gelirdi. Derken, derken ilk kez evimden uzunca süre ayrı kaldım. Yavrumu kucağımda acile taşırken çıktığım evime, yine yavrumun cenazesinden sonra girdim ilk defa... Ben vardım, evim vardı ama yavrum yoktu artık kollarımda."

Ve diyor; "artık kolumu oynatmaya ne dermanım ne de hevesim kalmıştı. Delirmiş gibi duvarları seyrediyordum. Avuçlarımı sıkıyordum, dayanamıyordum! Bir an bir iz gördüm. Yaklaşınca anladım ki yavrum yine yaramazlık yapmış elleri pisken duvarlara sürmüştü. Bunu büyük bir suç sayıp yavrumu hırpalayan ben; duvardaki bir küçücük parmak izine sarıldım! 'Neden, neden daha çok iz bırakmadın yavrum! Anan öpsün koklasın!!!' diyerek günlerce haykırdım ama her şey için artık çok geçti." diyordu pişmanlıktan ciğeri pâre pâre olmuş bir anne. Takdir olunan olmuştu, lakin ardında yüzlerce pişmanlık vardı. Şimdi belki hiç dağılmayacaktı bir daha evi. Ama dağılan sinesini artık kim toplayabilirdi ki?

Evi 'ev' yapan temizliği mi, yoksa içindeki tebessümler miydi? Ve ben bunları düşündüğüm kısımda ne güneşi ne parmak izini ne de camı gördüm. Gördüğüm tek şey evladımın serçe gibi bana bakan gözleri oldu. Sarıldım, bağrıma bastım, saçlarını kokladım. Benim koynumdasın ya, seninleyim ya şimdi başka hiçbir şeyin önemi yok çocuğum dedim.

Kokunu alamadıktan sonra altın döşemeli duvarlar, yere toz düşmeden kaldıracak olan hizmetçilerim, dört dörtlük bir hayatım olsa ne olacak ki? Ben yine senin kokunu arayacağım elmas döşemeli salonlarda.

Alamadıktan sonra kokunu, yitirdikten sonra gülüşlerini, gayri neyin önemi vardı ki? Ve ben Allah bana neyi, ne kadar lütfettiyse bağrıma basıp "gerçekten" hamd ettim. İşte o gün sayılı günlerimi en güzel şekilde geçirmeye karar verdim. Benim yavrularımla günlerim sayılı!

Bu nedenle mi Rabbim "ölümü sürekli anın" buyuruyordu acaba? Bizi kendimize getirmek için mi? Ahh... Dünya metaına kapılıp nice hikmetleri, nice gerçekleri anlamaktan aciziz.

İkindi güneşi yine vuruyor. Yarım yamalak toplanmış bir ev, yapabildiğim kadar yemek, tepemde gezinen çocuklar. Ve her saniye azalan ömrüm.

Öyleyse değmezdi. İyisiyle, kötüsüyle benim bu evde ömrüm sayılı. Peki bu günlerini hastane odasında saymaya mahkûm olmakla imtihan edilen insanlar yok muydu?

Hastane odasında gün sayarken tüm hayatını sorgulayan ve artık ölmek üzere olan bir hastanın yazmış olduğu mektuptan birkaç bölüme değineceğim. Her dakika eceline yaklaştığını yakinen hisseden o kanser hastası kadın şöyle diyordu;

Hayatımı yeniden yaşayabilsem eğer; bastayken yatağa girer dinlenirdim. Sürekli her şey kötüye gidecek diye düşünmezdim. Gül şeklindeki o çok beğendiğim pembe mumu saklamaz yakardım. Onun nasıl güzel yandığını izlerdim. Yerler kirlense, masa örtüm lekelense bile daha çok arkadaşımı akşam yemeğine davet eder ve her şeye güler geçerdim. Kocamın sorumluluklarını daha çok paylaşırdım, onunla rekabet etmez her halini sevmeye çalışırdım. Eteğimin lekelenmesine aldırmadan çimlere oturur, ayaklarımla toprağa doya doya basardım.

Hamileliğimin bir an önce sona erip, doğum yapmayı dilemek yerine, hamile olduğum her anın tadını çıkarır ve içimde bir canlıyla yaşamanın ne kadar harika olduğunu keşfederdim. Çocuklarım eli yüzü kir içindeyken beni öpmek istediklerinde,

asla "önce git ellerini yüzünü yıka" demezdim. Onlara daha çok "seni seviyorum" ve daha çok "özür dilerim" derdim. Şimdi bana yaşayabilmem için ikinci bir şans verilseydi en çok yapacağım şey; her dakikasını dolu dolu değerlendirmek olurdu.

Lütfen küçük şeyler için şikâyet etmekten vazgeçin. Sizin gibi olanlar, sizden daha çok imkana sahip olanlar ve kimlerin neler yaptığıyla ilgilenmeyin. Sahip olduğunuz her şey için şükredin. Tek bir hayatınız var. Tek bir hayatınız var!

Ve ben;

Ölüyorum...

Arjantin'de bir hastane odası -1985"

Arada bakıyorum hakikaten binlerce sayfa var ki tek paylaşımı evi, eşyası, sofrası, kocası, yakın çekim suratı olan. Tamam kişinin engel olamadığı durumlar olmuş olabilir fotoğraf noktasında. Ben de bunun imtihanından geçtim lakin genel olarak misyonumuz perdeler arkasından hitabet oldu her zaman. Düşünsenize hadislerin büyük bir çoğunluğu müminlerin annesi Aişe annemiz nakletti, ama nereden? Perdeler ardından. Ya bir de "Müminlerin annesi" olup evlenilmesi haram olduğu halde yaptı bunu.

Peki bugün annelerimizin kendilerini gizleyerek naklettiği hadisleri, yakın çekim suratının altına yapıştırmak nasıl bir din tebliğidir? Bir kadının din tebliği yaparken yakın çekim suratına ihtiyacı var mıdır sahiden? Ya da sürekli karı-koca-çocuk saadetlerini paylaşmaya?

Bu plastik sahteliğinde görünen, gerçeklikten çok uzak pozlarda çiftler mutlu, hep mutlu, durmadan hayatında iyi şeyler oluyor. Sanki bedeninde bulunan bütün sinir hücreleri alınmış, hiç bağırmıyor, hiç kızmıyor. Durmadan mutlu aile tablosunu insanların gözüne gözüne sokan insanlar aslında bir bilseler topluma verdikleri zararı. Bilseler annelerin psikolojilerinin derinliklerine aslında çok olumsuz etkiler bıraktıklarını.

Çünkü insanın fıtratında vardır; bir olana bakar döner bir de kendine bakar. Kadın fenomen ve gündemden düşmesin diye dizi film çekiyorlar resmen. Bizim hatun da görünce o saadet tablolarını(!) kocasıyla kıyaslamaya başlıyor. Buyrun nükleer bombası.

Dul olan varmış, yetimi olan varmış, kocasından çeken varmış, heyhat!

Hayır, madem amaç insanları hayata hazırlamak, anneliği öğretmekse şayet ve hep gerçek hayattan misallerle geliyorlarsa çok isterim; lütfen eşinizle bir tartışma anında, en şiddetli anın resmini çekip bunun altını da aynı şekilde doldurun: *"Şu sebeple gerildik, o bana bunu dedi, ben ona şunu dedim gözlerimi şöyle pörtlettim, o bana dişlerini şöyle sıktı bakın yakın çekim çekiyorum tartışma pozumu. Sonra şöyle sabrettim barıştık."* Olmaz değil mi?

Çünkü siz hep güler, hiç kavga etmez, hiç uyumaz, evinizde çalışan yardımcılardan bahsetmez, muhteşem bir profil çizer; sizi takip eden kadınları sadece bunalıma sokar, kendi kocalarını yetersiz gösterir, sizi takip eden erkeklere karılarını cahil hissettirip ve neticesinde bu insanları aşağılık kompleksine sokarsınız.

Yormayalım kendimizi artık. Bırakalım, terkedelim şu yarış pistini. Zaten hayat zor, bir de kendimize ve etrafımızdakilere zorlaştırmayalım. Benden daha güzel sunum mu yapıyorsun?

-Yap.

Bu sene ben evde otururken sen tatilde mi gezdin?

-Gez.

Kocan daha mı seviyor seni?

-Sevsin.

Yaşadığın hayatı, medeniyet seviyeni(!) ne bana ne cümle cihana ispatlamak zorunda değilsin ki, deyip geçelim. Herkes yerinde çok çok iyi olsun, biz kendi huzurumuza odaklanalım. Zira çok yorulduk ya! Vallahi yorulduk. Sinemiz çatladı daha yeter. E bitmiyor çünkü ne lafları ne sözleri, ne eleştirileri.

Bu yüzden kendimize bir şefkat tokatı atıp kendimizi 'kendimize' getirmemiz lazım. Bunun da yolu evvela kendimize merhamet etmekten geçiyor. Kimseyle aşık atmaktan değil. Çünkü asla "en iyisi, en mükemmeli" olmayacağız olamayacağız. Mutlu olmak üstünlük kurmaktan geçmiyor ki! En mükemmel düğünü yapınca, dirseğe kadar bilezik dizince 'olmuş' olmuyor, huzur bu şekilde gelmiyor. İnanın gelmiyor.

Biz kendimizle iyi geçinmeyi bildikten sonra vallahi o zirvede sandıklarımız mutluluğumuza imrenir hale gelecekler. Sonra o zirveden inip; sadeliğin huzurunu tatmak isteyecekler.

Hani Türk filmlerinde olur ya, zengin çocuklar hep fakir mahallelerindeki sevgiye, samimiyete, huzura hayran kalıp orada yaşamak isterler. Fabrikatör aileleri buna ilk karşı çıksalar da sonradan bazı duyguların paraya, saraylara endekslenemeyeceğini anlayıp onlar da bu huzurdan tatmak isterler ve sonra el ele tutup 'hayat bayram olsa' şarkısıyla veda ederler ya inanın bu durumda tam olarak böyle.

'Nasıl olacak bu iş' derseniz; kendimizi sevelim evvela! Kendini sev. Klişe olarak değil, hakikaten sev. Yaşam koçu misyonuyla da söylemiyorum bunları, zaten hiç sevmem o ağızları.

'Derin bir nefes al, kendini olumla' falan da demeyeceğim mizah olarak! Ya hu biz yemeği hangi elle yiyeceğimizden tutun da çok afedersiniz taharetimize kadar Efendimiz'den ﷺ öğrenmiş bir ümmetiz. Hiç ihtiyacımız yok ki uzak doğu metodlarına, olumlamalarına.

Kendimizi sevmeye 'aferin' demekle başlayacağız. Aferin bana! Dönüp geçmişi düşündüğümüz zaman; "hey gidi hey! Bakıyorum da neleri atlatmışsın, nelerin üstesinden gelmişsin bir canına. Valla helal olsun sana" diye kendi omzumuza bir öpücük konduracağız. "Aferin kız, millet kuzu gibi adamla geçinemezken sen içine dinozor kaçmış adamla baş ediyorsun diye kendimizi güçlü, dertlerimizi zayıf göreceğiz" diyeceğiz gülerek.

"Maaşallah bana, elin işi-aşı ayağına geldiği halde yine de söylenirken ben hem iş, hem ev, hem çocuğa yetiyorum, helal olsun" "Nelerin üstesinden geldim ben, ne yaralarıma merhemler sürdüm, aferin valla" "Dişimle, tırnağımla bu günlere çıkmışım ya ben!" "Aferin bana, maaşallah bana"

Hiç de mütevazi olamayacağım kendime aferin verirken. Siz bilirsiniz neler yaşadığınızı, bakın yine dimdiksiniz! Aferin valla!

Kendimizin değerini bilip, kendimize merhamet edeceğiz evvela! Diyeceğimiz aferinleri, edeceğimiz merhameti yalnızca Allah için yaptığımız an emin olacağız ki biz bu yolda asla kaybetmeyecek, pişman olmayacağız. Kimseden aferin beklentisi içine girmeden kendimize bunu telkin edeceğiz! Güçlü kadın olmak karınca misali boyundan büyük dertleri yüklenip, sonra bunalıma girip antidepresanlarla boğuşmak değildir.

Güçlü kadın olmak; yüzdüğü denizin dalgaları yükseldikçe "hadi bakalım sen misin? Ben mi?" diye o hali kefarete çevirmektir. Dedim ya hiç ihtiyacımız yok hangi

dinin ritüeli olduğunu bilmediğimiz söylemlerin ardında koşup huzur aramaya.

Tarihimiz kendine merhamet eden, kendi değerini bilen kadınlarla doludur aslında. Onlardan biri vardır ki, ahh! Dünyadaki nâmı şöyle dursun; cennetin en faziletli kadınlarından biri olmuştur. Düşünebiliyor musunuz "cennet" diyorum. Bu sonsuz diyara "en faziletli kadın" sıfatı ile dahil olacak kadar kendine merhamet eden biri! Şimdi her biriniz tahmin ettiniz kim olduğunu. Evet O! Efendimizin ﷺ, yani biricik kocasının övgüsüyle;

"Bu ümmetin kadınlarının en hayırlısı Huveylid kızı Hatice![63]

Peki onu bu konuma getiren ne idi? Ne yapmıştı da can verdikten 1400 yıl sonra bile ümmetin her kadını ayağının tozu olmak istemişti, saçının teli olmak istemişti. Ne yapmıştı ki Efendimiz ﷺ Mekke'nin fethinden sonra soluklanmak için çadırını onun mezarının yanına kurdurup, Hatice'sinin toprağının yanında huzur bulmuştu. Toprağının yanında huzur bulacak kadar nasıl da sevmişti onu.

Evet, hepimiz biliyoruz ki Hatice annemiz Efendimiz ﷺ ile evlenmeden evvel çok zengin bir hanım idi. Ve kendi kervanını idare eden, o döneme göre yoksul, evi dahi olmayan, yetim-öksüz biriyle nikahlandı. Bu o dönem için asla alışılmış bir durum değildi. Zira o günlerde Hatice annemizle hem Ebû Cehil hem de Ebû Süfyan evlenmek istemiş, annemiz ise o teklifleri kabul etmemişti. Düşünsenize; Mekke'nin ileri gelen iki adamını reddedip Efendimize ﷺ bizzat hizmetçisini göndererek

63 Buhârî, Enbiyâ: 47; Müslim, Fedâilü's-Sahâbe: 69.

evlenmek istiyor. Hatta bir rivayete göre Ebu Cehil ve Ebu Süfyan sırf bu mevzu nedeniyle Efendimize ﷺ ve onun tebliğine daha çok düşman kesilmişlerdir.

"Nasıl bizi değil de Muhammed'i tercih eder" diye! Onu 'Kübra' yapan hallerden biri de budur aslında.

"BİLMİYORDU KOCASININ BİR GÜN PEYGAMBER OLACAĞINI! Bilmiyordu! Onları bizden ayıran yegâne hal bu belki de.

Meryem Validemiz namussuzlukla itham edildiğinde karnında bir peygamber taşıdığını bilmediği gibi, Hatice annemiz de o dönemde hor görülen Muhammed'ine sevdalanırken onun kâinatı göğsünde taşıdığından habersizdi. Peygamberlik inmese, ömrü boyunca "kuru ekmek yiyen bir kadının oğlu" olarak kalsa dahi yine de O'nu hep sevecekti.

Dedim ya, bu durum o cahiliye toplumuna göre pek de alışılmış bir durum değildi. Hatta öyle ki Efendimizin amcası Ebu Talib'in dahi kafasına takıldı. "Benim yeğenim yetimdir, varlığı yoktur. Hatice ise büyük bir servet sahibidir. Ya bunu bir üstünlük görüp de Muhammed'ime zulmederse? Ona itaat etmeyip ezerse" diye endişelenip durdu. Ve dayanamayıp bir hizmetçisini onlara gönderip "karı-koca" ilişkilerinin nasıl olduğunu gözlemlemesini istedi. Hizmetçi Ebu Talib'e döndüğün de;

"Ben böyle bir ev şimdiye kadar görmedim. Ben böyle bir karı-koca ilişkisine şimdiye kadar şahit olmadım! Hatice, neredeyse her konuşmaya 'Anam, babam sana feda olsun' diye başlıyor. Muhammed'in birini iki etmiyor,

hizmetçileri değil Muhammed'e bizzat kendi elleri ile hizmet ediyordu. Muhammed ise onu çok yormamak için yardım etmeye çalışıyor, Hatice'ye aşk ve muhabbet ile bakıyordu. Ben Mekke'de böyle bir ev görmedim!" diyerek şaşkınlığını dile getiriyordu. Amcası Ebu Talip bunları işitip, yeğeninin mahcup olmadığını, hor görülmediğini görünce ağlayarak şükretmiştir.

Ufacık bir makam-mevki, kariyer için eşini kendinden alçak gören kalpler, bu mevzuyu anlarlar mı ki?

Bu durum günümüzde de absürt karşılanıyor, çünkü bizim de o cahilane toplumdan pek bir farkımız kalmamış gibi. Kadın kocayla, koca kadınla yarışıp üstünlük kurma gayretinde. Birbirlerini yenmeye, birbirleri üzerine zafer sağlamaya çalıştıkça aslında yuvalarını nasıl zora soktuklarını anlayamıyorlar. Bir savaş varsa eğer ortada; orada yara, darbe, kan, ölüm de olur mutlaka.

Ancak şunu bilmeli ki insan; yara açtığı eşiyse, kanattığı eşinin kalbiyse kazanmış görünse bile kaybedendir aslında. Çünkü eşlerin birbirlerine karşı kazanacakları zaferleri yoktur, el ele kazanacakları zaferler vardır.

Diğer yarımın kaybettiği bir durumu, ben nasıl kazanmış olabilirim ki? Ateş dolu bir hendeğe düşsem, kollarımla bir çırpı tutunsam ama belimden aşağısı yansa kavrulsa 'bana bir şey olmadı' diyebilir miyim? Artık gövdesinin yarısı yanmış bir insanımdır ve 'sağlıklı' olma özelliğini de yitirmişimdir.

Bağır dur 'kollarım yanmadı ama' diye. O bacağından aldığın yara iyileşmezse, kangren olur bedenin. Sağlıklı olan kolunda hastalanır ve neticesinde komple bedenin hasta olur. İyileştiremezsen kendini 'ölürsün'! Ve seni gömerlerken sadece yanan bacağını gömmezler, sağlam sandığın kollarında girer o toprak altına.

Eş olmak tamda böyledir aslında. Biri yara alırken, bir diğeri iyileşemez. Eş isek, bir bütünü oluşturan parçalar isek birbirimizi yaraladığımızda aslında kendimizin de kanıyor olduğu gerçeğini es geçmememiz lazım.

Bu konuda Hatice annemiz kıyamete kadar bütün ümmete yeter de artar inanın bana. Çünkü o Muhammed'ine ﷺ hizmet ederken aslında kendine merhamet ediyordu. Yuvasına değer verirken, kendine de değer biçiyordu. Bizler ise aynı evin içerisinde tek başına hayat yaşamaya çalışıyoruz. Zaten en büyük problemlerimizden biri de budur; "bir kendine değer biçmek."

Eşine yaptığı ikramı ve ihsanı bir 'lütuf' sanmak. Oysa bir çiçek aldıysan, sulamaya mecbursun. Ona su vermek lütfetmek değildir, senin sorumluluğundur. Eşimiz, çocuklarımız, yuvamız Rabbimizden dileyip de aldığımız emanetlerdir.

Kimse alnımıza silah dayayarak evlendirmedi ya da idam sehpasına çıkarıp "ya ilmeği boynuna geçir ya bu çocuğu dünyaya getir" demedi. Mademki ahvalimiz bu o zaman "değer vereceğiz" ehlimize, evimize. Şimdi bu paragrafta kocaman bir boşluk bırakıyorum.

"Ama Yağmur Hanım siz öyle diyorsunuz da benim şu, şu, şu problemlerimi bilmiyorsunuz" diye başlayan sayfalarca derdinizi yazabilirsiniz. Ve ben bu dertleri dosya haline getirip size yollasam inanın her birinin birbirinin aynısı olduğunu görürsünüz. Günde binlerce mesaj alıyorum ve ekserisi aynı.

-Yok benimki başka bir dert.

-Hayır kardeşim, o derdi sinesinde taşıyan yüzlercesi daha var.

Çünkü ne dedik?

"Bu dünyaya imtihana geldik, kendimizi ispat edip gideceğiz."

Her birimiz yazıldığımız ilkokuldan bir şekilde çıktık değil mi? Kimimiz okul birincisi, kimimiz sınıfın en tembeli, kimimiz devamsızlıktan kalan, kimimiz zorla okuldan alınan, kimimiz takdir belgeli.

Şimdi yalvarsak da 1. sınıfa alırlar mı bizi? Asla. İşte sınavı verdikten sonra bir daha dünyaya da dönmek yok. Ben "bu kitabı okuyun ve uygulayın tüm dertleriniz bitecek" gibi toplumun duymak istediği süslü bir yalan söylemiyorum. Bir dostumun deyimiyle "gece yatarken kulağına maydanoz suyu damlat sabaha beynindeki tüm dertler kulağından akacak" demiyorum. "Şu kelimeyi söyle bak kocan seni sevecek" diye hokus pokus hiç yapmıyorum.

Sadece tüm bu çile yollarından geçmiş neslimiz derman diye neleri sardılarsa çekip alıyor, sizinle paylaşmaya çalışıyorum. Onca hayat okudum, Hatice annemizden daha güzel bir misal bulamadım. Öyle bir hanımmış ki;

kendine verdiği değer, kendine ettiği merhamet tüm dünyasına yansımış. Efendimizin ﷺ peygamber olacağını bilmeden o çöl sıcağında Hira'ya tırmanıyordu. Bu ne demek durup bir düşünelim. Allah aşkına elimizi vicdanımıza koyalım.

Eşimiz gitse ve kendini bir mağaraya kapatsa, kaç gün sabrederiz? Dırdırla, söylenmeyle adamı nasıl bunaltırız, hadi kabul edelim. Ama Efendimiz ﷺ mağaraya çekildi, haftalarca evine dönmedi. Annemiz demedi ki; "ya hu senin ne işin var orada!"

Demediği gibi o kadar fedakâr bir insandı ki her işini hizmetçilere gördürebilecek kadar zengin olmasına rağmen Muhammed'i ﷺ için sırtına yüklendiği yemek ve suyla çöl sıcağında kilometrelerce yürüyerek Hira'ya gidip geliyor; çocuklarının bakımına, ev işlerinin ağırlığına da bir 'ah' demeden katlanıyordu.

Yineliyorum: Hatice annemiz tüm bunları yaparken bilmiyordu bu işin ucunda peygamberlik olduğunu! O yalnızca samimi bir şekilde eşi için yapması gerekeni yapıyordu. Sonra mı? Geldi kutlu müjde...

En başından beri göğsünü bir ferahlık kaynağı kıldığı kocası koşuyordu Hatice Annemize doğru. Sanki karların altında kalmışcasına titreyerek; "Örtün beni" diyordu. "Ne oldu? Konuş? Kendinde misin" bile demeden gitti, o emek dolu elleriyle örttü biricik eşinin üzerini. Sonrasında o kadar yapıcı tavırlar sergiledi ki yüzlerce psikolog bir araya gelse bu telkini yapabilir miydi diye düşünüyor insan.

Efendimiz ﷺ;

-Hatice, kendimden korktum, dediğinde Hazret-i Hatice;

-Anam babam sana feda olsun! Öyle deme. Sen akrabana bakarsın, muhtaçlara yardım edersin, fakirleri doyurursun[64], diye teselliler verdi. Yetmedi, biricik eşinin kalbi sekinet bulsun diye amcasının oğlu bilgin bir kimse olan Varaka'ya götürdü. Anladıktan sonra eşinin ahvalini ilk eli Haticesi uzattı peygamber olan kocasına ve "ben şehadet ederim ki Allah'tan başka ilah yoktur ve yine şehadet ederim ki Muhammed O'nun kulu ve Rasulüdür!" dedi. Ve asıl bundan sonra başlıyordu her şey.

Taşlanırken, sövülürken, dışlanırken, aç kalırken, sürgün edilirken bir tek 'ahh' etmeden 'bizi mi buldu' demeden sığınılacak liman oluyordu Hatice annemiz. Yetmiyordu tüm kervanlarını, itibarını, malını-mülkünü kocasının davası için feda ediyordu!

İki tapuya göre eş seçen, kocasının maaşına göre davranışı değişen bir zihin anlayabilir mi Hatice annemizi? Zengin koca istemeyi bırakın, bilakis tüm zenginliğini kocası için harcayan ama Allah'ın 'selam' gönderdiği bir kadın olmak! Bunu idrak edebilmek mümkün müdür?

"Ben senin zor zamanında sana malımı harcadım da, altınımı bozdurdum da falan da filan da" demedi annemiz! Ne bir çıt çıkardı ne de bunu övünç meselesi yaptı. Üzerine bir de "anam babam sana feda olsun" dedi yüreğini ellerine aldı. Rabbi öyle çok sevdi ki Hatice kulunu, kocasına da o denli sevdirdi! Çok bilinmeyen bir rivayettir bu;

64 Buharî, Bed'u'l-vahy, 1.

Bir defasında Hazret-i Hatice'nin kız kardeşi Hâle, Rasulullah'ı ﷺ ziyaret edip yanına girmek için izin istemişti. Haticesi öldükten sonra yüreğinden hüznü silinmeyen Efendimiz ﷺ bir an Hâle'nin sesini Hz. Hatice'nin sesine benzetti. Bir o sandı, heycandan hâli değişti. Ve sonra Aleyhisselam kendisini teskin etmek için:

"Allahım! Bu Hüveylid kızı Hâle'dir."[65] diye heyecanını belirtti. Bu nasıl bir aşktı!

Hatice annemiz dürüstlüğü, izzeti, samimiyeti ile kendi kulluğuna çok büyük bir değer biçmiştir. Ve bu kulluk, Allah'a öylesine samimi gelmiştir ki O'na Cebrail ﷺ'dan selam gönderecek kadar çok sevmiştir. Çok sevdiği için de; kulu ve rasulü Muhammed'a ﷺ eşsiz bir şekilde sevdirmiştir Hatice kulunu.

Bakın burada bir kadının sadece 'kaliteli bir kul' oluşu mevzu bahisti aslında ve bu ailesinden, çocuklarından, kocasından tutunda arşa kadar yansıdı. Kişinin kulluğunu ispat edebilmesi için illa mükemmel bir hayatı, her şekilde donanımlı bir eşi olmasına gerek yok aksine bir imtihan olacak ki "ispat" hali ortaya çıksın.

Hatice annemizin kocası mükemmel bir kocaydı lakin dünyada kimsenin omzuna bindirilmemiş yükler, sıkıntılar, dertler onun omzundaydı. Günümüz tabiriyle trilyonluk mal varlığına sahipken midelerine taş bağlamak onlara nasip olmuştu. Kendi bebeklerini gömen bir kavmin içinde mücadele verdiler. Onlar bu şartlar altında "kaliteli bir kul" oldular.

65 Buhârî, Menâkıbü'l-ensâr 20; Müslim, Fezâilü's-sahâbe 78.

Bugün her birimizin nasibine düşen imtihanlar da bunun içindir. Mayamızı ortaya çıkarmaktır asıl mesele. Dertler, dertler, dertler... Neye ve kime göre dertlerimiz var?

Bir dostumun çok güzel bir misali vardı, sık sık kendime telkin ettiğim, sizlerle de paylaşmak isterim. Farzedelim ki Aişe isminde bir komşu teyzemiz var ve el bebek gül bebek büyüttüğü kızcağızı yoğun bakımda, günden güne eriyor. Aişe teyze ömrünün ahir vaktini hastane odasında evladı bir nefes fazla alsın diye geçirmekte. Ona ziyarete gitmişiz ve kulağına eğilip;

-Aişe teyze, bu sene bir tatile gidemedin be, desek bize ne der? Yakamıza yapışıp;

-Utanmaz, arlanmaz benim yavrum canıyla mücadele ediyor sen bana tatil mi diyorsun, benim derdim bu mu şimdi, defol başımdan, diye bir çırpıda atar bizi odadan.

Bu kesinlikle böyledir, yavrusuyla imtihan edilenin aklına tatil gelir mi? Şimdi senaryoyu değiştirelim. Aişe teyzemizin çocuğu çok iyi, ufak tefek sorunları olsa da keyfi yerinde. Bir kısır yapmış, hamur kızartmış, çayı da mis gibi demlemiş hep beraber oturuyoruz. O an hafif Aişe teyzeye eğilip;

-Aişe teyze, bu sene bir tatile gidemedin be, desek?

Dizimize eliyle vurup, çayı bir çırpıda yudumlayıp;

-Sormayın kızlar, bizim körolasıca adam tutturdu arabayı değiştireceğim masraf ettirme bana tatil falan yok dedi, bu sene de tıkandık kaldık eve bir nefes aldırmadı bana yine, diye başlayacak söylenmeye.

Sonuç; AİŞE TEYZENİN ARTIK BİR "DERDİ" OLDU!

Mevzu bahis aile hayatı olduğunda bu denklem hiç şaşmaz. Dert olmayan dertler(!) çoğunlukla yorar zihnimizi. Bu konuda İbni Haldun'un çok güzel bir tespiti vardır; "Bazen az miktarda şer olmadan çok miktarda hayrın varlığı tam olarak anlaşılmaz" der.

Bizlerde böyleyiz. Gerçek bir dert edinmeliyiz ki başımıza gelen ufak tefek imtihanlar gönlümüze "dert" olmasın. Allah'ımızın rızasını kazanmak ve ceddimizden teslim aldığımız bu tertemiz fıtratı, ehl-i sünnet itikadını nesillerimize ulaştırabilmek en büyük derdimiz olursa her ne yaşarsak yaşayalım tebessümden ileriye gitmez yüzümüzde.

Tarihe iz bırakan, adı binlerce yıldır anılan önderlere baktığımızda hepsinin bir "derdi" olduğunu görmez miyiz? "Aaaaman be! şimdi ekmek aslanın ağzında, millet geçim derdine düşmüş en büyük dertleri bu" diyor en başta nefsimiz ve sonra çevremiz. Bilmez miyim!

İnanın bana her devrin imtihanı farklı olsa da "mal ve ziynet" kavramları insanlar için her daim önemliydi. Ayrıca bu ekmek kavgası her devirde vardı. Fakat Kur'an'ın şahitlik yaptığı önderlerin malla mülkle işi olmamıştı. Sadece bunu anlasak yeter aslında. Şu hayatımıza dert ettiklerimiz, meşgale edinliklerimiz bizi hiçbir yere taşımadığı gibi; mânen kanatlanıp arşa uçmamıza da engel oluyor. Bu girdaptan çıkmamız gerektiğini ısrarla savunuyorum.

Çünkü Allah katında değer "en zengin, en şatafatlı, en gösterişli" olarak biçilmiyor. **Adem ﷺ'dan bugüne kadar gelmiş geçmiş ne kadar "sevilen" varsa hepsi ödedikleri bedel neticesinde sevildiler.**

Onlar öyle bir kul oldular ki, cennete tertemiz dahil olacakları gün için yaşadılar. Öyle değerlilerdi ki; tertemiz köşkleri hasretle onları bekledi Rabbü'l-âlemîn indinde. Tekrar ediyorum, mükemmel hayatlara sahip değildiler asla.

Bugün iyi bir ev hanımı olman için kocanın peygamber olmasına gerek yok. Asiye annemiz Firavun'un karısı iken yükseldi cennete!

Düşünsenize o devrin en yüksek makamında olan adam ile evli, altın döşemeli mermerlere basarak yürüyor, su içtiği bardak bile elmastan, yediği önünde yemediği arkasında. Nasıl da bizim olması için "dinimizi" hiçe saydığımız bir hayata sahipmiş değil mi? Öyle öyle!

"Kredi çekmeden ev alınmıyor" diyen nefsimiz okusun Asiye annemizi. Vallahi "Allah ﷻ ve Rasulüne ﷺ savaş açarak ev alıyorlar bugün!" Sonra Asiye annemizin hayatını istiyorlar. Nasıl olacak bu iş? Asiye annemiz şu an birçok kadının hayallerinde dahi olamayacak refah seviyesindeki hayat avuçlarındayken, neden reddetti? Neden bunca işkenceye maruz kaldı? Neden öldürülene kadar bir ah etmedi? Neden asla dönmedi fikirlerinden? İşkence edildikçe bedenine, neydi onu güldüren? İman ettiği Rabbiydi ﷻ!

Onlar dinleri için evlerini terk ettiler,
bizler ev için dinimizi terk ediyoruz!
Din için maldan kaçtılar,
biz mal için dinimizden kaçıyoruz.

Cevabımız hep hazır ama. Karşımıza çıkan her imtihanda: "Aman sanki dünyaya bir kere geliyoruz!" deyip sıyrılıyoruz işin içinden. Desek ya bu nefse; "dünyaya bir kere geliyoruz evet, peki ahirete iki defa mı gideceğiz?"

Bu sözü en çok duyduğumuz yer ise evlilikler oluyor genelde. Şatafatı, gösterişi, çok eşya sahibi olmayı bir kültür seviyesi zanneden cahil toplumlara hizmet eden kapitalist bir asrın çerçeveletip duvara astığı söz: *"Bir defa geldik dünyaya, bir defa evleniyoruz"*.

Henüz aynı eve girmeden, eşimizin gözünde kıymetimizi ve hürmetimizi eşya seviyesine düşürttürüyor bu asır bizlere. Birkaç eksiği kaldı diye ebedi hayat süreceğimiz insanı incittiriyor; "iki gün sonra eskiyip atacağı eşya için" eşimizin kalbindeki saygımızı ve sevgimizi azalttırıyor. İstenilen de bu zaten!

Sıcak bir yuva, o yuvada yeşeren evlatlar, eşine bağlı bir hanım, hanımına sadık bir eş. Bu kabusudur kapitalist toplumun! Al-eskit-değiştir mantığına eşlerde dahildir onların nazarında. Huzursuz bir aileden, huzurlu bir neslin çıkmayacağını biliyorlar. Huzursuz Müslümandan topluma hiçbir fayda gelmeyeceğinden eminler. Ve sanırım içimizde çok da güzel kendilerine yer ettiler.

Çeyizine alınan rimelin markası iyi değil diye nişan atan insanlar gördüm ben hem vallahi ve hem billahi! Bu şurda insanlarla yuvalar kuruluyor farkında mıyız?

Bu hamur çok su kaldırır! Bu işlerin tek suçlusu bireyler değil, cahil toplumlardır aslında. Biz İslam'ı kabul ederken, cahilâne örf ve adetlerimizi bırakamadığımız için böylesine çıkmaza girmiş bir durumdayız. Evlilikler iki ailenin yarıştığı bir hipodroma dönüşmüş bir durumda. Aralarında hiçbir problem bulunmayan gençler öyle bir hale getiriliyor ki birbirlerini gırtlaklayacak seviyeye geldikten sonra aynı eve giriyorlar. Sonra düğünde döndürülen iki semazenden medet umuyorlar.

İslamî düğün böyle mi olur? İslamî düğün; o yuva inşaa edilirken hududların aşılmadığı, hürmetin yitirilmediği, boş dünyevilikler için kalplerin kırılmadığı, finansal imkanların zorlanıp haramlara düşülmediği düğündür. Kızcağız "aman, ona gerek yok almayalım" dediği an bir dirsek yiyor "filancanın kızı aldırdı senin ne eksiğin var". Damat tarafının zaten "gerek yok almayalım" deme gibi bir ihtimali zaten yok.

Bu şuna benziyor: Kendisine üç beden küçük elbiseyi zorla giyen biri nefesini tutar, tutar, tutar. Ve sonunda o düğmeler bir patlar, elbise ortadan yırtılır bir daha da dikilmez ya! Aynen budur günümüz evliliklerinin ahvali.

Asgari ücretle geçindikleri bilinen insanların prenses diana düğünü yapmaya çalışmaları gerçeğini bir türlü aşamıyoruz. Bu hakir görme maksadıyla söylenen bir söz değildir. İmkanlar neye el veriyorsa o nispette

yaşamaya çalışmak, sınırları zorlamamak, başkaları ile kendi yuvasını ve kocasını kıyas içine girmemek kişiye huzur verir. Bunun aksini düşünüyorsanız ördek sendromunu hatırlatmak isterim. Hiç suyun üzerinde sanki tereyağından kıl çeker misali süzüm süzüm süzülen ördeklerin yüzüşünü seyrettiniz mi? Nasılda sessiz, sakin, huzurlu bir görünüşleri vardır. Lakin suyun altında kocaman palet ayakları saniyede onlarca defa çırpınmaktadır. Makine misali hınca hınç bir mücadele vardır işin arka planında. Sosyal medyada ya da insanların resmettiği şekilde gördüğümüz o tablolarda bundan ibarettir. Bizlere gösterilmeyen sahne arkasında aslında çırpınan, yorulan, sorunlu hayatlar vardır.

Nice trilyonluk eşler var ki iki lokma yemeği muhabbetle yiyemiyorlar, birbirlerine sevgiyle bakmıyorlar. Adam makam mevki sahibidir ama karısına bir kere "canım" dememiştir. Durumu romantizmden öteye taşıyacak olursak hepimizin bildiği Sakıp Sabancı buna en güzel misaldir. Adamcağız gözyaşları içinde "çocuğumun engelli doğuşuyla evime yangın düştü" diyordu. Şimdi o anne baba saraydan farksız evlerinde hangi keyifle oturabilirlerdi? Ve devam ediyor; "daha oğluma bir çift ayakkabı alamamışım, çünkü hiç yürümemiş. Toyota fabrikam var ama oğluma verecek bir tane arabam yok neyleyim? Amerika'lara, Avrupa'lara gidiyorum ama çocukları görünce tuvaletlere saklanıp ağlıyorum" diyordu.

Bunlar çok büyük ibretler değil midir? Ne ehemmiyeti var can sağlığından, iman saadetinden gayrısının. Yine *Ruhu'l-Beyan* tefsirinde anlatıldığına göre; İsa ﷺ

fakir bir kimseyi görür ve onun ahvaline çok üzülür. Rabbi ona filanca yerdeki kişiyi ziyaret etmesini bildirir. İsa ﷺ oraya gittiğinde görür ki yerde hem fakir hem hasta biri yatmaktadır.

Onun ahvali diğerinden de beterdir. Buna daha çok üzülür. Derken Rabbi filanca yerdeki bir başka kişiyi daha ziyaret etmesini bildirdiğinde gider ve görür ki; hem fakir hem hasta hem gayrimüslimdir...

Bizlere fakirlik ya da hastalık isabet etse bile sabır onu her şekilde lehimize çevirir ve ahiret gününde bu dünyadaki zenginlerin ve çok sıhhatlilerin imrenerek bakacağı makamlara ulaştırabilir. Hiçbir ama hiçbir şekilde kaybeden olmayız, imanımız olduğu müddetçe. Ancak bu imanı yitirdiğimiz dakika hem dünyamızın ve hem de ahiretimizin bedbaht olduğunu bir düşünsenize?

Mahrem hayatımdan bahsetmeyi asla sevmem ama yeri gelmişken kendimden de bir misal vermek isterim. Ben eşim Soner beyle evlilik görüşmesi yaparken Allah ﷻ şahiddir ki maaşını sormadım. Evi var mı? Arabası var mı? Sormadım. Çünkü bunlar zamanla olabilecek ya da nasipte yoksa olmayacak durumlardı. Bilmiyordum işin açığı neye sahip olduğunu, ya da olmadığını. Soranı kınar mıyım? Kınamam ama benim önceliğim olan sorular bunlar değildi. Şuurunu, zihniyetini, merhametini sordum, bunları araştırdım. Ve bana ettiği bir söz evliliğimi başlattı. O da şu idi; "çabalarını, mücadeleni biliyorum. Sen bana de ki "yürüyeceğim" ben ömür boyu yollarını açmak için elimden geleni ardıma koymayacağım!" Bitti benim için. Sorarsanız şu an hâlâ bir evimiz yok, ben de kiradayım.

Çocuklarıma hayatlarını idame ettirecek bir şuur bırakmak için mücadele etmekteyim.

Bugün cahil toplumların eş seçerken baktığı ilk özellik maddîyat oluyor ve sonrakiler "evlenince düzelir" mantığı ile öteleniyor. Sonrası? Ötelenen her şey gün geliyor kişinin başına bela oluyor.

Bugün görüştüğüm yüzlerce kişi "huzurumuz olsun da, eşim şunu bunu yapmasın da vallahi kuru ekmek yemeye razıyız" modunda. İnsanlar evliliğin sadece "para" ile yürümediğini anlıyor eninde sonunda. Bizim rızkımızı veren kocalarımız değil, Allah'tır. Onlar sadece birer vesiledir.

Rabbimizin verdiği kadarıyla yetinmeyi bilmezsek, şeytanın tuzaklarına çoktan düşmüşüz demektir. Önce faize bulaştırır, sonra kavgaları başlatır ve netice olarak en sevdiği amel olan "boşanma işlemini" gerçekleştirir. İşte o zaman ne seni eşyana göre ayıplamasından korktuğun akraban, ne de konu komşun yanında olur. Dört duvar ve sen kalırsın. Etrafındaki o kalabalık birdenbire dağılır. Aldanmamak lazım. Davamızı sürdürmek istiyorsak eşimize sıkı sıkı sarılıp, birbirimizin yaralarına merhem olmaktan başka çaremiz yoktur.

Hani bahsetmiştim ya benim bir hocam vardı, eteğinden tutar peşinden giderdim diye. İhtiyar eşi manavdan meyve seçmeyi beceremez, nerden çürük çarık varsa alır gelirdi. Ve hocam poşeti açar, düzgün olanları ayıklar geri kalanıyla reçel yapardı. Olay bu kadar!

Yani bırakalım çürükten çarıktan evvela kendimizi, sonra ehlimizi yormayı. Ben, sen, o inanın hiçbirimiz mükemmel insanlar değiliz, fıtratende bu mümkün değil. Her zaman dua etmiyor muyuz:

"Ya Rabbi, bize asr-ı saadeti yaşat" diye. Fâtıma annemizin bereketini saadetini isterken bilmez miyiz ki; Fâtıma annemiz evi olmayan kiracı bir adamla evlendi. Karısına ev dolusu eşya alamadı Ali ﷺ Bunun üzerine, Âişe annemiz geldi evin tabanına yumuşak kum serpti de ayakları acımasın diye. Bakın bu kadar basite indirgediler her olayı.

Mehir için kuruşu yoktu, karısı için zırhını sattı. Kimdi bu adam? Cennetin en faziletlilerinden Hazret-i Ali!

Söyleyin şimdi bana eğer hakikaten çok kıymetli olsa idi bu kusursuz evleri, milyarlık gelinlikleri, şaşalı düğünleri Fâtıma annemiz daha çok hak etmiyor muydu? O'nun babası Muhammed Mustafa ﷺ diyemez miydi; "Ya Ali! Evin var mı? İşin var mı? Kızıma ne ile bakacaksın?" Bilakis ne söyledi?

-Ey kızım Fâtıma; Sen ona cariye ol ki o da sana köle olsun. Sen ona yer ol ki o da sana gök olsun!

İşte bu kadar! Nebevî tasvir ile tam olarak "budur evlilik."

Biz daha mı üstün ve daha mı faziletliyiz ki, onların tenezzül dahi etmediklerini talep eder olmuşuz? Sahi, bunca bile bile yapılan hata ve isyan karşısında, biz ashab-ı kiram ile aynı Allah'a ﷻ iman ettiğimize hakikaten emin miyiz?

Her birimize çocukken anlatmışlardır; Hazret-i İsmail'i kesmeyen bıçağı, o sırada koç ile yetişen Cebrail ﷺ'ı uzun uzun hayretle dinlerdik değil mi? Şimdi şimdi düşünüyorum da o evin bir de "kadını" vardı. O nasıl bir kadındı ki yetiştirdiği evlat babasının tek sözüyle bıçağın altına boynunu koyuyor, babası tereddüt ettiği anda; "Allah ﷻ emrettiyse üzülme! Kurban et beni babacığım!" diye haykırıyordu.

Rabbine böylesine teslim olan bir evladı nasıl bir anne büyütebilirdi diye düşünürken, İsmail ﷺ'ın bebekliğine döndüğümüzde aslında aynı itaati annesi Hazret-i Hacer'inde gösterdiğini idrak ettiğim an, yüreğim eridi! Hacer annemiz, çölde bebeğiyle onu yalnız bırakan ve arkasını dönüp giden kocasının peşinden seslenmişti:

-Ey İbrahim! Bunu senin Rabbin mi istedi?

"Bu Rabbimden bir emridir" diye ardına bile bakmadı İbrahim ﷺ. Kocası Hazreti Hacer'den adım adım uzaklaşırken ikinci bir hitap daha yükseldi Hacer annemizin yüreğinden:

-Rabbimin emriyse bu, bizi burada asla perişan etmez, git ey İbrahim!

Düşünmedi, çölde bir başıma ne yaparım ne yer ne içerim diye bir dakika bile tereddüt etmedi. Ya Rab, bu nasıl bir teslimiyettir?

Zemzem suyunun varoluş hikayesi işte bu sözlerin sahibi hanımefendinin Rabbine olan teslimiyeti ve kocasına olan sonsuz itaati ile başlıyordu. Aynısını Hatice annemizde de gördük farkında mısınız? Annelerimiz hep kocalarıyla imtihan olmuşlar özünde.

Hani biz de güya "güçlü" kadın imajı çizmeye çalışıyoruz ya son günlerde. İyi bakalım İslam nişanesi olan hanımların hayatlarına tek tek. Makam ve mevki ile mi yükselmişler yoksa sadece "itaat etmek" ile mi isimlerini İslam tarihine yazdırmışlar? Ya Rab bu nasıl bir vasıf? Bu nasıl bir yükseliş? Bedenen zayıf ve ruhen naif bir kadın sana itaat ile öylesine kuvvetli oluyor ki sen de bu kadınların adını kıyamete kadar tüm müminlere zikrettiriyorsun! Değmez mi bu şeref her şeye?

Hacer annemiz öyle teslimiyetli bir hanım oldu ki; "Rabbim emrettiyse ne beni ne de bebeğimi zayi etmez!" diyerek kabul etti kundaktaki İsmail'i ile çölde aç susuz kalmayı. Sonra, o bebeğin topuklarını vurduğu yerden fışkırdı mübarek zemzem!

Şimdi tam da silkelenme zamanı bizler için! Vaktimiz, ömrümüz, nefesimiz var iken HAYDİ! Rahat bırakalım halıları, kilimleri, camları, perdeleri! Evimiz kadar gönlümüz de kusursuz mu? Hiç gözyaşları içinde bu kıssaları anlattık mı kendi İsmail'lerimize? Artık vakit daraldı, günler eskisi gibi uzun değil tüm bereketler çekildi, sonun sonuna gelmişken neden ziyan ediyoruz bu değerli vaktimizi, kırılıp hurda olacak eşyalar için? Her işimizi kusursuz yapıyor lakin unutuyoruz Allah'ın bize emanet ettiği ailemizi.

Kocamızın kalbi kırıksa, çocuklarımız Peygamber ﷺ kelamlarını annesinden dinleyemiyorsa, aynı şekilde bir evin kadını sevgisiz/ilgisiz kalmışsa, evlatlarımızı kanatlarımızın altına alıp Allah'a ﷻ nasıl itaat edilir öğretemiyorsak, en iyi tatil beldesine de gidilse, en muhteşem evi çocuklarımıza tapulasak, en hijyenik(!) ortamda yaşansa inanın Allah ﷻ için bunların hiçbir kıymeti yoktur!

Allah'ın ﷻ emirlerine itaat etmek ailemizin gönlünü alıp, başımıza ne gelirse gelsin "tevekkül" etmek ile başlıyor.

Evlatlarınızın İsmail, eşlerimizin Hacer/İbrahim olmasını istiyorsak nefsimizin telkinlerinden arınmamız lazım. Çok çok basit meselelerden ne kendimize ne de eşimize kaybettirmeyelim imtihanı! Bir defacık da eşimiz mutlu olsun diye itaat edip "tamam senin annenlere önce gidelim" diyelim mesela. Ne kaybederiz? "Hadi tamam sen nasıl diyorsan öyle olsun" deyip, alttan alttan ince bir tebessüm edelim. Hanımının gözlerine bakıp; "sen gittikçe daha da güzelleşiyorsun. İyi ki evimin senin gibi bir hanımı var! Başka evler boş kelamlar ile doluyken, sen bizim evimizi resûl ve nebîlerin kıssalarıyla temizliyorsun" diyen bir erkek vallahi kazanmıştır ve kaybetmesi mümkün değildir.

Eşlerimizi tebrik edelim, kıymetlerini bilelim. Milyarlarca insanı ardına atıp bizi seçmiş, bizimle aynı eve girmiş. Sevelim gerçekten sevelim! "Ama" ile başlayan her şikâyeti atalım ardımıza. "Ama" inanın benim de eşimden çok şikâyetim var ve eminim ki onun da benden. Lakin bunların hiçbiri iltifatımıza, dokunmamıza, sarılmamıza engel teşkil etmemeli.

Katade ﷺ der ki;

"Erkek toprağa yatar rahatlar, kadın erkeğin göğsüne yatarak rahatlar. Çünkü erkek topraktan, kadın ise erkeğin göğsünde bulunan kaburgasından yaratılmıştır. Kadın fıtratına dayanarak, yaslanarak huzur bulur."[66]

Lütfen bu güzelliklerden mahrum etmeyelim kendimizi. Eşimizi her haliyle kabul edip sadece "sevelim". Bilemeyiz belki çocukluğunda doya doya sevilmediğinden gösteremiyordur sevgisini, yarası vardır içerisinde kanayan el uzatalım ona. Öğretelim bu güzellikleri.

Yaradan bizi "eş" olarak aynı eve dahil ettiyse, söndürmeden o ateşi elimizden gelen mücadeleyi vereyim.

Ben rahmetli anneannemden öğrendim bir insanın sevdikçe nasıl güzelleştiğini. 16 yaşında yüzü kapatılıp, gelin ettiklerinde onu; bindiği atın üzerinden seyredermiş etrafı. Atın dizginlerini kim tutarsa "acaba benim kocam bu mu?" diye sorarmış kendi kendine. Çünkü hayatında bir defa gördüğü bir delikanlı çoktan düşmüş yüreğine.

Eskiden bir kızın sevdalanması susmasından belli olurmuş misali gizlemiş bunu yüreğinin en derinlerinde. Ama yine de asi olmadan ana babasına, razı gelmiş onların istişarelerine. Ve örtüp yüzünü, binmiş onu başka bir köye

66 İmam Suyuti, ed-Dürrü'l-Mensur, c. 6.

dayanamam" dedi ve en son; "Onun tırnağını gösterseler, bütün dünyayı alsalar yok demem" diyerek son nefesini verdi benim Mürüvet'im...

"Herhangi bir kadın, kocası kendisinden hoşnut-ken ölürse, cennete girer."[67]

Bu hadisinin peşine düşen biri gördünüz mü hiç? Ben gördüm! Dile kolay sevdiği adamı Rabbine teslim ettikten sonra tam 30 yıl boyunca, yanında çocukları olmadan dışarı çıkmayan, tesettüründen taviz vermeyen, hangi koltuğu yer etse, tam karşısına kocasının resmini koyan, evlilik yüzüğü hâlâ parmağında duran ve "30 yıllık iddet" yaşayan bir kadın!

Bu nasıl vasıftır Ya Rabbi... Hatta bazen bana; "Rafet'im genç öldü, ben yaşlandım beni beğenmez artık!" diye söylenirdi. "Sen cennet kadını olursan ona senden daha güzeli olmayacak, Allah de, bol bol zikret" derdim.

Ağrıları, sızıları, sancıları bitti bu güzel kadının. Kavuştu bitmeyen sevdasına. Rabbim'in Yasin Suresinde müjdelediği; **"Müminlerin eşleriyle birlikte oturacağı cennet tahtlarında "selamun kavlen min rabbin rahim"** ayetine kavuşanlardan eylesin!

Kim taziye verdiyse "onun aşkına şahidiz, kavuştular" dedi sadece. Ardından bile eşine olan sevgisi konuşuldu. Binbir türlü imtihanlara tutulsalar da birbirlerine olan sevgileri sadece onları değil, 8 evladını da o usul üzere terbiye etmişti. Eşlerin birbirine olan sevgisi çocukların en büyük eğitmeniydi.

67 *Tirmizi, Rada, 10; İbn Mâce, Nikah 4.*

Anne ve babasından bu tavırları gören evlatlar da itaatkâr olacaklar. Anne ve babasının muhabbetine şahitlik eden çocuklar manen doyacaklar.

Ama dedim ya evvelce İslam'danmış gibi görünen lakin İslam ile uzaktan yakından alakası olmayan bazı durumlar vardı. Bunlar bir neslin hayatını resmen kararttı. İslam'da boşanmak, evlenmek gibi helaldi. Rabbimin sevmediği bir helaldi ama bu bir kişinin yeri gelince hakkıydı. Gayet normaldi! Ancak sırf bu 'elâlem ne der' dini yüzünden binlerce kadın ölüme terk edildi. Senelerce ana-babasının evine gönderilmedi.

Kadınlar cahil toplumlarda dayak, küfür yedi öğün öğün, hakir görülmeye alışır oldu. Yeter ki adı "dul" olmasın diye bir ömrünü tüketti. Oysa Allah ne erkeğe ne kadına böyle bir hak vermemişti ki!

Ana dahi evladına haksız yere vurduğu bir tokattan mahşerde hesaba çekilecekken sırf "karım" oldu diye bir kadına bunu reva görmek hangi kitapta vardı? Karısına vuran bir adamın sokakta "erkek" gibi dolaşmasından daha aciz ne olabilirdi ki? Adam olan kendinden zayıf ve cılız yaratılmış bir varlığa güç gösterir miydi? Nice annelerimizin, nenelerimizin bu saçma sapan örfler yüzünden hayatı tükendi. Ama adına da "sabır" dendi! Aman adı "dula" çıkmasın!

Evet, o nikah altında binlercesi kalarak adlarını dula çıkarmamışlardı ama o adın altında yaşayacak bir insan da kalmamıştı. Manen hepsi tükenmiş, ruhsuz bir bedene dönüşmüşlerdi! Kadına eziyet eden bu pislik zihniyet asla İslam kokamazdı, bu cahil beyinlerin çirkin gelenekleriydi!

İslam'da kadın devenin üzerindeyse, deve dahi hızlı yürütülmezdi. Çünkü Efendimiz'den ﷺ gelen bir nida vardı;

"Ey deveyi süren, yavaş ol! Billurlar incinmesin!"[68]

Bu ahlakta olan, kırıp döker miydi? Dini bilip, ahlakı unutan bu toplumda hep kadına "sabır" dendi. Ama ona zalimliği yapana, çocuklarının annesine el kaldırana, Allah'tan ﷻ aldığı emanete sövüp sayana tek kelime edilmedi! Kadına sabır dendi! "Biz neler çektik!" diye teselliler verildi. Ama kesinlikle ona bu zulmü yaşatanın yakasından tutulup;

-Sen ne yapıyorsun, denmedi!

Mazluma sabrın tavsiye edildiği ve zalimin zulmüne sessiz kalındığı bir geleneği bu topluma empoze ettiler. "Yeter, dayanamıyorum" diyen kadına da namussuzluk atfettiler! Dönün bakın annelerinize, ninelerinize... Ne zulümlerle gözlerini bu dünyaya yumdular. Öz ana babalarına hasret bir ömür yaşadılar. Oysa Peygamber ﷺ bunu emretmemişti. Bu "elalem ne der" dini için geçerli bir durumdu.

Şimdi feminizm diye nara atanlara evet kızıyoruz lakin vakti zamanında onların da ellerine koz bu şekilde verildi. Bu cahilliklerin bileti nedense hep İslam'a kesildi lakin İslam asla böyle bir duruma göz yummazdı ki. Bu nedenledir ki hiçbir İslam önderinin, hiçbir dava erinin eşlerini ezdiğini ve sert davrandığını göremezsiniz.

68 Vâkıdî, Meğâzî, II, 675; İbn Sa'd, et-Tabakât, II, 116; VIII, 121; Buhârî, "Buyû'", 111; Müslim, "Nikâh", 87.

Çok uzağa gitmeye gerek yok. Şehit Muhsin Yazıcıoğlu, onca koşturmasının arasında dahi hanımına şu satırları yazarak onu nasıl başına taç ettiğini aleme duyurmuştu:

Kırağı vurmuştu büzün bahçelerime

Solan sevgilerime bin sevda kattın

Kara saçlarına kaderimi bağladım

Buğulu gözlerinde ben, mutluluktan ağladım.

Kanuni Sultan Süleyman Han'ın eşine olan mektuplarını bilmeyen var mı ki?

Karşında ben pervaneyem,

Sen şem-i tabansın bana...

Aşkınla ben divaneyem,

Sen afet-i cansın bana!

Cevr-u Cefa, Kahr-u Sitem,

Mir-i Vefa, Cür-ü Kerem...

Ben ben değil fermanınem,

Sen şah-ı sultansın bana!

Zülfüne gönlüm bestedir,

Ahım göğe, peyivestedir...

Canan, Muhibbi bastadır,

Sen derde dermansın bana...

Bu kelamları yazan cihana hükmetmiş bir adamdır. Ömrünü savaştan savaşa at üzerinde geçiren bir yiğit, yine de eşini ihmal etmemiş ve ona her fırsatta sevgisini dile getirmiş.

Ya Ulu Hakan Sultan II. Abdülhamid Han... Hasta olduğunda bir defa eğilip çorabını giydiren hanımına yedi defa "hakkını helal et" demiştir. Efendimizin ﷺ hangi güzelliğini şu aciz satırlara sığdırayım:

"BEN HATİCE'NİN SEVGİSİ İLE RIZIKLANDIRILDIM!"[69]

Kelamı siler süpürür tüm cihanı... "Nedir bu Hatice sevgin?" sualine verdiği cevap tüm şairlerin kalemleri kırmaz mı?

"Allah bana O'ndan daha hayırlısını vermedi. Her yüz yüzüme ekşirken, onun yüzü bana güldü. Herkes beni mahrum ederken, o her şeyini önüme serdi. Her kapı yüzüme kapanırken, Hatice'nin kapısı bana açıldı!"[70]

Eşine değer vermek, yuvasının kıymetini bilmek asıl erlerin işiymiş demek ki! Eşine zulmeden bir tane İslam önderi olmadığı ve bilakis her yiğidimiz karılarına olan sevgileriyle bilinmişken bu çirkinlikleri İslam adı altında yaşayan ve yaşatan kim var ise Rasulullah ﷺ ahirette en büyük davacısı olacaktır! Ne korkunç bir durum ne faciadır sonu HASMI RASULULLAH OLANIN!

69 Müslim, Kitabü'l-Fedâil, 75.

70 Taberânî, Mucemul-Kebîr, 23/11.

Tüm önder şahsiyetler karılı-kocalı taşımışlardır bu davayı. Ancak aciz, zavallı erkeklerin eliyle hor görülen, aşağılanan, dövülen, ezilen kadınlar ise kendi yaralarını saramamışlardır ki, ümmete faydaları olsun. Hepsi melankolik şekilde, gördükleri zulmü hazmetme derdine düşmüşlerdir. Ne kendilerini ne evlatlarını bir adım öne çıkarabilmişlerdir. Karısına bu hayatı reva gören sözde adamlar ise hayırsız olarak yazılmıştır ahirette açılacak defterlere!

Yaşadıkları travmalardan etkilenen çocuklar ise ya içine kapanmış ya aynısını yaşatarak zulmün bir parçası olmuşlardır. Ama asla bu evlerden "şahsiyetli önderler" çıkmamıştır.

Çünkü kadın neyse, zürriyeti de odur. Neslini düşünen evvela eşine sonra ehline değer vermelidir. İnanın çok zor değil bir kere "çok güzelsin" demek bin gece yetecektir bir kadına. Bir akşam çocukları alıp sadece bir saat müsade etmek, tüm yorgunluğunu silecektir o annenin. Burada yine erkek kardeşlerime yüklenmiş olacağım lakin Allah ﷻ "kavvam" vasfını sizlere "idareci olun, işleri kolaylaştırın, mevzuları çözün" diye vermiştir. Bunu tam manasıyla idrak edip, tatbik edersek aile efradımızı en güzel şekilde muhafaza edeceğiz diye düşünmekteyim.

Hadiste buyrulduğu gibi: "Başkalarının kadınlarına karşı namuslu ve iffetli olun ki, sizin kadınlarınız da namuslu ve iffetli olsunlar."[71]

71 Hâkim, Müstedrek, c. 4, s. 154.

Gözü harama bakana, sokaktaki köpek bile eşinden daha hoş görünür! "Bu ne kadar ağır bir söz böyle" dediğinizi duyar gibiyim. Evet, kıssayı okumasaydım bende aynı şeyi düşünür ve söylerdim.

Zamanın birinde karısı gözüne hoş görünmeyen bir adam onu boşamak ve başka bir evlilik yapmak için bir âlime başvuruyor güya fetva alacak nefsine. Âlim ise onu dumura uğratacak bir kelam ederek aslında günümüzü özetliyor; "Gözlerin o kadar harama bakıyor ki, helalin sana çirkin görünüyor. Bu nefisle; sokaktaki köpek bile eşinden daha çekici gelir!

Sen evvela gözlerini haramdan koru, haramlardan uzaklaş, bak helalin nasıl da güzelleşecek!"

Şunu samimiyetimle söylüyorum ki; bir evde iki saat televizyon açık kalsa o evde ihanette olur, boşanmada olur, her şey olur! Geçen gün eşimle evlendiğimizden beri ilk defa oturup kanal kanal gezdik. İzleyeceğimizden değil, öyle benim gaflet anıma geldi. Vallahi televizyonu kapatmam 10 dakikamı almadı. Hatta sırf internete bağlayıp bazı mevzuları dinlemek için kullandığım o aygıtı o gün evden çıkarma kararı aldım.

Her ama her programda bir trans, bir eşcinsel, fıtratından çıkıp sadece cinsel bir objeye dönüşmüş kadın kesinlikle vardı. Hatta "eski sevgilimden mesaj alsam mutlu olurum, bu modernliktir" diyerek nasihat ediyordu biri genç kızlara! Kim bilir bunu izleyen kaç evli eski sevgilisini aradı sosyal medyada, modern olacak ya! Yani avuçlarımı hakiki manada sıktım. Müslüman bir karı koca asla

yan yana oturup televizyon izleyemez bu ülkede. Müslüman bir hanım kendisine dahi haram olan bölgeleri açık olan bir kadına eşinin yanında bakıyor olmasına nasıl katlanabilir?

Kadının her yeri görünüyor ve eşi de camın karşısında onu seyrediyor. Adı dizi olsa ne olur, film olsa ne olur, yarışma ola ne olur! Ya da Müslüman bir er oğlu er, eşcinsel bir erkeğin kırıtmalarını, mayoyla etap geçmeye çalışan bir erkeğin belli olan uzuvlarını karısının seyretmesine nasıl müsaade eder?

Bu bizim dinimizde resmen 'DEYYUSLUK'tur. Eğip bükmeye, laf cambazlığı yapmaya hiç gerek yok! İtirazı olan Efendimiz ﷺ'a mahşerde sorsun! Kaldı ki bu duruma itiraz edenin de bence bu ülkede olup bitenlerden haberi yok. Bekarları geçtik artık evlilerden illallah etti toplum.

Bekarlar parasızlıktan evlenemezken, evliler birbiriyle kaçıyor. Evliler artık tüm gündemi kaplıyor. Hatta geçen gün bir genç kız twitterde isyan ediyordu; "evliler artık flörtleşmeyi kesin! diye. Adam akşama kadar ağzı bir karış açık Tiktok'ta abuk sabuk hareketler yapan, göbeğinde 10 kilo yağla dans eden kadınları izliyor.

Sonra eve gelip aynı gözlerle (affınıza sığınarak) donunu yıkayan, çoraplarını çitileyen, evlatlarına bakan hanımına bakmıyor! Vallahi aynı gözle bakmıyor! Hakir görüyor, beğenmiyor! Bu kadın çekiyor senin kahrını be! Al getir bakalım videolarda kendini sergileyen, seyrettiğin o kadını iki gün kahrını çekecek mi senin!

Ya da aynısı kadınlar içinde geçerli. "Eşimi romantik bulamıyorum". Kime göre romantik bulamıyorsun? Dizideki başrol artistine göre... Estağfurullah ve etubu ileyh! Böyle bir aile olmaz, böyle bir toplum helakına doğru sürüklenir. Artık bir dur diyelim kendimize. Eşlerin bu durumları bir tek kendilerine değil, çocuklarına da yansıyor ziyadesiyle.

Çocuğu üzerinden para kazanan(!) bir fenomen yemek yedirirken, oyun oynatırken videolarını çekiyor bizimki başlıyor "elâlemin çocukları" diye kendininkini itelemeye.

Bugün çocuk yemek yemiyor diye bile birbiri ile kavga eden eşler görüyorum. Hatta buna şahit olduğum bir anı anlatmak isterim. Kahvaltı yapıyorduk bir mekânda, yan masamızda 2 çocuklu bir aile oturuyordu. Çocuklar yemek yememek adına direniyordu. Anne telaşlı, baba stresli, çocuklar mutsuz! Neden? *"E yemiyor!"* Yemesin! Bırakın yemesin. Çocuğun ruhu o kasvetten nasıl yara alıyor bunu düşünen var mı? Madden yemesine, içmesine, vitaminine takıldığımız kadar manevî durumlarına asla endişe etmiyoruz.

Çocuğa iyi ve çok besin yedirmek kadar, ruhunu besleyebilmekte önemlidir. Hatta bana göre daha önemlidir. Mazlum coğrafyamıza dönüp baksak ya. Afrika'da yerden böcek toplayıp yemeye çalışan yavrularımız, Yemen'de çamurun içinde yaşamaya çalışan bebeklerimiz, Arakan'da evsiz yurtsuz büyüyen çocuklarımız yok mu? Onlar bir şekilde tutunuyor hayata, bizimkiler ölmez korkmayalım bu kadar.

Hatta ne acıdır ki bu mazlum coğrafyadaki çocuklarımızla bizim "kahvaltıda yumurtasını yemedi" diye dert ettiğimiz çocuklarımızı kıyasa kalksak işin içinden çıkamayız. Her biri küçük yaşlarında hafızlıklarını bitiriyor, sorumluluklarını biliyorlar. Biz ise tabak elde gün boyu çocuk peşinde geziyoruz, peşlerinden afedersiniz sifonu çekiyoruz.

Böyle olmaz hanımlar! Bu teknik konulara daha detaylı başka bir kitapta gireceğimden kısa tutuyorum.

Velhasıl şunu iyice bellemeliyiz ki; Hacer'lerin,
İbrahim'lerin oğulları "İsmail" oluyor.
Fatıma'ların evinden Hüseyin'ler çıkıyor.
Bu sebeple tam vakti bugün!
Tüm geçmişimize tövbe ederek;
sosyal medyaya harcadığımız enerji ve
vakti evimizin erkeğini/kadınını razı etmeye
harcayacağız. Evde birbirimize bağırıp
çağırmamız, ilgisizliğe terk etmemiz,
teşekkür etmekten mahrum bırakmamız
Amerika'nın oyunu değil. Bunu biz yapıyoruz!
Rakip görüyoruz. Oysa haklı olduğumuz
mevzuda bile incinmiş bir kalp bırakıyorsak
ardımızda kazanmış olmuyoruz asla ve kella!

Her birimiz dönem dönem bu tarz gafletlere düşmüş olabiliriz. Lakin "bismillah" diyerek ayağa kalkıp her işimizi düzeltmek yine bizim elimizdedir. En güzel takılarımızı takalım artık göğsümüze. Hatice tevazusu, Âişe tatlılığı, Meryem sadeliği, Asiye direnişi göğsümüzde parlayan inci gerdanlığımız olsun. Sinemizde bu gerdanlık parladıkça, Rabbimize verdiğimiz sözleri tutup maddî ve manevî düzelmeye çalıştıkça ne olacak?

Gerçekçi olacağım, her şey sihirli değnek değmişcesine bir anda yoluna girmeyecek. Hani dedik ya ezelden bizimle düşmanlık davası güden bir şeytan ve avaneleri var. Bizi rahat bırakmamaya yemin etmiş düşmanlarımız birer birer devreye girecek. Rabbine samimiyetle yönelen bir kulun başından gerek insî, gerek cinnî şeytanlar hiç eksik olmayacaktır. Hor bakışlar ve "aman hoca mı kesildiniz başımıza!" kelamları. "Daha düne kadar bunu bunu yapmıyor muydun sen?" aşağılamaları...

Kimseyi duyma, bırak konuşsunlar! Yapamaz desinler, dün neydi ki bugün ne olsun desinler, şunu bunu yaptı desinler. Bu senin tevbeni daha da arttırsın. İşte tam o anda ihlasa sarıl.

Nedir ihlas? Süt emen bebek gibi, kendisini övene de sövene de hiç aldırış etmeden işine ve ibadetine devam etmendir. "Sen razı ol Rabbim, aldatıcı bakışlar, cahilce kelamlar umurumda değil" diyerek dimdik durmaktır.

Artık lugatımızdan "elâlem ne der!" cümlesini çıkaralım. "Rabbim ﷻ ne der, Peygamberim ﷺ ne der!" diye atalım adımlarımızı. Yetmez mi konu komşu akraba için Mevla'mızı incittiğimiz?

Ne geçti ki elimize sahte tebriklerden başka?

Misal sofrada bin bir çeşide bakıp dil ucuyla övülüp başka yerde aynı diller yermedi mi bizi? Evimize girip sonra gıybetimizi etmediler mi? Ne kula yaranabildik ne de Allah'ımıza ﷻ gidebildik. Bize kalan ne oldu peki? "Af dileyen yok mu affedeyim, dua eden yok mu icabet edeyim" buyuran Rabbimizin huzurunda olmak yerine bitmeyen mutfak işlerine boğulduk en özel anlarda.

İnsanlar beğensin diye tüm mübarek vakitlerimizi zayi ettik. Netice olarak; vaktimizi gerekirse bir hurma yiyip "aman zahmet etme gel iki sayfa fazla Kur'an okuruz" diyen dostlarımıza ayıralım. Evvela biz böyle olalım ki onlar da sizi bulsun. Hayat kısa! Ailemizle geçireceğimiz vaktimiz sınırlı.

Bu nedenle sıkı sıkıya eşimize ve evlatlarımıza sarılacağız. En temizinden yaptığımız bir tarhanayı bile "hizmet" sayacağız, ecir bileceğiz. Çocuklarımızın vaktini "hijyen" adı altındaki puta zayi ettirmeden onları daha çok öpecek, daha sıkı saracak, daha çok dinleyeceğiz. Eşimiz zor bir insanda olsa tatlı kelam ile konuşacak, onu örtümüz bileceğiz. Bunları yoluna koyduktan sonra fıtratımızı muhafaza etmek için en büyük adımı atmış olacağız zaten. Mevlamın vaadi haktır, O'na yönelenin darda kaldığı bugüne dek hiç olmamıştır.

TESETTÜR

Hazret-i Fatıma Annemiz buyurdu ki:
"Öldüğüm zaman beni gece gömün ki,
yabancılar beni görmesin."

Mısır'ın en kavurucu günlerinden biriydi. Çok açtı, susuzluktan dudakları kurumuştu. Bedeninde akla hayale gelmez işkencelerin izleri vardı. Güneş tam tepesinden vuruyordu çarmıha gerilmiş bir halde sessizce beklerken. Ona bu zulmü yapan bizzat kocasıydı. Dokunmaya kıyılamayacak narin bedenini lime lime etmişti.

Ve nihayetinde geri çekildi kocası, elinden karısının bedenine acımadan indirdiği kırbacı attı, derin bir nefes aldı. Yorulmuştu artık, işkence etmekten yorulmuştu. Sonunda söylene söylene sarayına dinlenmeye gitti. Şu ahvale bakın ki; İşkence eden yoruluyor, ASİYE olmanın verdiği güç ile işkenceye uğramak yormuyordu annemizi. Döndü Firavun ve o alçak sesiyle yineledi dediklerini:

-Gel, dön Musa'nın dininden. Bitireyim bu işkenceni. Bak! Sarayın var, hizmetçilerin var, inci mercandan tahtın var, gel Asiye DÖN BU HALİNDEN!

Firavun ona Mısır'ın devasa hazinelerini, makam mevkiyi, halkın ilah diye taptığı adamın karısı olmayı vaad edip her şeyi önüne seriyordu. Asiye annemiz ona sadece gülümsüyordu. Acı bir tebessümden başka mimik oynamıyordu yüzünde bu şan, şöhret, makam, para teklifleri karşısında.

Firavun ise onun hakikaten delirdiğini sanıp etrafındakilere:

-Şu deli kadına bakın, şu Maşite gibi aklını oynatan deliye bakın, diye haykırıyordu. Oysa Asiye annemiz delirdiği için değil; işkenceler esnasında cennetteki makamı, evi, aslî yeri ve yurdu ona gösterildiği, üzerine meleklerin gerdiği kanatları gördüğü için gülümsüyordu. Gitmek için, kavuşmak için can atıyordu.

Onun bu yolu Allah'a ﷻ çıkıyordu çünkü, Allah'a ﷻ çıkan yolda insan kaybolur muydu hiç? Tereddüt eder miydi? Geri durur muydu? Bu yolda onun imtihanı çektiği işkence mi olmuştu? Ne önemi var? Yolun sonunda Allah ﷻ bekliyor ya. Çarmıha gerilen bileklerindeki kement izleri mi? Sırtında şakıyan kırbaç izleri mi? "Nişane" nedir bilir misiniz? Her biri Asiye annemizin nişanesiydi ahiret yurdunda.

Peki ya biz? Hani nişanemiz? Hani neremizde Allah ﷻ ve Rasulünün ﷺ nişanesi? Herkes bir nişane götürdü O'na giderken.

Şeyh Şamil'in bedeninde tam 125 kılıç yarası saydı onu yıkayan gassal. Ne güzel nişane ya Rab!

Hazret-i Bilal'in nişanesi büyük kaya parçaları değil miydi? Kaburgalarını çatır çatır ezen, ama onu Arş-ı Alâ'-ya taşıyan?

Nerede bizimki ey kardeşim? Onların da devrine göre imtihanları vardı ve kabul etmek gerekirse bizimkilere kıyasla çok çok ağırdı. Onların yaşadıklarını biz yaşasak, bu kadar Müslüman kalır mıydı diye bazen düşünmüyor değilim doğrusu.

Allah ﷻ onlardan yeri geldi canlarını istedi, yeri geldi mallarını istedi ve hatta evlatlarını. Efendimiz ﷺ bu durumu şu hadis-i şerifi ile detaylandırmıştır;

"Sizden önceki ümmetler içinde öyle kimseler bulunmuştur ki, (zalimler tarafından) yakalanır, onun için yerde bir çukur kazılır, o kişi o çukurun içine gömülürdü. Sonra büyük bir testere getirilir, onun başı üzerine konulurdu da cesedi ikiye bölünürdü, fakat bu onu dinden döndürmezdi."[72]

Şu imtihanın ağırlığına bakar mısınız? Bir testere ile ortadan ikiye bölündüler!

Bu hadis-i şerifi lütfen kuru kuru okuyup geçmeyelim. Gözlerimizi kapatalım ve gerçek manada bir testere ile vahşice ortadan ikiye ayrılan, damarlarından metrelerce öteye fışkıran kanlarıyla çırpınan insanlar tasavvur edelim, ne korkunç! Bu işler o dönemde böyle oluyordu. Bunu Efendimiz ﷺ bildirdi bize, bu herhangi senaristin yazdığı alelade bir korku filmi sahnesi değil. Sadece iman ettikleri için geçmiş ümmetlerin başına gelenlerin tek bir misaliydi.

72 Müsned, c. 5, s. 109; Buhari, Menakıbu'l-Ensar, 29.

Ama yine de oturduğu yerden okuyunca insana basit geliyor. Haydi, kalkıp elimize iğnenin sadece ucunu batıralım, ya da minicik bir kibritin ucuna elimizi dokunduralım. Yerimizden sıçrarız acıdan. Nerede kaldı bedenimizin ortadan bölünmesi? Onların da bizim gibi acıyı ileten sinir hücreleri vardı, onların da canı tatlıydı, onlar da biz gibi insandı.

Ama Rabbleri uğruna tereddüt dahi etmeyerek "la ilahe illallah" demekten geri durmazlardı. Geri durmadıkları gibi bu kelimenin tüm sorumluluğunu yüklenirlerdi ne pahasına olursa olsun.

Sonuç? Cenneti kazandıkları gibi, kâinatın Efendisinin ﷺ dilinde sahabesine edilen "nasihat" oldular. Ve kıyamete kadar da konuşulacaklar. İşittiler, iman ettiler ve gereğini yaptılar.

Sahi, "iman ettim" demek o imanın gereğini yerine getirmek değil midir? Dünyevi hayatta bile çok basit bir sözleşmeye imza atınca bunun sorumluluklarını harfiyyen yerine getirmemiz müdürümüz tarafından talep ediliyor ve biz o işe 1 dakika bile geç kalmadan gidiyor, firmanın istediği kıyafeti giyiyor, noksansız işimizi yapıyoruz. Ne için? Ay sonu maaş almak için, sene sonu ikramiyesine kavuşmak, patronun en gözde elemanı olmak için bunca çabayı sarf ediyoruz.

Oysa en fazla 20 sene çalışıp, sonrasında emekli edilip artık istenmeyeceğimizi bildiğimiz bir işe bu eforu sarf ediyoruz. "Sonu" olan bir hayatın "sonu" olan bir sözleşmesine bu hassasiyeti gösterip de, "sonsuz" olan bir hayata aynı hassasiyetle hazırlanmamak akıllı insan işi midir?

Elbette değildir. Öyleyse bize yakışan Rabbimize karşı verdiğimiz sözün tüm sorumluluklarını yerine getirmektir.

"Müslüman" kelime anlamı olarak "teslim olan" demektir. Yani; "BEN MÜSLÜMANIM!" diye haykıran biri aslında;

-Ya Rabbi, ben sana TESLİM OLDUM! Emret, buyur, dile! Ne dilersen, neyi emredersen ben buradayım Ya Rabbi! Çünkü ben senin kulunum, sen istersin de ben nasıl yapmam Allah'ım? Sen buyurursun da, ben nasıl başım gözüm üzerine demem Ya Rabbi, diyordur.

Peki neden hem teslim oldum sana deyip, hem kendimizi yalancı çıkarıyoruz? O güzel Mevla'mız geçmiş ümmetlerden çok ağır bedeller isterken bizden ne istedi ki? Ahval buysa, maraz nedir ki? "Ben Muhammed ﷺ ümmetiyim!" diyene dert verse bile, dermanı da vermedi mi? Şüphesiz! İmtihanı veren, inşirahı da sineye yerleştirdi. "Her zorlukta bir kolaylık var" buyurdu.

Ve hatta öyle emirler verdi ki bize, her biri yine bizim faidemize. Ahh, bir farkına bir varabilsek! Namaz, oruç, abdest, örtü, sakal, zekât... Bunların her birinin insana ve topluma faydalarını bilimsel ve ilimsel anlatmaya kalksak sayfalar yetmezken, soralım nefsimize biz bunların hangisini nişane edip sarıyoruz bağrımıza?

Hiç unutmam, medrese zamanlarında hocamızın bir yakını olan çok ihtiyar bir dedemiz vardı. Ne vakit ezan okunsa, sanki gençliğine dönüp o hız ve dinçlikle ayağa kalkardı. Kollarını bir güzel sıvar, neşeli neşeli abdesthaneye giderdi. Ayna karşısında düğüne süslenir misali abdest alırken şen şakrak hanımıyla konuşurdu;

-Aman hanım, Mevla'yla buluşma vakti geldi. Kalk hanım kalk! Güzel görsün Rabbim beni, çok heycanlıyım çok! Huzura kabul vakti geldi hanım yetiş, diye güle oynaya abdest alırdı. Subhanallah! Şimdi bu dedemizin nişanesi abdesti değil midir? Bu aldığı abdesti belki ahirette onun namı olacaktır ki, Efendimize ﷺ "ümmetinin en tatlı abdest alanı" diye sunulacaktır.

Ya Rabia annemizi bir düşünsenize; "ya Muhammed, bak! Ümmetinden gecede bin rekat namaz kılan hanım budur!" diyecekler onun için. Bu ne onur, bu ne gurur...

Peki ya biz? Müslüman bir hanım olarak en büyük nişanemiz örtümüz olmalı değil mi? Özellikle bu ahir zamanda. Bunca fitnenin, fücurun, çıplaklığın, fuhşiyatın medeniyet sayıldığı bir çağda. Vallahi tam da fırsatı!

Bunca fitnenin arasında Fatıma annemizin asaletiyle yürüyüp, metrelerce öteden bedenimizi değil Rabbimizin ayetini göstersek nişane olarak, Mevlamız kabul etmez miydi katında hiç! Düşünsenize, bize bakan bizi değil ayet-i celileyi görüyor. Bu ne bir güzel şeref, bu ne büyük bir nimet... Örtü ayeti bize nasip olmuş, ne mutlu ya Rabb!

Abdest alan dede misali bende coşkuyla, gülerek, hamd ederek haykırmak istiyorum;

-Bize emretmiş örtüyü Rabbimiz, bize! Nasıl geceyi örtü kılmışsa yeryüzüne, bize de örtü kılmış ayetini sessizce! Ben nasıl öpüp koklayıp bağrıma basmam, nasıl başıma takıp layığınca taşımam ki öyleyse? Bana layık görmüş, ötesi var mı?

Dünya ve içindeki hiçbir bahane benim tesettür ayetine sarılmama engel olmamalı öyleyse! Ertelemek bizim işimiz değildir. Bizler örtü ayeti iner inmez hurma bahçesinde olan "eve gidelim de hele, çaresine bakarız" demek yerine elbiselerinden parçalar yırtıp başına örten sahabe annelerimizin kızlarıyız. Yarın mahşerde onların dizinin dibinde olup tebessümle birbirimize sarılmak için bugün bizde bu emre tabii olmalıyız. Zira ehli hikmet erteleyenler için der ki;

"Yarın değişeceğim dedi ama ölüm emri bugündü,
sarılacağı kefen çoktan örülmüştü."

Elimizde dünyadaki günlerimize dair hiçbir belge ve senet yokken bu ertelemek niye? Bırakalım, bugüne kadar bize bu ayeti tatbik etmiyor oluşumuz ne kazandırdı ki bundan sonra neyi vaad edecek?

Mahrem yaşantımdan çok bahsetmeyi sevmem lakin bende annemin rahminden tesettürü ile doğmuş bir kadın değilim ki. Hatta ailemdeki tesettürlü sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi. Kimseden "örtünmem gerektiği" nasihatini almışta değildim. Küçük yaşlarımda herkesin gittiği yaz tatili kurslarına gittikçe takardım. Sonra zamanla büyüyüp serpilince belki şu an kınayarak baktığımız birçok kıyafet benim de dolabımda var idi. Belki de bu nedenle kimyasallara karşı höt höt konuşurken, iş tesettüre gelince daha iyi anlıyorum insanları, kim bilir.

Velhasıl bir gece rüyamda bir adam gördüm. Aramızda 1 metreden az bir mesafe vardı. Kirpiğinden, saç teline, burnunun oyuntularına kadar görüyordum. Bana bakıyordu ama ne gülümsüyor ne de kızıyordu. Hiçbir ifadesi yoktu. Biraz korkmuş, biraz da şaşkındım. Derken odaya bir kadın girdi. Hemen sordum, abla kim bu? Bana öyle bir baktı ki kendimden utanacak oldum.

-Sen Rasulullah'ı ﷺ nasıl tanımazsın, dedi.

Öyle bir dehşet içinde uyandım ki elimi yüzümü yıkamaya koştum. O an aynaya baktığımda saç-baş dağılmış, yüzüm birbirine girmişti adeta. Ve o gece kendime şunu söyledim;

-Bu dünyada tanımadığını, ahirette nasıl tanıyacaksın! Sabahı zor ettim. Ve özür dileyerek söylüyorum kot şortu çıkarıp, tesettürüme büründüm. Hoş, kimse alkışlamadı. Hatta birilerine göre cinlenmiş, psikolojim bozulmuştu.

Hamdolsun ben bu hali ergenlik dönemimde yaşadım. Belki şu an kendimden çok daha büyük hanımlara hitap ediyorumdur ama asla geç değil! Dedim ya çevremdeki insanlara göre 'kademe kademe gitmeliydim. Birdenbire olacak iş miydi canım?'

Lakin bu iş bir "emir" olduğu ve "ayette tarif edildiği" için asla bizim nefsimize hele hele modanın ahkamlarına asla bırakılmamıştı. Tesettürü kabul eden biri de ayet dururken, kimin kreasyonuna uygun giyinebilirdi ki?

Bugün biri çıkıp da bize; "sen namaza daha yeni başladın o yüzden yavaş yavaş ilerle. Mesela yatsı namazının farzını 2 rekât kılabilirsin. Ya da 5 vakit yerine 3 vakitte

kadar indirebilirsin. Allah içini biliyor senin. Kalbinin temizliği yeter, ne gerek var bir de sünnetlerle uğraşmaya? Sonuçta senin niyetin ilerde tam kılmak değil mi? Şimdilik bu kadar kılsan da olur. Alıştıra alıştıra. Öyle hemen hop diye namaza başlanmaz ki canım!" dese ne deriz ona?

Bu kişiye bir hışımla; "Ne diyorsun sen? İslam'da böyle bir şey yok. Farz olanı nasıl değiştirirsin. Dinden çıktın." demez miyiz? Hiç 3 vakit namaz olur mu Allah 5 emretmişken!

Ama konu namaz değil de "tesettür" olunca niye "yarısını yapsan da olur. Açık gezmekten iyidir. Birden bunalırsın yavaş yavaş örtün diyoruz?" Bu nasıl mümkün oluyor peki?

Namaz ve tesettür her ikisi de "eşit derecede" farzdır ve "değiştirilemez" hükümlerle indirilmiştir. Namazın vaktini 5'ten 3'e indiremezken, tesettürümüzü nasıl pantolon üzeri bir parça şala kadar indirebiliriz? Namazın Rabbi ile tesettürün Rabbi haşa ayrı mı? Neden tesettüre girmeye karar verdiğimizde illa yanlış tesettüre yöneliriz ya da yönlendiriliriz?

Hayır, ilk defa oruca niyetlenen biri sakız çiğneyip; "ben daha yeniyim, Allah kabul eder orucumu, hem niyetimi biliyor sonuçta" diyebilir mi? Elbette oruca başlamadan evvel "orucu neler bozar, neler bozmaz, imsağı ne zaman, iftarı ne zaman" diye araştırır değil mi? "Daha yeni oruç tutmaya başladım, çok susadım, benden bu kadar, ikindide yapacağım iftarımı, sonuçta birden bire oruca başlanmaz ki canım, Allah biliyor niyetimi" diyebilir mi?

İbadeti ifsat olur ve kişi günaha girer. Hatta buna bu şekilde itikad ederse, dinden dahi çıkar.

Hepsini tek tek merak edip öğreniyor ve Allah'ın emrettiği gibi uyguluyoruz değil mi? Peki kardeşlerim; Allahu Teâlâ'nın namaz gibi, oruç gibi belli hükümlerle emrettiği ve "değiştirilemez bir farz olan" tesettür bu kadar basit mi ki kafaya bir bez parçası doladığın vakit tamamlanmış olsun? Neden oynuyoruz Allah'ın farzı ile? Üzerimizdeki ayeti, kaideleri ile taşımak zor geliyor da kıyamet alameti olmak kolay geliyor nefsimize. Oysa bunların hepsi geçici hazlardan ibarettir.

Şeyh Tantavi şöyle diyor: "70 yıldır kitap okurum. İbnu'l-Cevzî'nin şu sözünden daha hikmetli bir söz görmedim. İbadetlerin meşakkati gider, sevabı kalır. Günahların lezzeti gider, azabı kalır."

Bakın bunu tebessüm içinde söylüyorum ki;

-Örtümüze bürünmeliyiz kardeşler. Asiye annemizi kucaklamalıyız, Hatice annemizin dizlerine başımızı koymalıyız, Fatıma annemize çok benzemeliyiz, Aişe annemiz misali örtümüzle sevdiklerimize gülücükler saçmalıyız. Ben örtümden daha güzel bir özgürlük bulamadım, daha çok hiçbir giysimi sevemedim. Çünkü bugün örtüsü olan bir kadın hiçbir iş yapmasa bile sadece onu layık şekilde örtmesiyle dahi büyük bir işi başarmış, konuşmadan da safını belli etmiştir.

Günümüzde "çıplaklık" bir savaş mevzisi olmuştur. Açık hanım kardeşlerimle Hasbihal ettiğimde onlar bile sokakların halinden şikâyet etmekteler. Hani tesettürsüz olmayı geçtim, insanlar anadan üryan bir şekilde dolaşmayı medeniyetler seviyesini aşmak sanıyorlar.

Bugün sahnelerde şarkı söyleyen paçavralar sesiyle, sanatıyla değil de sadece soyunarak siyasi görüşlerini bildiriyorlarsa bizlerde örtünerek safımızı göstereceğiz.

Sırası gelmişken bu çıplaklara da iki kelam etmeden geçemeyeceğim, çünkü dediğim gibi bu artık terör haline gelmiş bir durumdur. Bir yazım vardı, yaklaşık 5 sene evvel yazdığım. Altından ismim silinip o kadar kişiye atfedildi ki, artık "anonim" bir hale geldi. Gelsin gelmesine de neredeyse kırpa kırpa çeyreğini bırakmışlar. Bari bunu yapmasalardı diyerek yazımın orijinal halini yıllar sonra sizinle paylaşayım.

"Beynimizde bir algı var "sapık" dendiği zaman sadece akla erkek gelir. Oysa sapık kadınlar da yok mudur toplumumuzda? Çok garip geldi değil mi okuyunca "sapık kadınlar"! Şimdi tasavvur edelim;

Bir erkek düşünün ki avret mahallini iyice belli edecek tarzda çok dar bir pantolon giyse, kalçası ve mahrem uzuvları tam net olarak belli olsa toplum onlara; "sapık, rezil, ahlaksız!" diye tepki gösterir değil mi? Kesinlikle bu böyle olur.

Ama şimdi bakıyoruz, başı örtülüsünden açığına bazı hanımların giydikleri taytlar, daracık pantolonlar, etekler her hatlarını belli etmekten ziyade, uzaktan bakıldığında

çıplak sanılacak kadar bedenlerine yapışmış bir vaziyette! Çok afedersiniz üreme organları daha çok belli olsun diye dolgulu iç çamaşırları bile giymekteler. Peki böyle bir durumda erkeğe müdahale ediliyor, erkek ayıplanıyor da kadınlara neden müdahale edilmiyor? Ama o kadının özgür yaşam tarzı değil mi? Erkeklere neden yok o özgürlükten?

Ben zaten kimsenin o özgürlüğüne(!) laf etmiyorum şu anda. Sadece şunu belirtmek istiyorum;

"Elhamdülillah Müslümanım!" diyorsak adımız gibi biliyor ve iman ediyoruz ki İslam dininde kadın baştan aşağı avrettir! Sokağa çıktığında örtünmesi ilahi bir emirdir! Örtünmezse günahı vardır! Bugün her ne kadar tesettürsüz kadın tasavvuf şeyhleri(!) "aman tesettür kalptedir" falan diye nefslerine yediremediğinden bu ayeti inkâr etseler de bu böyle değildir.

Bir kadın dese ki "ya evet tesettür farzdır ama benim nefsime zor geliyor" onu öper başıma koyar ve elinden sımsıkı tutarım örtüyü sevene kadar. Ama kalkıp da "benim kalbim temiz, gerisi boş" dese zaten ayeti inkâr etmiş olur neyin tasavvufundan bahsedecek?

Kaldı ki tasavvuf Allah'ın emir ve hududlarını en ince ayrıntısına kadar tatbik edip nefis terbiyesi yapmaktır. Televizyonlara açık saçık dekolteli çıkıpta mutasavvıfçılık oynayanlar ne bu dinin ne de tasavvufun temsilcisi değillerdir. Zaten gerçek bir iman ehlini oraya çıkıp da konuşturmazlar. Gerçekleri sevmiyor medya. Neyse konuyu çok dağıtmayalım. Peki kadınlar için

ayetle sabit bir şekilde durum bu derece ciddi olduğu halde tayt, mini etek, dekolte gibi kavramlar ona özgürlük oluyor da erkeğe neden sapıklık oluyor?

Kadının avret mahallinin belli olması moda, erkeğinki sapıklık öyle mi? Nasıl oynanmış zihinlerle, algılarla görüyor musunuz? Bu artık ilmen de ortadadır ki kokuların bilinç ve şehvet üzerinde etkileri vardır.

Hatta geçmişte Avrupa'da afrodizyak (cinsel uyarma, dürtü) etkisi olduğu için yasaklanan parfüm çeşitleri olmuştur. 1400 yıl evvel de bir kadının kokusunu başkasına duyuracağı şekilde kokulanıp topluma girmesi Peygamber lisanı ile yasaklanmıştır! 'Müslümanım' diyen bir hanım için durum bu kadar ciddi iken otobüse, metroya bedenini parfüme bulayıp binen, istemsizce burnumuzun direğini sızlatan ve yanımızdan ifil ifil geçtiğinde beynimizin limbik sistemine direk şehvet hormonu uyarısı verecek kadar kokulanan bir kadın; ben istediğimi giyerim bana bakmayın o zaman" dediği gibi "ben istediğimi sürerim beni koklamayın da!" diyebilir mi orada bulunanlara?

Niye otobüste bulunan en az 20-30 kişinin özgürlüğü alınıyor ellerinden? Bu adamlar yol boyunca bu kadının feromon hormonu salgılatan ve dolayısı ile testesteron seviyesini yükselten o cazibeli kokusuyla beraber yolculuk yapmak zorunda mı efendim? Ben bakın "helal olduğu halde" hiç çarşı pazarı göğüsleri yarıya kadar atletinden fırlayan tarzda gezen bir erkek görmedim. Siz gördünüz mü?

Görsek sapık diye kovalarız muhtemelen. Bizim evlatlarımız neden sokakta bacak, kalça, göğüs ve bizim evde "mahrem" diye öğrettiğimiz organları görmek zorunda? Peki ben eğilip domates seçerken herhangi bir kadının göğüslerini neden görmek zorundayım?

Yani göz zinasına her dakika bulaşmama gayretinde olan ve evliliğe de güç yetiremeyen bunca genç benim gördüklerimi görüyorsa asrın Yusuf'u olmuşlardır.

Herhangi bir resmi makama, toplantıya, düğüne sırt, göğüs, bacak dekoltesi içeren bir takımla gelen erkek gören oldu mu? Peki pantolonu dizlerinin üzerinde olan bir adamı ne kadar ciddiye alırsınız? Yaz sıcağında kadın iki düğmesini açıp rahatlarken adam niye gırtlağına kadar çektiği kravatla boğulmak zorunda?

Kadın açınca modern bayan, erkek açınca neden serseri kılıklı? Kim koydu bu kuralları? Kadını açarak özgürleştiren bu algı, erkeğe neden aynı açılma özgürlüğünü tanımıyor? Olmaz ki ama. Hani biz eşittik?

Bir bankta kalçasının tam altına gelecek kısalıkta şortu ile oturan bir adamın yanına çocuğunuzu oturtur musunuz? Hadi ama samimi olun. Ne münasebet değil mi? Deli midir sapık mıdır nedir! Teklifim bile nasıl çirkin geldi size? Peki aynı şekilde oturan, kalçasından aşağısı çıplak bir kadının giyinişi neden sizi aynı şekilde rahatsız etmiyor hiç düşündünüz mü? Kim oynadı bizim algılarımızla?

Velhasıl sokaklarda yatak odası kıyafeti ile dolanan erkek nasıl normal değilse, o şekilde dolanan bir kadın

da asla normal değildir! Toplum ahlâkı denilen bir durum vardır. Kimse, "ben istediğimi giyerim sen bakma" diyemez. Bu durum aynı bir antilobun aslanların önünden geçip de "ben özgürüm, beni yiyemezsiniz" demesi kadar absürt bir durumdur işin özünde.

Madem açılıp saçılıp, istediğimizi giyeriz kimse bakıp da nefsi hislenmesin diyorsanız çıplaklar kampını neden kınıyorsunuz o zaman? Bu kampta da herkes çıplak geziyor ama kimse kimseden şehvet duymuyor, niye rahatsız oluyorsunuz? Çünkü "toplum ahlâkı" denilen bir durum var ve herkes bu kurallara uymak zorunda! Bugün erkekler giyse ahlâksız, sapık diyeceğimiz kıyafetleri, kadınlar giydiğinde sorun olmuyorsa burada bir "algı operasyonu" var demektir.

Bazı kirli eller bile bile beynimize bunları işliyor. Toplumumuzun ahlâkını bozuyorlar! Toplumumuzun kalitesini düşürüyorlar! Bugün evlatlarımız evde mahremiyet eğitimleri alıp, çarşı pazarda birçok kadının göğsünü, kalçasını, bacaklarını görmek zorunda kalıyorsa bu da bir "çocuk ve toplum istismarı" sayılmalıdır!

Sokaklardaki bu giyinik çıplaklar düzelmedikçe, toplumumuz da düzelmeyecektir! Ben bir kadın olarak sokakta yürüyemez hale geliyorum. Çünkü kadının kadına da mahrem bölgeleri vardır. Ve ben o bölgeleri gördüğümde günaha giriyorum. Hal kadınlar için dahi bu kadar vahimken erkekler ne durumda düşünmesi bile zor! Peki ağızlarını açabiliyorlar mı?

"Benim bedenim, benim kararım" diye dökülüyorlar sokaklara. Açtıkları pankartlar dahi ne edebî ne ahlakî. Kendilerini küfretmeden, soyunmadan ifade edemeyen bir toplumun nasihatten ziyade rehabilitasyona ihtiyacı vardır diyorum.

Benim bedenim, Rabbimin kararı diyen; kurtuldu.

GÜNAHLAR
VE
TEVBELER

Kimsesiz hiç kimse yok herkesin var kimsesi,
Kimsesiz kaldım yetiş ey Kimsesizler kimsesi!
Avnî (Fatih Sultan Mehmed)

Ön yargılarını bir kenara bırakıp ama'sız lakin'siz düşündüğü zaman vâkıf oluyor insan hikayesinin nereden başladığına. Ve vâkıf oluş bütün hayatını bir anda değiştirmesine yetiyor. 'Anlamak' ise tüm dertlerin dermanı haline dönüşüyor. Anlayacağız ki 'neden-niçin' sorusunun cevabını verebilelim kendimize.

-Nasılsa öleceğiz, neden bu 'fıtrat' mücadelesini vermeliyim?

-Niçin ilerleyen teknolojinin getirdiği bunca yeniliği sürekli sorgulamalıyım? Bu minvalde sıralanacak binlerce soruya verilecek kısacık bir cevap var aslında:

-UNUTTUĞUMUZ BİR ŞEYLER VAR!

Aslında bütün hikayemiz, yaşanılanlar, bunca telaşe "unutmakla" başladı. Bu öyle ocağın altını açık unutmak gibi bir şey değildi üstelik. Ocak yanarken korkusu gelir, dumanı tüter kendini yine bir şekilde hatırlatır. Lakin insanın yanışı madde gibi olmaz. Yanar, kavrulur da dumanı bile tütmez. Sonra bir bakar ki koz olmuş yüreği. Öylesine hissizleşmiştir ki nereden vurulduğunu dahi hissedemez hale gelir.

İnsanın unutması başka bir ahvaldir. Öyleyse her birimizin koz olan yüreğine üfleyip 'iman ateşinin' yeniden yanmasına vesile olmak gayretiyle naçizane bir hatırlatma yapmak istiyorum.

İnsan UNUTTU. Neyi unuttuğunu dahi unutacak kadar derin bir unutma oldu bu. Kilit üzerine kilit gibi.

Nasıl yani, dediğinizi işitir gibiyim. Şöyle misallendireyim; korku filmi senaryolarını bilirsiniz. Klişe olarak adamın biri birden kan ter içinde uyanır hiç bilmediği bir yerde, hiç bilmediği bir hayatın içerisindedir artık. Geçmişine dair hatırladığı zerre bir şey kalmamıştır aklında. Ne yapacağını, nereye gideceğini hatta adını bile hatırlamaz. Sürekli bir yerlere doğru koşarak çıkış kapısı arar. Ve senaryo bu şekilde devam eder.

Aslına bakarsanız bizim de yaşadığımız bazı durumlar farklı değil bu senaryodan. Nereden geldiğimizi, nereye gideceğimizi, dostumuzu, düşmanımızı unutmuşcasına savruluyoruz ordan oraya! Ama bilmiyor ki insanoğlu, unuttuğu hakikatler onun peşini bırakmıyor.

-Bizim unuttuklarımız, bizi unutmuyor!

Hani bazen olur ya biriyle kanlı bıçaklı hale geliriz. Sonra günler gelir geçer, biz içimizde bu meseleyi halledip kendi halimizde yaşamaya başlarız. Ne kinimiz ne sinirimiz kalmamıştır geride. Çoktan unutmuşuzdur. Ama duyarız ki o kişi bizim için aynı şeyleri düşünmüyor. Sürekli ayağımızı kaydırmak için planlar yapıyor, üstelik çok da zeki! Tam bir profesyonel, bilmediği yok. Gözü kara, fazlasıyla tehlikeli...

Evimize her an istediği yerden girebilir, bizi yok etmesi saniyelerini almaz. Böyle bir düşmanı olan kişi kafasına göre tedbirsiz yaşayabilir mi? Keyfince her istediğini yapabilir mi? Elini her şeye rahatlıkla uzatabilir mi? Elinden gelen güvenlik önlemlerini almaz mı? Ve gerekirse kendini eve dahi hapsetmez mi? Uykuları kaçmaz mı?

Bu durum insanoğlu için ne kadar da korkunç bir ahvaldir değil mi? Verdiğim bu misal sahiden başımıza gelse idi, korkusuz tek bir nefes alamazdık. Bir saniye bile UNUTAMAZDIK. Öylese itiraf edeyim; o düşman hepimizin ensesinde!

Ne acıdır ki bu yazdıklarımı daha iyi anlayasınız diye misal olarak vermedim ben, tam olarak hakikati söyledim. Ve hatta az bile söyledim. Rabbimizin kelamı ile sabit ki biz bu düşmandan daha şerlisine sahip olarak geldik dünyaya. Ve bu bizden gizlenmedi, asla saklanmadı.

Aksine Rabbimiz tane tane izah buyurarak ikaz etti. Allahu Teala her defasında hatırlatmasına rağmen;

"İNSAN; ŞEYTANI UNUTTU!"

Şeytanın düşmanlığı hiçbir şeye benzemez. İnsanoğlunun düşmanlığı da çok şerlidir lakin nihayetinde biz unutkan yaratılmışız. Bizim bugün düşmanımız olan yarın en faideli dostumuz olabilir. İnsan düşmanını affedebilir. Çok şedid de olsa oturup uzlaşabilir.

Lakin şeytan böyle değildir. İmanını almadan, Rabbine isyan ettirmeden bırakmaz seni. Hem bu dünyanı hem ahiretini ziyan edene kadar iki eli yakandadır. Uzlaşmak, barışmak, dost olmak gibi bir durum mevzu bahis dahi olamaz. Sonu gelmeyen bir mevzudur bu. Tabiri caizse bu 'kan davası' kıyamete kadar sürecektir.

Peki düşmanı 'şeytan' olan insan neylesin? Hemen en büyük silahına sarılsın;

أَعُوذُ بِاللهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ ، بِسْمِ اللهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

"Kovulmuş olan Şeytandan Allaha sığınırım, Rahman ve Rahim Olan Allah'ın adıyla!"

Efendimiz ﷺ dahi yaşadığı her anda insanoğlunun en şerli ve şedid düşmanından bu kelimeler ile Allah'a sığındı. Allahu Teala Kur'an-ı Kerim'i bu kelimeler ile sarıp sarmaladı.

Ya sahabe ve ecdad? Onlar besmelesiz nefes bile almadı. Bu kadar detaylı bir düşman tarifinden sonra çözüm olarak sanki başka bir şey bekliyorduk değil mi? Nasıl da besmele hafif geldi gözümüze!

Eğer kafa karıştıracak şekilde postmodern ifadeler kullanarak, fazla bilimsel bir ağızla konuşsaydım ya da bunu bir ritüel olarak ifade etseydim kabul edelim daha bir marjinal hissederdik. Hatta mor bluzuma turkuaz etek-pantolon giyip, turuncu bandanalı bir hippi astrolog/müneccim kombini yapıp kendime hafif mistik bir hava katarak, arkamda sırlar dünyası efektleriyle "şeytanın tehlikelerinden korunmak için garanti sözler" diye binlerce insana fiyasko pazarlasaydım eminim toplumun gözünde çok daha değerli olurdum, olurduk.

Bugün insanları Rahman'ın yolundan çıkartarak, aslı astarı olmayan ritüelleri 'dinde varmış gibi' lanse ederek milyonlarca imanı çalıyorlar.

Namazı 'benim kalbim temiz' diyerek kılmayan ama yaşam koçu dedi diye gecenin bir vakti evrene mesaj gönderen, Rabbi'nin EMRETTİĞİ örtüyü 'takanları da görüyoruz' diye takmayıp, yine yaşam koçu buyurduğu için boynuna abuk sabuk frekanslar yüklü ne düğü belirsiz objeleri takan Müslümanları(!) görüyoruz artık. Ayetler okunup amel etmek, dünyaya nizam vermek ve Allah'ın kanunlarını tüm cihana haykırmak için indirilmiştir. Efendimizin ﷺ de tek gayesi zaten bu idi.

Ama bugün ayetler sanki sırf nazardan, cinden korunmak, zengin olmak, kısmet bulmak, ev-araba almak için inmişçesine onlarla oyun oynayan(!), frekans yükleyen, ayin yapan bu insanların haşa oyuncağı konumuna getirilmeye çalışılmaktadır.

Kudretinden Efendimiz'in ﷺ bir bir titrediği, Hazret-i Ömer bin Hattab'ın bineğinden düştüğü ayetlerimiz bugün sosyal medyada şaklabanlık yapan avanelerin ağzına düşmüştür. Âdem ﷺ'dan beri insanoğluyla bitmez tükenmez bir kan davası olan şeytan bu kez çok profesyonel bir şekilde insanı aldatmıştır.

Yaptığını Allah için yaptığını sanıp, özünde şeytana hizmet eden binlerce insan bugün 'yaşam koçu' diye ne yazık ki etrafımızdadır. Şeytanın dediklerini yaparak, şeytandan korunmaya çalışmak ayrı bir komedidir. Hatta şeytan izledikçe; "bu kadarı ben bile tahmin etmiyordum!" diyerek kıkır kıkır gülüyordur halimize. Çok acı değil mi sahiden?

Bizler Besmeleyi dahi unutmuş bir halde yaşıyoruz. Şeytan damarlarımızda gezerken, dilimiz kaç defa besmele çekti dürüst olalım? Ama diyorum ya sıradanlaşmış artık. İlgi alanımıza girmiyor toplum olarak. Başka bir şeyler lazım bize. O kadar profesyonel bir düşman ki, ondan sığınırken bile onun tuzağına düşüyor, aslında yine ona hizmet ediyoruz!

Biraz komik gelecek belki ama ağlanacak halimize gülelim; biri çıksa "koluna 262345252 yaz korunacaksın" dese atlarız, 'amuda kalkarak el çırpıp kötülükler hanenden gidecek' deseler 80 yaşındaki ninesini dahi amuda kaldırarak, alkış tutturtacak insanlar var. Ama gayet sade ve sakin bir şekilde sadece "euzu besmele çek" desen; "bu muydu tavsiyen? E başka bir şey yok mu" diye bakıyorlar. Bu tavırlar içinde bulunmak dahi düşman olan şeytanın tuzaklarına düşmek demektir zaten, ama idrak edebilene.

Hafife aldıklarımızdan yakalanıyor,
basit gördüklerimizden vuruluyoruz.

Oysa Mevlamız öyle güzel bir fıtratla, öyle güzel bir Kitap'la, kâinatın efendisi bir peygamberle müşerref eylemiş ki bizleri! İlmek ilmek ayetlerde bir tek açık kapı bırakmayacak şekilde muhafaza altına almış hepimizi. O kadar açık ve o kadar net ki herşey! Kıyas etmek çok basit.

Önüne sunulan maddî-manevî her ne var ise sorulacak sorular bellidir;

-Bunu benim Peygamberim yapmış mı?

-Sahabesi tatbik etmiş mi?

-Tabiin bu işi sürdürmüş mü?

-Ecdadımız bu işlerden haberdar mıymış?

Sorulan bu sorulara elbette bir cevabı bulunmayan merdivenaltı büyücülerinin verdikleri tek cevap şu oluyor; *"ama hadis var 'ilim Çin'de bile olsa gidin alın!'"* Size kâfirin dini ritüellerini mi alın dedi Efendimiz ﷺ, bu nasıl bir iftiradır!

Yahudi'nin tırnak kestiği şekilde dahi tırnağını kesmeyen bir Peygamber bunu söyleyebilir mi? *"Bugün manevi bubranlarından kurtulmak için puta tapan bir Budisti'n öğreti ve ritüellerini öğrenin, Müslümanlara pazarlayın!"* şeklinde şerh edilebilir mi bu hadis! Allah Müstean!

Efendimiz'in ﷺ şu hadisini neden okumazlar; "**faydasız ilimden sana sığınırım Ya Rabbi!**"[73] Bunlar onların sandığı gibi ilim değil, bâtıl dinlerin ayinlerinin birer parçasıdır! Sahabe namaz dahi kılmayıp, sabah akşam yoga-meditasyon-bilinçaltı terapileri peşinde koşan günümüz insanlarını görse idi ne derdi acaba! Gözyaşları içinde;

-Biz ki tevhid inancımızı koruyarak karnımıza taş bağladık, yeri geldi kanımızı akıttık, sizlere ne oluyor da bizlerden daha iyi imkanlara sahipken bakkında hiçbir şey bilmediğiniz bunca uygulamayı kendinize helal ediyorsunuz? Bunlar bak olsa idi muhakkak ki Muhammed ﷺ bize bildirirdi, demezler miydi? Verecek ne cevabımız olabilir ki?

Kaza namazları, borç oruçları, edilmemiş tevbeleri, alınmamış helallikleri, tozlanmış tesbihleri, sayfaları açılmamış Kur'an'ları, aşınmamış seccadeleri olan Müslümanlar bu bâtıl işlerin peşinde koşup 'huzur' umduklarından hesaba çekilmeyeceklerini mi sanırlar? Bir defa *Riyazü's-Salibin* okuma gibi bir gayreti olmayanlar meditasyon ile mi hayatlarına yön verecekler?

Hayatü's-Sababe'nin ciltlerine elleri değmeyenler hangi bioenerjiyle güç bulacaklar? Bunlar bu toplumu bilerek ve kasten ifsad etme projelerinden biridir. Ve bugün bu hamur tutsun diye, mayasını tahmin edemeyeceğiniz kadar evvelden attılar. Cep telefonlarının yaygın olmadığı zamanlarda kapı eşiklerinden içeri kağıda yazılmış mektuplar atılırdı. Bir çoğumuz denk gelmişizdir. "Bu kağıdı 7 defa yazarak çoğalt ve 7 kapıdan içeri at. Falanca inanmadı evi yandı, filanca inanmadı eşi kaza geçirdi"

73 Tirmîzî, Daavât, 68.

gibi söylemlerle de kuvvetlendirmişlerdi. Ve o kağıdı 7 defa yazıp dağıtmazsa başına bir iş geleceğine inanan insanlar bugün aynı yöntemle başlarına "güzel şeyler" geleceğine inanmaya başladılar.

Cep telefonları girince evlere bu sefer sms olarak evrildi. "Bu mesajı 10 kişiye gönder dileğin kabul olacak, beklediğin bir yerden haber gelecek" vs vs... Günümüzde ise tuzlan, çapalan, "katıldım" yaz, kodlan, 42342 sayısını yaz, yaşam çiçeğini as, frekans yüklet ve daha nice sayamadığım saçmalıkla bu ritüeller devam etmekte. "Böyle diyorsunuz ama ben filanca uygulamadan fayda gördüm" diyenler. Elbette olacaktır.

Size bir sır vereyim mi? Vallahi domuz eti ve alkol aşırı kan yapıyor, öyle böyle değil. Bu nedenledir ki Avrupalıların kanları bize oranla çok yüksek referans aralığındadır. Peki bir Müslüman çok kan yapıyor diye bu iki necise elini sürebilir mi? "Tamam İslam haram kılmış ama ben yedim, fayda gördüm" diyebilir mi? Ama bu kıyas olmadı ki, bu maddî bir haram. Ne alakası var bilinçaltı ritüelleri ile! Ahh daha kötü ya! Maddî olan haram günah yükler iken, manevî olan haram iman çalıyor be kardeşim.

Bugün itikadlar bozulduktan sonra başın secdeden kalkması hiçbir anlam ifade etmiyor ki! Tam olarak şeytanın oyunu işte! Kendini Müslüman sanan ama bilinçaltı tuğyan ile dolu olan insanlar! Bilinçaltımız; evimizdeki çeyrekleri, bilezikleri, birikmişleri sakladığımız o gizli yerden daha daha gizlidir. İnsan nasıl en değerli ziynetlerini gizlediği yeri kimseye söylemez ve onları herkese teslim edemez ise, bilinçaltını da kimselere teslim edemez.

Çünkü orada RABBİMİZ VAR! Orada İMANIMIZ VAR! Bir insan gerekçesi her ne olursa olsun kendi inanç sistemine başka frekansları dahil edebilir mi? Oraya bir şeyler kattığını iddia eden kişi, demek ki oradan bazı şeyleri silip/çalabilir de! Kaldı ki bu öğretilerin her birinin inançsız ve ehli küfür toplumların yaptıkları uygulamalar olduğunu görünce insan bir kez daha korkuyor.

Fare kapanındaki yem misali söylenenler başka. Nedir bu "öz inanç sistemi" derseniz kısaca izah edeyim. İnsanların neden illa yaratıcı bir varlığa tapma/inanma ihtiyacı duyduğunu araştırmaya başlayan bir moleküler/biyolog olan Amerikalı Dean Hamer tam 6 sene yemeden içmeden araştırma yaparak "Allah'a inanç geni olduğunu" itiraf ediyor. Bu araştırmasında birçok kişiden istifade ediyor lakin ona son noktayı koyduran tek yumurta ikizleri oluyor. Genetik yapıları birebir aynı olan tek yumurta ikizlerinin Allah'a olan inançlarının da aynı olduğunu keşfediyor. Ve diyor ki; **"genler ve inanç arasında kesinlikle bir bağ var!"**

Daha sonra insanda bulunan tam 35 bin genden hangisinin inancı etkilediğini bulmaya çalışan Hamer, "vmat2" genine "iman geni" adını veriyor. Neden "genlerimiz" ile bu kadar oynandığını, neden bilinçaltımızın bu kadar kurcalanmaya çalışıldığını artık daha detay vererek izah etmemize gerek kalmış mıdır?

Bu tertemiz ümmeti tankla topla yenemeyeceklerini asırlardır yeterince anladılar. Ve şu an siber savaşlar adı altında zihnimizdir asıl hedef. Çünkü zihni ve bilinçaltı işgal edilmiş bir insanın eline silah verseniz bunu düşmanına

değil, kardeşine ve hatta kendi kafasına sıkacaktır. Osmanlı'nın yıkılmasına ön ayak olan Lawrence'ler sarıklı, sakallı ve hatta teheccüd namazı kılan Müslüman görünümlü papazlardan oluşuyordu.

Diyeceğim o ki bugün birilerinin örtülerinin, kelamlarının, durdukları yerlerin bizimkilerle aynı olması sizleri aldatmasın. Çünkü dişi kıran pirincin içindeki beyaz taş olur, siyah zaten kendini gösterir ve kişi lokma diye onu zaten ağzına almaz. Bu din 1400 yıldır ehl-i sünnet müfessir ve muhaddisler tarafından yeterince izah edilmiş ve hardal tanesi kadar açık kapı bırakılmamıştır. Kim bize "bu din asırlardır yanlış aktarılmış, aslında bu yok, bence şu şöyle" nidalarıyla geliyorsa ve saçma sapan ritüelleri empoze ediyorsa oradan fersah fersah uzaklaşmamız lazımdır.

Sabır, sebat, tefekkür, tevekkül, namaz, niyaz, sadaka, imtihan kavramlarını yitirmiş bir ümmet olarak boş vaadlerin peşinde itikadımızdan da olmamızdır gerçek amaçları. Çünkü çok iyi biliyorlar ki dünya da yıkılsa, canımız da çıksa tevekkülümüze sarılır, dişlerimizi sıka sıka sabrederiz biz! Ve bu sabır ile üstesinden gelemediğimiz hiçbir şey olmamıştır bu cihanda. Ancak bu kavramları ne zaman yitirdik ve bilincimizi teslim ettik ne yazık ki ilk rüzgârda devrilen zayıf bir dal parçası haline dönüştük zamanla.

Kimimiz eş, kimimiz çocuk, kimimiz sağlık, kimimiz maddîyat ama netice olarak hepimiz bir şekilde sınandık. Elbette sınanacağız! Yoksa bu dünyada ne işimiz var? İmtihan dünyasında değil miydik neticede? Hem

sadece biz değil, bizden öncekiler de sınandı Âdem ﷺ'a kadar, bizden sonrakiler de sınanacak, ta ki kıyamete kadar. Bundan kaçış yok!

Peki bu imtihanlarda biz yalnız mıyız? ASLA! Rabbimiz hiçbir derdi dermansız koymayacak kadar merhametlidir! Efendimiz ﷺ;

"Kuşkusuz Allah derdi de dermanı da indirdi ve her dert için bir derman yarattı. Tedavi olunuz fakat haramla tedavi olmaya kalkışmayınız."[74] buyurmuştur.

Yani etrafımızda ne kadar dert var ise, bir o kadar da derman ile kuşatıldık. Biz bunu sadece maddî hastalıklarımız için anladık; kimyasaldan, sentetikten, necis içeriklerden hep kaçtık. Peki ya manevî hastalıklarımız? Haram yollar ile tedavi yalnızca bedeni hastalıklar için mi geçerliydi? Bilinçaltı terapiler, ritüeller, meditasyonlar ne derece helal ve tayyibti?

İşte şeytan bir çoğumuzu tam da buradan yakaladı. Çünkü kişi dertlendiğinde, buhranlara düçar olur. Ve o süreçte stresin de etkisiyle gerçekten algıları kapanır, muhakeme edemez hale gelir ve kendisine çıkış yolları arar. Belki yapmam dediğini dâhi yapar. Ve unutulan şeytan tam da burada devreye girer. Avanelerine öğrettiği metodları bizlere altın tepsilerde sundurur. Ve ne yazık ki, bizden de müşterisi çoktur.

Düşünüyorum, düşünüyorum işin içinden çıkamıyorum. Teksas'lı ve sonradan Müslüman olan Najla hanım gözyaşları içinde bir kelam etmişti yaşadığı ortamı

74 Müslim, Eşribe, 12.

anlatırken; *"bayran olduğunuz Avrupa ve Amerika'da sıkıntılar var, Allah yok!"*

Mıh gibi saplanmıştı beynime. "Sıkıntılar var, Allah yok!" Ne yapacaklarını bilmez halde tutunacak dal arayan, manevîyatları olmayan zavallı insanlar topluluğu olarak görüyordu onları. Ve Allah'ı ﷻ tanımayan, İslam'ı bilmeyen bu insanların uyuşturucuya, yogaya, meditasyona, rakam yazmaya, astrologlardan medet ummaya, bilinçaltı terapilerine koşmaları aslında çok normaldi. Çünkü sığınacak bir dinleri yoktu. Din diye sarıldıkları bâtıl onlara derman olmuyordu.

Putu kendine ilah eden bir Budist otursun, saatlerce yoga yapsın o "namaz" ne demek bilmiyor ki! O lezzeti tatmamış ki! Günaha gark olmuş, buhranlar içinde yüzen bir ateist bilinçaltı terapilerine başvursun, onun secdede ağlayacağı ve "estağfurullah" nidalarıyla kapısını aşındıracağı bir Rabbi yok ki! Bu huzurun tadını almamış ki! Hayatının güzelleşmesini isteyen ve dua etme ihtiyacı hasıl olan bir Şamanist gitsin rakamlar yazsın, telkinler versin, kodlamalar yapsın onun "sadakalar vererek, yetim başı okşayarak, tespih elinde gözyaşlarıyla zikredecek, örtüsüne sarılıp makam kazanacak" bir inancı yok ki!

Peki yukarıda saydıklarımdan kat kat daha fazlasına sahip olan bizlerin, kusursuz bir dine iman eden bizlerin, kâinatın Efendisine ümmet olan bizlerin bu bâtıl ritüellere ne ihtiyacı var Allah ﷻ aşkına! Onların elinde hiçbir şey olmadığı için sığınacak kapı arıyorlar, biz ise tek ve hak kapıda dururken onların yaptıklarını nasıl yaparız ve hâşâ daha da ileri gidip nasıl bunları İslamiyet'in bir parçası sayarız?

Bilinçaltı terapileri, biyoenerji, reiki, yoga, tetalar, sekanslar, yaşam çiçeği, meditasyon, numeroloji, aile dizilimi, bağ kesme ve isimlerini tek tek zikretsem kelimelerin yetmeyeceği birçok tuzak! Bu ayetler, bu esmalar, bu zikirler kimsenin oyuncağı olmak için Rabbimizin katından inmedi. Ama her yanımızda bunları görüyoruz değil mi? Vallahi billahi ve tillahi hiçbir peygamber bunları tebliğ etmedi, hiçbir sahabe yapmadı, ecdadın haberi dahi yoktu!

Kimin dedesi bioenerji yapıyordu? Kimin ninesinden yaşam çiçeği yadigâr kaldı? Kimin büyük büyük babaannesi yoga yaptı? Hangimizin ceddinde bilinçaltı programlayan bir atası vardı? Bunlar bu devrin imtihanlarıdır!

Şeytanı öyle bir unutmakla unuttuk ki anlayamadık! Fare misali üflene üflene ısırıldık, hissedemedik. Gerçek manada muhakeme yapamaz hale geldik. Kadının biri bikinili ve affen erotik kıyafetli pozlarının altında Ayet-el Kürsî izahı yapıyor, Esmaü'l-Hüsna'dan şunu şunu okuyun diyor ve altında binlerce 'amin' yorumları var. Bu nasıl olabilir? Bugün saçın açık namaz kılamaz ve o zikirleri okuyamazsın. Nasıl olur da bikini ve erotik kıyafetlerde insanlara sure tefsiri yaparsın? Ben şu an bunları yazdığıma inanamaz bir haldeyim.

Ve gözyaşları içinde size bir ifade anlatmak isterim. İmam Nevevî hadisleri şerh ederken bir hadisi şerh edememiş. Çok enteresan değil mi? Koskoca muhaddis ve fakih bir hadisi anlayamamış ve mana verememiş. Bu hadis "giyinik çıplaklar" hadisidir[75] kardeşler.

75 Hadis-i Şerif: "Ateş ehlinden iki sınıf vardır, henüz onları görmedim: Yanlarında sığır kuyruğu gibi birşeyler taşıyıp onu insanlara vuran

O dönemde Yahudisi, Hıristiyanı, müşriği, kâfiri dahi giyinik bir halde olduğundan meşhur muhaddis hadisin altına şu ibareyle not düşüyor; "hem giyinik ve hem çıplak nasıl olur bilemedim, Allah'ın bir mucizesidir herhalde..."

Ahh İmam Nevevî! Görsen şimdiki ahvali. Bikini pozların altında ayet tefsir ediyor, Esmaü'l-Hüsnalar ile hâşâ oyun ediyorlar. Biz buna bugün susabilir miyiz? Ama binlerce Müslüman susuyor, susmayı bırakalım "amin" diyorlar. Bilinçaltı gitmiş çünkü, idrak edemiyor! Ve hatta bize karşı çıkıyorlar. "Siz böyle diyorsunuz ama onlar bizi Allah'a yaklaştırıyor!" diyorlar. Ne güzel bir bahane.

Allah'a yaklaşmak O'nun emirlerine boyun eğmek, farzlarına itaat etmekle olur! Hem Efendimizin bunca çektikleri, binlerce hadisleri, Âişe, Fâtıma, Rabia annelerimizin bunca beyanları seni Allah'a yakınlaştırmaya yetmediyse ve bakman dahi haram olan kadın fotoğrafları altında din arıyorsan burada başlı başına bir maraz var zaten.

Bir kere oturup siyer-i Nebi okumayan insanların instagram gönderileri altında derdine derman arıyor olmaları asla normal bir durum değildir. Sabah namazına kalkmamak bir kula bela olarak yeterken (bunun farkına bile varamayıp) ne olduğu belirsiz bir kişinin yazdığı zikirleri çekerek dünyalarının cennet olacağını umuyorlar.

---

insanlar; giyinmiş, çıplak kadınlar ki bunlar Allah'a taatten dışarı çıkmışlardır. Bunlar, başkalarını da baştan çıkarırlar. Başları deve hörgücü gibidir. Bu kadınlar cennete girmek şöyle dursun, kokusunu dahi almazlar. Halbuki onun kokusu şu şu kadar uzak mesafeden duyulur." buyurdular. Müslim, Cennet 53.

Bu sayıları, bu zikirleri Peygamber Efendimiz ﷺ nasıl yaptı ise, tabiin nasıl yaptı ise, sonraki âlimler ve ulema nasıl yaptı ise bu işi onlardan öğrenelim!

Elif harfini görse mertek sanacaklardan değil! Esmaları dünyevî işlerine alet edenlerden değil!

Sadece bu insanlar değil ki yarın ben de size aynı saçmalıklarla gelsem, benim de dediklerim İslam'da yoksa, ben de bu dinle oynuyorsam beni de reddedin. Bu iş şahıs işi değil çünkü. Bu dava haktır ve hakkı söyledikçe biz şahısların yanında dururuz, bu kim olursa olsun böyledir.

Bazı kadınlar çıkıyor gözüm kapalı dinlesem "vahiy iniyor" derim; hâşâ! Ama suratına bakıyorsun; tasavvuftan dem vuruyor, her yeri açık! Ama vaaz ediyor. Örtüsü yüzünden kimseyi kınamak benim haddim değildir. Hatta tesettürü olmayan hanım kardeşlerimi daha çok bağrıma basıp ellerini daha sıkı tutasım geliyor.

Burada bir anlaşalım ki yanlış anlaşılma olmasın. Ben başka bir şey demek istiyorum. Tasavvuf demek bir hardal tanesi Allah'ın emir ve yasaklarından ayrılmadan ona ruhen ulaşabilmenin adıdır. Bugün "örtü ayetini" inkâr eden bir mutasavvıf olabilir mi? Ekranlarda din anlatıyorlar ama dekolteleri var, örtüleri yok.

Rabiatü'l-Adeviyye annemizi örtüsüz düşünebiliyor musunuz? Aişe annemizin hâşâ bunlar gibi giyindiğine inanabilir misiniz? Bunca makamı kazanırken, Allah dostu mertebesine ulaşırken Allah'ın ﷻ örtü ayetini çiğnemiş olabilirler mi? Bu ne mümkün! Bir insan, sade bir vatandaştır,

"ben örtü ayetine iman ediyorum, ama nefsim şu anlık örtünmeme müsaade etmiyor, günah olduğunu biliyorum, dua edin de nasip olsun" dese ben sabah akşam ağlayarak dua ederim, onu yüreğinden öperim.

Ama kalkıp hem insanları irşad etmeye çalışıp, hatta bazı mesajlarda tayy-i zaman-tayy-i mekânı dahi kendine isnad edip hem sabah akşam tasavvuftan dem vurup, hem Peygamber'in ﷺ bile kullanmadığı "canım-cicim" gibi hitapları Allah'a atfederek güya ne kadar bağlı olduğunu ispat içine girersen; bende derim ki "örtün de görelim Rabbinin sözünü ne kadar dinliyorsun" tasavvuftan, nefs-i emmarenin mertebelerinden söz eden birinin daha ilk emire isyan edip orada nefsine yenik düşmesi bu yaşananların mucize değil, istidrac olduğunu bir kere daha ispatlar zaten.

Bu tür insanlar geçmişte de vardı, şimdi de varlar, gelecekte de olacaklar. Bizleri, onların din kisvesi altında yaptıkları bu tahribatları açıklamaya muvaffak eden Allah'a hamd olsun. Peygamberimiz ﷺ, sahabesi, tabiini, sonraki alimleri ne yaptı ise onları yapar, neyden kaçtılar ise onlardan kaçarız. Bu din tamamlanmıştır ve eksik hiçbir şey bırakılmamıştır. Bu dinin farzları, sünnetleri, haramları, mekruhları bellidir. Gayrısı insanların bu dine sokmak istedikleri bidatlerdir.

"Muhakkak ki, sözlerin en güzeli Allah'ın ﷻ kitabıdır. Yol gösterici rehberlerin en güzeli, Muhammed'in ﷺ rehberliğidir. İşlerin en kötüsü sonradan icat edilenlerdir (bidatlardır). Her bidat dalalettir."[76]

76 Müslim, Cuma, 13.

Nedir bu sayı sekansları, 4342432 tarzında yazılan yazılar derseniz kısaca izah edeyim efendim. Grigory Grabovoy isminde Hristiyan bir Rus, rakamlarla ölüleri dirilteceğini, hastaları iyileştireceğini, bolluk-bereket sebebi olacağını iddia ediyor. İnsanlar tüm bunlar için bu rakamları el bileklerine, cüzdanlarına, bedenlerine, bardaklarına vesaire yazmaya başlıyorlar. Hatta kıtalar arası yayılıyor bu iş. Amerika ve Avrupa derken 15 sene önce bu saçmalıkları Türkiye'de de yaymaya başlıyorlar. Hatta bu adamdan el alan(!) Türk kadınlar dahi var ve bâtıl şifalanma tekniklerini bu tertemiz millete aktarıyorlar.

Grigory yani bu sayı sekanslarının kurucusu Beslan katliamında ölen 186 çocuğun ailesine gidiyor ve ne diyor biliyor musunuz? "Bana belli bir miktar para verin ve "BEN SİZİN ÇOCUKLARINIZI YENİDEN DİRİLTEYİM!" Sonuç; Putin bu işe el atıyor ve açılan davalar neticesinde onu bizzat aşağılayarak hapse attırıyor.

Yani bu işin kurucusunun ahvali bu iken çok özür dileyerek söylüyorum bizim ahmak, bizim cahil Müslüman da bu sayıları alıp orasına burasına yazarak hâlâ şifa, para, bereket umuyor! Ahirette o kutlu Peygamber ﷺ hâlâ bile bile bunları yapanlar "hiç mi yetmedi benim dilimden ulaşan Allah'ın kelamları" dese ne diyecekler acaba? Bu sayıları efendimiz bilmedi, peygamberler bilmedi, sahabe bilmedi bunlar biliyor.

Hem Müslüman olup hem bir rakamdan fayda bekleyemez bir insan! Bu akıl kârı değildir asla!

Bizler nasıl insanlar olduk ki önümüze her gelene atlıyoruz. Senin zikrin yok mu? Ayetlerin yok mu? Sünnetullah nerede? Felak, Nas ve Efendimiz'in ﷺ çocuklara okuduğu dualara ne oldu ki işimiz rakamlara kaldı? Artık insanlar öyle seviyeye geldiler ki; tamamen kendilerine uygun bir hayat, beden ve din istiyorlar. Olmazsa Rabbi zorlamak için her perdeyi yırtıyorlar.

"De ki: "Allah'tan başka, ilâh olduğunu sandığınız şeyleri çağırın, size yardım etsinler. Onlar ne sizden sıkıntıyı kaldırabilirler ne de değiştirebilirler."[77]

Rivayete göre Hâce Ahmed Yesevî, ömrü boyunca Rasulullah Efendimizin ﷺ nasıl kavun yediğini bildiren bir rivayet bulamadığı için elini kavuna uzatmamıştır. Onlar, kendilerini böyle korudular. Biliyorlardı ki sünnet ile amel edilen bir kalenin kilidi kolay kolay kırılmaz. Bizim dinimiz tamamlandı kardeşler. Rasulullah Efendimiz ﷺ, her şeyi bildirdi ve yaşayarak öğretti. İnanın sadece sünnetler ile yetinsek başka bir ölçüye ihtiyacımız kalmayacak.

Peki ya aile dizilimini hiç duydunuz mu? Ben duydum. Evladı engelli doğan bir anneye; "ne günahınız vardı acaba Allah çocuğunuzu böyle yaptı, belki üst soyunuzda bir günahkâr vardı, keşke arınsaydınız" diyen bir şarlatanın ağzından duydum hem de. Bunlar başlarına maddî ve manevî ne gelirse gelsin günahlarını atalarına yükleyerek onların yaptıkları yüzünden bugün bu halde olduklarına inanıyorlar ve belli ritüellerle başlıyorlar ayine.

77 İsra Sûresi, 56.

Peki nereden çıktı bu kavramlar derseniz Hellinger isminde koyu Katolik bir adam misyoner olarak Afrika'-ya gidip oradaki kardeşlerimizi 16 yılı aşkın bir süre sömürüyor. Bu azılı misyoner sonrasında oradan dönerek Zulu kabilelerinin şamanlarından kendisine bu öğretilerin hediye olarak verildiğini iddia ederek sıvıyor kollarını. Hellinger (aile) dizilimi böylece ortaya çıkmış oluyor.

Ve yine zavallı ülkem insanları bu oltaya ilk gelen insanlar oluveriyorlar. Çünkü bunları empoze edenler çok bilindik, onlarla aynı sloganları atan, elit elit konuşan tipler oluyor. Katolik bir misyoner şamanlardan ritüel alıyor, bizimkiler inanıyor. Hatta 2 kuşaktan dedem hırsızlık yapmış o yüzden oğlumun ellerinde egzama çıktı diyeni dahi gördü bu gözler. Ahh diyorum ahh!

O zaman bu zihniyetle; tüm ceddi müşrik olan, diri diri kız çocuklarını gömen, su yerine şarap içen babaları ve ataları olan sahabe efendilerimiz desenize yanmışlardı! Ataları nasıl insanlardı? Neredeyse hepsi günah yüklü müşriklerdi. Mus'ab bin Umeyr hazretleri, Uhud'-da paramparça edilirken hangi atasının günahının bedelini ödedi?

Efendimiz ﷺ azılı kâfir olan amcasının hangi gen aktarımını yüklendi ve cezasını çekti? Hiç olabilir mi böyle bir şey? Niye sürekli başınıza gelen işlerin, hastalıklarınızın, ruhsal bunalımlarınızın suçlusunu arıyoruz! Hem de nerede? Nerde ne bâtıl varsa onların telkinleriyle kemikleri dahi kalmamış atalarımızın ömürlerinde.

Bizler İslam ile şereflenirken bildik ki "kimsenin günahını, kimse yüklenemez"![78] Bu işin sonu dahi Allah'a isyana sevk ediyor, görmüyor musunuz? Bugün üçüncü kuşaktan nefsine uyup haram işleyen nenemin günahını benim tertemiz sabi yavrumdan çıkaran bir Allah ﷻ olduğuna itikad edebilir miyim? Bu Rabbimizin sıfatlarına açılan bir savaş değil midir aynı zamanda?

Ben birçok mesele ile misallendirebilirdim bu yazımı lakin günümüzün en büyük vebalarından biri olan "bilinçaltı tuzaklarıyla" misallendirmek istedim. Çünkü ezelden ebede düşmanımız olan şeytan öyle bir oyun kurdu ki üzerimize, akıl sır ermiyor. Bugün hiçbirimizi Yahudi, Hristiyan, Budist, Şaman yaptıramazdı bunları ama onların tüm ayinlerini bizlere ritüel olarak, inandırarak yaptırdı güya Müslüman olan bunlar!

Bizler tertemiz bir dine sahibiz, bizler Efendimiz'in ﷺ derin bir iç çekip "ÖZLEDİM" buyurduğu KARDEŞLERİYİZ. Bizler kara taşın içerisindeki kara karıncanın nidasını işiten bir RABBİN kullarıyız. Bu şerefimizi, bu izzetimizi harcatamayız! Yoksa Mevlamızın azabı ve gazabı öyle bir inerki yüzümüze, ne olduğumuzu bilemez hale geliriz. Şeytan düşmanımız ve hangi surete, hangi isme, hangi kelama, hangi niyete bürüneceğini bilemiyoruz. Bu nedenle her an tetikte olmalı ve önümüze konulan, sunulan herşeyde Rasulullah'ı ﷺ aramalıyız!

Belki binlerce kez dinledik Yasin Suresini. Fakat orada çok can yakan bir beyanı var Rabbimizin.

78 Fâtır Suresi, 18.

أَلَمْ أَعْهَدْ إِلَيْكُمْ يَا بَنِي آدَمَ أَن لَّا تَعْبُدُوا الشَّيْطَانَ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ

"Ey Ademoğulları! Ben, size, şeytana kulluk etmeyin. Çünkü o, sizin için apaçık bir düşmandır. Bana kulluk edin. İşte bu dosdoğru yoldur, diye emretmedim mi?"

Teşbihte hata olmaz ben bu ayeti hep şöyle tasavvur ederim. Hani çocuğumuza tembih ederiz ya; bak yavrum o camla oynama, cam tehlikelidir elin kesilir, yapma onu bırak ve güvenli olan oyuncaklarınla oyna. Dinlemez bizi, gider camla oynamaya devam eder. Bir daha yineleriz; evladım camdır, keskindir, elin kanar etme kuzum. Duymaz bile. Ve bunca uyarılara rağmen en sonunda gider elini keser. Sonra sanki biz uyarmamışız gibi basar çığlığı; "ANNEEE"!

Akan kanları görünce hem yavrumuza merhametimizden hem bizi dinlemeyip başına getirdiği işin sinirinden ne yaparız? Hem elini sarmalamaya çalışır hem de basarız kalayı; "BEN SANA DEMEDİM Mİ! Sana cam elini keser demedim mi? Oynama bırak demedim mi! Niye dinlemedin beni, böyle olacağı belli değil miydi!" Bu misalden sonra gelin ayeti yeniden okuyalım;

"Ey Ademoğulları! Ben, size, şeytana kulluk etmeyin. Çünkü o, sizin için apaçık bir düşmandır. Bana kulluk edin. İşte bu dosdoğru yoldur, diye emretmedim mi?" Şimdi gelin dürüst olup itiraf edelim, şimdi bizim ne farkımız var bile bile camla oynayıp elini kesen yaramaz bir çocuktan? Bile bile yanlış yollara girip, Bile bile boğazımıza kadar günahlara gark olup sonra; "RABBİM!" diye sığınmıyor muyuz yine O'na!

Sen ne güzelsin Rabbim... Nasıl ki bizler evladlarımız ne yaparsa yapsın; yeri gelir kızsak da, küssek de, yüreğimiz dağlansa da kesip atamıyor ve en nihayetinde yüzümüze bir gülmesiyle bağışlıyorsak; sende avuçlarımızı açtığımızda, secdene kapandığımızda, "affet" diye boynumuzu büktüğümüzde bizi geri çevirmiyorsun. Kınamıyorsun, ayıplamıyorsun, yüzümüze vurmuyorsun. Bilakis örttükçe örtüyorsun, sakındıkça sakınıyorsun. Günahlarımız boyumuzdan büyük, affedersin değil mi Rabbim?

Sen ki bir annenin öz yavrusuna olan şefkatine nispetle biz kullarına daha şefkatlisin değil mi Rabbim? Zaten bu yüzden bu kadar şiddetli ve celalli uyarıyorsun bizleri! Mahşerde günahkârlar, mümin kullarından ayrılırken söylenecek olan bu nidaları işitmeyelim diye bazen ikramına müsibet elbisesi giydiriyorsun. Çoğu zaman farkına bile varamıyoruz Allah'ım ﷻ!

Aslında hayrımıza olan birçok mevzuyu biz nefsimize uyarak ellerimizden kaçırıyoruz. Bunun bir "terbiye" olduğunu kesinlikle anlamıyoruz. Bilsek de doğruları, eğriye meylediyoruz. Ama yine de sızlıyor vicdanımız.

Senin olmadığın yerlerde geziyor ama orada da mutlu olamıyoruz ki! Öyle bir zamandayız ki Rabbim, arafta gibiyiz! Bize ne oldu Rabbim?

Ne yaptılar bize böylesine, hakkı göre göre çiğner olduk? Bir yalan söylediler bize. Hakkın üzerini süslü dünyevi lezzetlerle örttüler. Allah'a ﷻ ve yoluna dair ne varsa adeta unutturdular. Namaz kılınca huzuru buluyor

ama ısrarla namaz kılamıyoruz. Örtünün en zirvesi olan bol ve siyahlara bürünmeyi istiyoruz fakat ısrarla bunu erteliyoruz.

Ne olur; yardım et düşe kalka yürümeye çalışan biz acizlere. Yine de kapındayız Allah'ım. Şaşkın, ahmak, isyan ve nisyan içerisinde olsak da; kapındayız Allah'ım! Unuttuğumuz davamızı hatırlat bizlere.

Nene Hatunlarımızın tırnaklarıyla tutunduğu, Seyyid Onbaşıların omuzladığı bir davamız vardı sanki hayal meyal aklımıza gelen. Biz niye buradaydık? Biz ne yapıyorduk? Sultan Süleyman'ın 71 yaşında at üzerinde can vermesine sebep olan o mevzu neydi? Fatih Sultan Mehmed hangi aşka tutulmuştu ki atını denize sürdüğünde; "ya ben onu alırım, ya o beni!" diye dişlerini kırarcasına sıkıyordu!

Nasıl bir dertti ki bu, Filistin askılarıyla asılmış bedenlerinde şakıyan joplara, sökülen tırnaklarına, cımbızla çekilen sakallarına aldırmayarak; "Allah ﷻ de Haluk, Allah de!" diye ışıl ışıl gözleriyle bakabiliyorlardı zindanda. Bu nasıl bir işti kardeşler? Onların hatırlayıp, bizim unuttuğumuz bu şeytan nasıl bir düşman idi! Bu dava nasıl bir davaydı?

Ve biz ne yapıyorduk? Kendi kendimize bir şefkat tokadı atıp bu rüyadan uyanmalıyız.

Çünkü; ortada çok ciddi ve şiddetli mevzular var. Ortada şeytan denilen bir gerçek var. Ortada edilmiş çok büyük bir yemin var! Şeytan ile aramızda kıyamete kadar güdülecek olan tabiri caizse bir kan davası var! Biz unutuyoruz, o unutmuyor!

Yarattı Mevla; melekleri nurdan, cinleri ateşten, insanoğlunu topraktan. Cinlerin "Can" isminde kavmi vardı ve bu kavmin içinde Azazil isminde Allah'a karşı kulluğu ile önde gelen biri yaşıyordu. Hatta öyle ileri derecede bir kulluk ve bilgelikti ki bu, Allah "Can" kavmini yok etmesine rağmen içlerinden Azazil'i seçip meleklere hoca tayin etmişti. Azazil meleklerin hocası olarak yaşamaya devam etmişti. Sonrasında biri daha yaratıldı, diğerlerinden farklı olarak.

Ne nura benziyordu ne de ateşe. Çamurlaşmış bir topraktı bu. Azazil bir kendine baktı, bir de hakir gördüğü o toprağa. Çok şaşırmıştı. Gelip gidip cennetin ortasına serili olan çamurdan bedene bakıyordu. Hatta bir rivayete göre içine girip çıkıyor ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Ve nihayet Rabbi nida etti; **"Adem'e secde edin!"**[79] Tüm melekler anında eğildiler. O çamur bedene tazim ve hürmet gösterdiler. Biri hariç! Azazil. O an tasladığı büyüklük, ettiği haset, duyduğu kıskançlık ve eşsiz kibri sebebiyle kâfirlerden olmuş ve kıyamete kadar Azazil olan isminin "Şeytan/İblis" olarak anılmasına neden olmuştu.

Nasıl bir kibirdi bu... Yetti mi peki? Yetmedi Şeytana; "ben bu yarattığın Adem'den daha hayırlı ve daha üstün bir varlığım. Ben ateşim, o çamur!" diye bir anda içindeki isyanı döküverdi ortaya. Bunun üzerine Rabbimiz "sen aşağılıklardansın" diye nida ederek onu kovdu. Daha sonra Şeytan; "o zaman bana insanların tekrar diriltilecekleri güne kadar mühlet ver!" dedi. Rabbimiz de:

79 Bakara Suresi, 34.

"Sen mühlet verilenlerdensin" buyurdu. Ve sonra şeytan kendisinin daha üstün, ademoğlunun daha aşağı olduğunu Rabbimize ispatlamak için; "(öyle ise) beni azdırmana karşılık, yemin ederim ki, ben de onları saptırmak için senin dosdoğru yolunun üzerinde elbette oturacağım." "Sonra (pusu kurup) onlara önlerinden, arkalarından, sağlarından ve sollarından sokulacağım ve sen onların çoğunu şükreden (kimse)ler bulamayacaksın." diyerek kendince bir intikam yemini etti!

İşte burada büyük bir mevzu var aslında. Şeytan bizi azdırmak, Rabbimizin yolundan çıkarmak ve kendisi ile birlikte isyan ettirip kendi iddiasını doğrulamak istiyor için mühlet istiyor. Ve bizleri azdıracağına dair de büyük bir intikam yemini ediyor! Şeytan Rabbimize isyan ile demek istiyor ki: "Sen ki beni meleklere hoca tayin edip sonra bu ademoğullarını benden üstün tuttun, gör bak ben onların ne olduğunu, nasıl aşağılık ve günahkâr olduklarını sana ispatlayacağım! Kıyamete kadar bu kan davamı sürdüreceğim! Onları asla rahat bırakmayacak her birini kendime avane yapacağım!"

Allah'ta ﷻ ona izin ve mühlet veriyor. Aslında mevzu yine bizim imtihanımız! Şeytan ise Rabbimizin müsaadesi ile buna vesile oluyor sadece. Ve nihayetinde ezeli düşmanımız olan şeytan, Âdem ﷺ ile birlikte yeryüzüne iniyor.

Çok acayip işler çok! Düşünsenize meleklerin günah işleme gibi bir durumları söz konusu değilken, Rabbimizin onlara tayin ettiği iki hoca da günaha meyilli iki varlık olmuş! Biri şeytan (Aleyhillane) biri Âdem ﷺ.

İkisinin mücadelesi var aslında ortada. Biri tüm ilmini Allah'ın istediğinin tersine isyanda kullanan, kibrine yenilen, tüm bildiklerini şerre kullanan, işi isyan ve nisyan olan şeytan. Bir diğeri ise Rahmanî, Hakkanî, hayırgâh biri olan Âdem ﷺ. Velhasıl, bunların hepsi zaten ezelde takdir edilmiş. İki hocanın kavgası, iki hocanın talebeleriyle kıyamete kadar devam edecek.

Peki şimdi soralım mı nefsimize; BİZ BU İŞİN NERESİNDEYİZ? HANGİSİNİN SAFINDAYIZ? YAPTIKLARIMIZLA KİMİN TARAFINI KUVVETLENDİRİYORUZ? BİZİM YAŞAYIŞIMIZ KİMİ MEMNUN EDİYOR? ŞEYTAN BİZİ GÖSTERİP "BAK, GÖRDÜNÜZ MÜ? BEN DEMEMİŞ MİYDİM!" DİYOR MU?

Yüreğimin sancısı ile, tüm yaşanmışlıklarımız ile, kalbim ağrıyarak tekrar soruyorum. Ey kardeşim! Biz kimin safındayız? Sahabe biliyordu bu yemini. O yüzden başlarına gelen hiçbir olaya aldırmıyorlardı. Onlar için yaşadıkları hayat, mal-mülk önemli değildi. Onlar için kimin safında durdukları önemliydi, zaten Efendimiz ﷺ'ın dizinin dibinde çektikleri çileler, uğradıkları işkenceler tamda bunun içindi! Ecdad biliyordu yaradılıştan beri süregelen bu intikam ateşini! Zaten bu yüzden yürüttüler gemilerini karadan, tamda bu yüzden atlarını çatlatırcasına sürdüler küffârın üzerine! Tam da bu nedenle kundaktaki bebeklerini bırakıp mermi taşıdılar siperlere. Onlar için kimin safını kuvvetlendirdikleri önemliydi, gerisi kuru bir kavga idi.

Peki biz? Gelmişleri-geçmişleri, elleri-avuçları binbir izzet ile dolu olan biz! İçim yana yana, ciğerim pare pare

soruyorum; biz bu işin neresindeyiz? Biz hangi safta duruyoruz?

Durum budur! Asıl meselemiz tam olarak budur. Biz neredeyiz? Kimin safındayız, kimi güçlendiriyoruz, kimin talebesiyiz? Aklımızı başımıza devşirmeliyiz bir an önce. Herşey bu kadar açık ve netken ebedi ahiretimizi nelere değişiyoruz?

İçinde Rabbimizin cemalini, içinde sonsuz güzellikleri, içinde Rasulullah'ı ﷺ barındıran cenneti, bu geçici dünya için öteleyen biri akıllı olabilir mi? Ahval bu iken bir etrafımıza bakalım; değer mi?

Kulaklarımıza fısıldayan iblise itibar edip günahtan günaha gezindiğimiz günler elbette olmuştur. Ama bir düşünelim o günaha girdikten sonraki hislerimizi? Lezzeti, şehveti, malı-mülkü hani şimdi nerede? Geriye günahından başka, ne bıraktı ellerimizde? Günahlardan bize;

Şeytana uymak, Allah'a asi olmak, kalbe ve surete bıraktığı çirkin lekeler, kalbe bıraktığı kasvet ve omuzlara yüklenen ayıplardan gayri hiçbirşey kalmaz. Peki; böyle bir insan mutlu olabilir mi?

Allaha asi olunarak yaşanan bir hayattan bereket beklenebilir mi? Bu konu hakkında eski alimlerden bazısı şöyle demiştir; *"farzet ki Allah seni affetti, peki nerede senin Allah'a karşı haya duygun!"* Bu nasıl bir kelam böyle!

Tamam, tevbe var lakin Rabbe karşı utanma duygun nerede? Sahi, hiç Allah'ın bizim hakkımızda bildikleri haya ettirip, utandırıp ağlattı mı bizi? Yaptıklarımızı

insanlar bilse kaçacak delik ararız. Ne insanı, çocuk bilse utanırız. Hatta değil mi ki kaç tane sabi yavrumuz sırf birilerinin günahlarına şahit oldu diye öldürüldü? Şimdi düşünün ki el kadar çocuğun şahitliğinden korkup, o ana bizzat şahit olan Allah'tan korkmamak nasıl bir itikaddır?

Ya biz Rabbimize inanmıyoruz ya da hakiki manada korkmuyoruz! Üçüncü bir ihtimali olamaz bu işin. Korkan, her an izlendiğini bilen, hesabının yazılıp o defterlerin elbet birgün açılacağına iman eden bu kadar cüretkâr olamaz çünkü. Tevbe yok mu? Elbette var ama günahın çirkinliğini, isyanını, hayasızlığını içselleştiremezsek tevbemiz dahi tevbeye muhtaç bir hale gelir.

Ben tevbe ederken utanmalıyım. Mahcub olmalıyım. Boynum bükük önüme bakmalıyım. Yanaklarım kızarmalı, avuçlarım terlemeli. Çünkü bu hatayı ben tüm kudret ve gücü elinde bulunduran azamet sahibi âlemlerin Rabbine karşı işledim. Dilerse yer ile göğü bir anda birbirine yapıştırıp dünyayı aniden toz haline getirecek güçte olan ilahıma karşı işledim! Ya beni affetmezse, halim nice olur?

Bu KORKU ile hatamı itiraf etmeliyim. Bu celal karşısında ellerim titremeli "estağfurullah" çekerken. Beni daha görmeden özleyen, "ümmetim" diye yeri göğü inleten, "kardeşlerim" diye asırlar sonrası için ah çeken Peygamber Efendimize ﷺ rağmen işledim. Bu vicdan yarası ile gözyaşlarımı akıtmalıyım. Bu KORKU her yanımı sarmalı.

Ama aynı zamanda bildim ki o kutlu yol şedid olduğu kadar merhametle de doluymuş. Tevazu yoluymuş, ben Rabbimden bunu da gördüm. Bu yüzden birazda ÜMİT

ile hatamı itiraf etmeliyim. Af diye diye ruhumu rızıklandırmalıyım. Korkum ve ümidimi koyarak avuçlarıma gözyaşlarıma tebessümü karıştırmalıyım. Evvela kendimize şefkat tokadı atıp, sonra yine kendimize sıkıca sarılmalıyız. Her an ama her an Rabbiyle konuşan, ölümü aklından çıkarmayan ve herşeyden öte "utanmayı" bilen insan bu kadar kolay günaha yaklaşamaz çünkü.

Ancak yine de biliyoruz ki aciziz, eksiğiz, noksanız. Ayaklarımızın dosdoğru yolda sabit kalması için çırpınmaktayız. Biz bu dünyaya Muhammed'in ﷺ ümmeti olarak gelmişiz. O'nsuz bir asırda doğarak zaten hicran ve özlem ile yaşamaktayız ama biliyoruz ki O'nsuz başladığımız bu yolun sonunda kollarını açmış sarılmak ve tüm acılarımıza üfleyip "geçti, bak bitti" diyecek olan bir Rasulullah'ımız var. Nasıl bu yolda O'na doğru koşarken ayaklarımıza günahların dolanmasına, bizi düşürmesine, yoldan çıkarmasına müsade ederiz?

Düştük mü? Dizlerimiz mi kanadı? Günahın açtığı o yaraya, tevbe merhemini sarıp yeniden koşacağız. Belki şu an kanayan dizlerinle düştüğün yerde kalmış bir kardeşim olarak okuyorsundur bu satırları. Haydi kardeşim, ver elini. Sımsıkı sarıl tevbene, koşalım Peygamberimize! Ve haykıralım hep birlikte; "sil Allah'ım yalvarırım sil! Rızan olmayan tüm düşüncelerimizi, işlerimizi, amellerimizi sinemizden sil!"

Ama biliyorum. Bazen günahlarının çokluğuna bakıp yüreğin sıkılıyor, gözlerin dalıp gidiyor. Yaşın kaç olursa olsun, ruhuna yapışan ve günden güne canını kemiren o sıkıntılar aklından çıkmıyor. Olmuyor, bitmiyor,

sonu gelmiyor. Biliyorum. Ama sen de bilmelisin ki sen kaygılandıkça, bunaldıkça, düşündükçe kendi üzerine çıkış kapılarını kapatıyor, yarana merhem yerine zehir döküyorsun. Bunalıma giriyorsun ve gece gündüz buhranlar basıyor bedenini. Düştüğün günahtan kurtulabilmek yerine hata üzerine hata yapıyor daha da çok dibe batıyorsun.

Çünkü bu hep böyledir. Allah'tan başka her neyden korkuyorsan işte o başına bela olur. Kaygıların seni günahtan günaha sürükler. Kaygı ise öyle basite alınabilecek bir durum değildir. Basit gibi duran çok ciddi bir meseledir. Bu konuda en güzel misal Yakup Peygamber olur diye düşünüyorum.

Bilirsiniz evladlarından ona en sevimli gelen Yusuf'u idi. Çok detaya girmeden yazmak gerekirse kardeşleri Yusuf'u gezintiye götürmek istediğinde Yakup ﷺ çok "kaygılandı" ve kaygısını diline vurdu; "ben Yusuf'u kurt kapmasından korkuyorum!" dedi. Bu kaygıyı dile getirmesi ne yazık ki Yusuf ﷺ'ı kuyuya atan kardeşlerinin aklına kurt planını getirmişti.

Babalarının endişesi ve kaygısı, onların tıkır tıkır işleyen planları haline geldi. Kendi ağzıyla kendi söyleyivermişti Yakub ﷺ. Ve nihayetinde kardeşleri Yusuf'suz eve döndüğünde kaygılandığı şekilde; "Yusuf'u kurt kaptı!" dediler. Sonra çok üzüldü Yakub ﷺ çok! Hatta günümüz tabiri ile bunalıma girecek kadar streslendi, ağladı, ağladı, ağladı. Gözleri görmez olana kadar ağladı. Oysa Yusuf'u yanı başında idi, ondan çok uzakta değildi ki.

Yakub ﷺ kaygıları çok iken evinin yakınlarında bir kuyuya atılmış olan yavrusunu bulamıyor, yakınındaki varlığını hissedemiyordu. Çünkü kaygı, hakikati net olarak görmesine engel oluyordu. Ama ne zamanki kaygılarını attı, sabrı en had mertebeye ulaştı, streslerinden arındı işte o zaman çok uzak diyarlardaki Yusuf'unun kokusunu almaya başladı. Yakınındayken hissedemediği Yusuf'unu çok uzak mesafelerden hisseder oldu!

Peygamber bile olsa, Rabbi tarafından böyle bir imtihana tabi tutulmuştu. Bu verdiğim misal bizlere ibret olsun diye Rabbimiz tarafından bildirilmiş peygamber kıssalarından sadece biridir. Çok büyük bir nasihat değil midir bu bizlere? Bizde çoğu zaman içine düştüğümüz buhranlar sebebiyle sağlıklı düşünemiyor, manevîyatımızı kaybediyor ve günahlara sarılıyoruz. Kaygılarımız yiyip bitiriyor tüm zihnimizi. Yakup ﷺ misalindeki gibi bazen gözümüzün önündeki hakikati dahi göremez hale getiriyor bizleri.

Tutunmaya çalıştığımız dünyevi her ip bizi kurtarmak yerine ilmek olup dolanıyor boynumuza. Başımıza gelenler karşısında tevekkül ile şu hadis-i şerife iman etmek kutu kutu antidepresanın yerini tutacaktı aslında;

"Bil ki! Eğer bütün ümmet sana fayda vermek için toplansa, Allah'ın senin için yazdığından başka sana fayda veremezler. Ve eğer bütün ümmet sana zarar vermek için toplansa, Allah'ın senin için yazdığından başka sana zarar veremezler. Kalemler kaldırıldı ve sayfalar kurudu. Ne olacaksa, artık olacaktır."[80]

80 Tirmizî, Kıyâmet, 59.

Gelmemiş gelecek için kaygı, dün için kaygı, şu an için kaygı, yaşadığımız her an, aldığımız her nefes için ayrı kaygı! Neden bir türlü teslim olamıyoruz bize yazılan kadere? Her an bizi işittiğini ve gördüğüne iman ettiğimiz Rabbimize neden güvenemiyoruz. Gerçekten bu lafta kalan bir iş bizim için. Her işi kendimiz kontrol etmek, her şeye yetmek istiyoruz ama bu mümkün değil.

Bazen düşünüyorum demek ki biz tek başına ümmet olan İbrahim ﷺ'ın yerinde olsak hâşâ neler yapardık. Bir empati yapalım mı? Düşünsenize her yerden odunlar toplanıyor, devasa bir mancınık kuruluyor, emsali görülmemiş bir ateş yakılıyor kimin için? Bizi cayır cayır yakmak için. Başımızda bir tane siyah saç kalmadığı gibi hâşâ ve kella Rabb'imize demediğimiz lafta kalmaz! "Aman ya Rabbi; ben senin dinini tebliğ ettim, niye kurtarmıyosun beni, ben sana güvendim sen beni kimlere teslim ettin, hadi kurtarsana beni! Bak ateşi yaktılar" vesaire, demediğimiz kalmaz.

İtiraf edelim; biz buyuz gerçekten. İllâ İbrahim ﷺ olmamıza gerek yok ki, hayatımızdaki ufacık mevzularda aynı kelamları söylüyoruz zaten. Kocaya, çocuğa, mala, mülke, ev işlerine... Ah ya ah! Peki İbrahim peygamber ne yaptı? Çok sakindi, zikrullah dilindeydi. Yansa da razıydı, yanmasa da razıydı. Çünkü safı belliydi, ne olursa olsun başına ne gelirse gelsin asla kaybetmeyecekti ki! Mancınık fırlattı onu ateşe doğru, havada yetişti Cebrail ﷺ; "benden yardım ister misin?" buyurunca; "ey Cibril! Rabbim benim bu halimi görüyor ve işitiyor, biliyor. Senden ne isteyebilirim ki?"[81]

81 İmam Maturidi, Tevilatü'l-Kur'an, c. 1, s. 275.

Teslimiyet... Ve ettiği tek kelam; "HASBUNALLAH VE NİʼMEL VEKİL!" Bu kadar! Haliliyet makamına bu tevekkülden başkası götüremezdi onu. Allah'ın dostu olma ünvanını ancak bu sadakat ile kazabilirdi ve kazandı! Rabbi ateşe ***"serin ve selamet ol, İbrahim'i yakma!"***[82] diye emretti.

İşte bu tevekkül ve bu sabır kâinatın görmediği şiddette olan bir ateşe boyun eğdirdi! O'na isabet eden bu ateşi selamet eden Mevla'nın gücü bizim bu cılız dertlerimize yetmez mi hiç? Sana sığınmak ne güzel Allahım!

Bazen bırakmak lazım olayları akışına ve tevekkül etmek lazım tebessümle. Bu kadar zor olmamalı Rabbimize sımsıkı sarılmak, olana ve olmayana hamd etmek. Bizler bunun tam aksine gelmemiş gelecek için dertlenip sabrımızı şimdiden tüketiyoruz. Dert sandıklarımız bizleri her gece yatağımızda boğup, uykularımızı bölerken bir gece yarısı Rabbimizle buluşmuyor oluşumuz en büyük dert değil midir hakikatte? Hiç seccademiz ıslanmamışsa gözyaşımızla, bu koskocaman bir mahrumiyet değil midir aslında? Nerede arıyoruz ki dermanı başka? Gidelim secdeye, fısıldayalım derdimizi. Ağlayalım, ıslansın seccademiz akan sımsıcak gözyaşlarımızla. Derdimizi Rabbimize anlatmak nasıl da lezzetli gelecektir o an bize.

82 Enbiya Suresi, 69.

Anlat, dök içini, dilediğini söyle. Ağla, haykır ve hatta bırak gıybetli ağızları, bırak kınayan gözleri bizzat Rabbinle dertleş. "Ey Rabbim, bana ne dediler işittin değil mi? Yüreğimi nasıl dağladılar gördün değil mi Rabbim! Nasıl incindim, şahit oldun değil mi? Senden gayrı kimim var ki gidecek. Sen merhametlilerin en merhametlisisin, halimde budur. Yetiş Rabbim!

Gıybetimizi yapmaz, bizi kınamaz, ayıplamaz, kusurumuzu yüzümüze vurmaz. O hakir görmez. O bizi incitmez. Yine "kulum" der. "Affettim" der. "RABBİM" diyene "YETTİM!" der. Bu da yetmez. "Ol" der ve gidiverir her dert ve keder. Anlayamazsın bile ne olduğunu, bir anda değişir dünyan.

Çünkü Mevla bazen ikramına musibet elbisesi giydirir. Hediyedir o aslında, ama kurdelası kördüğüm olan bir hediye. Sabır ve tevekkül ile o düğümü çözebilen, içerisindeki o mükemmel nimete kavuşur. Tevekkül ve sabır ne büyük iştir özünde.

Hacer annemiz ciğerini çatlatırcasına koşmasaydı Safa ve Merve arasında, bebeğinin topuğunu vurduğu yerden fışkırmazdı zemzem bir anda. Bekliyor Rabbimiz, bir küçücük kıpırtı bekliyor! Öyleyse bekletmeyelim Rabbimizi. Hatta şimdi kitabı elimizden bırakıp koşalım bir abdest almaya. Mis gibi giyinelim, O'nun emrettiği gibi örtünelim, huzuruna varacağız ya, öyle güzel olalım. Hangi vakit ise, o vaktin farz namazına duralım. Başımızı secdeden kaldırdığımız an, omuzlarımızda bulunan tüm dert yüklerini döktüğümüzü bilmenin ferahlığı ile artık üzmeyelim batıp gidecek bu dünya için ne kendimizi ne Rabbimizi.

Hadi, tebessüm edelim biraz. Hatta size bir sır vereyim; bunu tıp literatürü yazmaz ama "aaamaaan beee" diye bir ilaç vardır aslında. Bizim her yaptığımızı çevremiz tasdikleyecek değil ya. Herkes bizi sevecek, her işimiz tıkırında gidecek, hepimiz her günümüzü kahkahâlâr içinde geçirecekte değiliz. Hasetler edilecek, gıybetler yapılacak, kinayeler baş ucumuzda olacak.

Bazen hakikaten bu teslimiyeti yaşayamıyor oluşumuza en büyük sebep; içimizde bize yaşatılanları ve bunları yaşatan insanları fazlası ile tutuyor oluşumuzdur. Oysa şu yukarıda yazılan teselliye tutunup, her derdini secdede bırakacak biri için nefretten ziyade rahmete dönüşmeleri gerekmez mi? Neden bizi bu nimetten mahrum etmelerine izin veriyoruz? Kaynanammış, kocammış, eltimmiş, komşummuş, hocammış, arkadaşımmış... Hangisi kabirde benimle? Değer mi şu güzel ömrümü tüketmeye? Bana laf sokmuş da, emr-i vaki yapmış da, hava atmış da, hakkımda konuşmuş da, doğru anlamamış da...

Evet, fazlasıyla yapılan hatalar vardır. Ama gece yastığa başımızı koyduğumuz andan tutun da, namazda bile onları düşünmek zorunda değiliz ki biz! Bu hal onlara değil, bilakis bize kaybettirir. İçimizde nefis, ensemizde şeytan var. Bakın çok iyi anlayın burayı. Biz var ya biz, biz de az değiliz. Biz çok bollukta, çok keyif aldığımızda, sıhhatimiz yerindeyken kısacası canımız yanmadıkça secdede Rabbimize böyle içten, böyle candan gözyaşı dökmeyiz. Keşke dökebilsek ama yapı itibariyle böyleyiz!

Ama ne zaman birinden hançer yeriz, ne zaman biri canımızı acıtır işte o vakit öyle bir "Rabbim" deriz ki,

duyan şaşırır. Belki de bu yüzden Rabbimiz bizi yoluna sokmak, kendimize getirmek için bu insanları vesile ediyor olabilir mi? Böyle düşününce bizi ağlata ağlata Rabbimizin kapısına gönderenleri o kadar da büyütmeyiz belki gözümüzde. Evet, canımızı çok acıtmış olabilirler lakin bilemezler neye vesile olduklarını. Düşünsenize o en nefret ettiğiniz kişi, size aynı zamanda Firdevs'in kapılarını açtıran kişi oluyor.

Bu din böyle bir din işte. Bana zarar verdiğini zannediyor lakin benim en büyük temizleyicim olmuş. Beni makamdan makama taşımış. Benim harika bir Müslüman olmama sebep olmuş. Bunlar asrı saadette fazlası ile olmadı mı?

Bir adam düşünün ki kulu olmuştu bir kadının. O kadına kendisini ispatlamak, daha fazla gözüne girebilmek, emrine amade olduğu kadını memnun edebilmek için bir cinayet işledi. Hem de öldürdüğü kişi Efendimiz'in ﷺ gözlerinden sicim gibi yaşlar akıtan biricik amcası idi. Sırf köle statüsünden çıkıp, emri altında olduğu kadını memnun edebilmek uğruna yarmıştı Hazret-i Hamza'nın رضي الله عنه göğsünü, çıkarıp avuçlamıştı ciğerini! Sahibinin emrini yerine getirmiş, artık vaad edilene kavuşmuştu Vahşi!

O ciğeri dişleriyle koparıp çiğneyen kadının da yüreğindeki intikam ateşi sönmüştü. Hind de muradına ermişti. Nasıl sahne ama? Ne vahşi ve korkunç değil mi? Hazret-i Hamza yerde kanlar içinde, kanları ciğerini dişleyen kadının ağzından süzülüyor. Peygamber amcasının iç organları boşaltılmış, burnu yok, kulakları kesilmiş! Hangimize düşmanları tarafından böyle bir acı isabet etti?

Efendimiz ﷺ ile kıyas edelim mi derdimizi? Çünkü bu durumda sadece Hazret-i Hamza'nın değil Peygamber Efendimizin de ciğeri üzüntüden dağlanmış olacak ki, sahabe ilk kez birinin cesedini saklıyordu Allah Rasulü'nden. Görmesin diye etrafını sarmışlardı Hazret-i Hamza'nın naaşının. Lakin emir Efendimiz'den ﷺ geldi "çekilin"! Sahabenin çekilmekten gayri yapacak bir şeyi kalmamıştı. Görünce amcasını tanınmaz halde, şu sözler dökülüyordu o mübarek dilinden, "ey amcam! Sana üzüldüğüm gibi asla hiçbir şeye üzülemem. Beni bundan daha fazla hiddetlendirecek bir durumla asla karşılaşmadım."

Düşünsenize; Efendimiz ﷺ neler yaşadı, neler gördü "ama hiçbiri beni bu kadar üzmedi, hiddetlendirmedi" buyuruyor. Peki soralım mı, nasıl bir yüreğin vardı ya Rasulullah ﷺ? Nasıl bir yüreğin vardı ki bunca acıya dayanabildin? Ve en zoru, en hakikatlisi şu ki; nasıl bunca acıya karşı "affetmeyi" derman eyleyip yaralarına sürebildin ve senin ciğerini dağlayanlara "ben onu affettim" buyurabildin?

Ahh Efendim; biliyoruz ki sen her halinle bize misalsin, sen nefsinden konuşmazsın. Ciğerpareni paramparça eden Vahşi'yi bırak incitmeyi, onu bizim gözlerimizde "Vahşi رضي الله عنه" diyeceğimiz bir statüye ulaştırdın. Vahşi'yi affederek onun sahabe olmasına vesile oldun. Bizler ise yeri geliyor saçma sapan bir dünya meselesinden dolayı evladımızı affedemiyoruz.

Bize ömrünü vakfetmiş eşimizi bir yanlışına göre kırıp dökerken, anamızı babamızı yok yere kahrederken senin nasıl bir yüreğin vardı ki affetmekle kalmadın bir

de ayetler okudun Vahşi'ye. Biz namazda, oruçta seni taklit edip, yaptığından bir santim dışarı çıkmazken ahlak noktasında, affetme noktasında ne yazık ki bir santim yanına dahi yaklaşamıyoruz.

Ahh Efendim; Uhud şehitlerinin organlarıyla kolye yapan Hind vardı bir de! Canının paresi amcacığının kanını içen o kadın sana doğru yürüyünce "gelme" demedin. "Sen ki benim amcamın ciğerini çiğnedin senden mümine ve saliha bir kadın olmaz, yıkıl karşımdan" demedin. "Amcamın organlarını yiyensin sen, alma ağzına tevhidi, okuma bu ayetleri, senin o kanlı ağzını hangi su temizler" demedin.

Affettin, dualar ettin ona, hatta sürüsüne bile bereket duası bile okudun! Hatta utanarak itiraf ediyorum ki Efendim; biz olsa idik o dönemde, Hind'in Müslüman bir kadın olduğunu bile bile yerden yere vururduk onu. Onu Hazret-i Hamza'nın ciğerini çiğnedi diye kınardık. Gıybetlerin baş kahramanı ederdik. O'nun günahlarını konuşarak kendi günahlarımızı temize çekerdik!

Onların o vahşilikten, yumuşacık insanlara dönüşmesine ve nasuh tevbeleri etmesine bir ayet inmesi yeterli oluyorken bizim elimizde tamamlanmış Kur'an olmasına rağmen hakiki vahşiliği bırakamıyoruz bir türlü içimizden. Yani ashabın şu yaşadığı olaylara bak, bir de bizimkilere. Bunların yanında utanır mıyız "eltimizin boş boğazlılığını, kaynanamızın emri vaki yapışını, kocamızın surat asmasını" affedilmeyecek bir mevzu olarak görmekten?

Elbette, haklı yönlerimiz de fazlasıyla mevcuttur. Lakin anlayamadığımız mevzu tam olarak şu; verilecek mükafat öyle büyük ki, suçlu aramakla oyalanılmıyor bu yolda. Ya hu bırak, sen alacağın ecre bak. "O niye bunu yaptı, şu niye şunu dedi" diye bir başladı mı nefis, ardı arkası gelmez çünkü. "Sen benim ciğerimi söktün! Sen beni gafil anımda vurdun!" denmez bu yolda.

Vahşi ve daha niceleri Müslümanların o muhteşem ahlakına vuruldu, edeblerine hayran oldu. Bu defa onlar Müslüman olup, zamanında Müslümanlara ettikleri zulüm için sütunların ardında gece gündüz göz yaşları akıttılar.

Vahşi Müslüman olacaktı da madem Hazret-i Hamza'ya mı oldu olan? Hayır, asla! "Şehidlerin Seyyidi" olabilmesi için Hazret-i Hamza'nın göğsüne değmeliydi o mızrak! Şehid olabilmesi için bir nişaneydi o mızrak!

Ne demiştik? Bazen ikram, müsibet elbisesiyle gelir bu yolda! İkramdı Vahşi'nin mızrağı Âlemlerin Rabbinden Hamza'sına! Ve o mızrağın sahibi Vahşi. Affolunması için, belki de kefaret olması için Efendimiz ﷺ'ın "bana görünme" hitabını işitmeliydi. Sinesi çatlarcasına "bana görünme" emrine boyun eğmeliydi...

Müslüman olup, canından öte sevdiği Peygamberinin ﷺ gözüne görünmemesi imtihan olarak, sancı olarak, hüzün olarak yetti ona. Belki de sorsa idik bu sözü işiteceğine bin kere Uhud'da ölmeyi dilerdi Vahşi. Belki dünyada buna katlandığı için cennette Hazret-i Hamza ile Allah Rasulü'nün dizinin dibinden kalkmayacak Vahşi, kim bilir!

Bakın, hepsi birer bedel ödemiş bu yolda. Her bir sahabenin hikayesi çok uzundur aslında. Biz bir tek kendi eksenimizden ibaret saysak da hayatı, çok derin acılarla gelmiş geçmiş milyonlarca insan vardı bu dünyada.

Yalnız şu güzelliğe değinmeden de geçemeyeceğim; öyle güzel bir bir Mevlamız var ki; O'nun kudreti, affı, merhameti öyle büyük ki; Hazret-i Hamza ile Hazret-i Vahşi'yi el ele, kol kola bu yolda kardeş eyledi! Bu nasıl bir büyüklüktür! Öyleyse biz böyle bir Peygambere ümmet, böyle bir Allah'a kul olmuşken daha ne kadar hizmet edeceğiz nefsimize?

Bu ağır mevzuları okuduktan sonra affetmemek ve beynimizde hâlâ yapılan yanlışları döndürmek yakışmaz bizlere. Vahşi'ye cevap olarak üç ayet indirilen, yani o derece hassas olan bu dine inandık deyip karşımızdakinin hatalarını deşmek ya da onu yerden yere vurmak aslında bizi tüketen bir mahrumiyettir. Neyden mahrum kalmaktır peki?

Secdeye kapanıp acizliğini anlayıp gözyaşlarıyla sabahı etmekten, merhamet dilenmekten, gözyaşları Kur'an'a damladıkça sayfa incinmesin diye örtüsüne silmekten, af diye, affet diye yeme içmeden kesilmekten, boynunu büküp; "sen Rabbimsin" fısıltıları ile avuçlarını sıkmaktan, secdede yalvarırken uyuyakalmaktan, Kur'an'ı dudakları titreye titreye okuyup yaş dolan gözlerle ayetleri buğulu görmekten mahrum kalmaktır! Çünkü insan nasibi kadar sever, nasibi kadar affeder. Karşımızdakileri affederken evvela kendimize iyilik yapmış olacağımızı unutmayalım.

İbn Ataullah İskenderî şöyle buyurmuştur: "Sahibine üzüntü veren günah, gurur veren ibadetten hayırlıdır."

Gerçeğini bilip daim acizliğimizi Rabbimize sunalım. Avuçları günah, kin, zan ve "ah" ile dolu olan biri olarak çıkmayalım Allah'ımızın karşısına. Hayat vallahi çok kısa. Ve toprağın altında hiçbir sistemin tahsis edemeyeceği yüce bir "adalet" var. Bu yüzden affedin ki, affolunasınız. Merhamet edin ki, merhamet edilesiniz.

Unutmayın bazen ciğerimizi deşen, en büyük makamımıza vesile oluyordur. Zordur bunları hazmetmek ve içten içe sindirmek. Lakin başarmaya mecburuz, onlar için değil kendimiz için. Ruh sağlığımıza, beden sağlığımıza, manevîyatımıza, dünya işlerimize odaklanabilmek için onları affedip zihnimizden atmak zorundayız. Onlar için değil kendimiz için. Ama şeytan bu, bu kadar muazzam bir ameli boş bırakır mı?

İblis tevbelerimizin dahi içine nifak katar, oradan dahi, vurmaya çalışır bizleri!

Tam "affettim" dersin, zihninde canlanır şu cümle; "ama o bana şöyle demişti, böyle yapmıştı." Tüm yaptıklarını yıktırır bir anda sana. Çünkü ortada bir nefis var! Nefis öyle bir beladır ki Mümin olanın başına; öyle bir gizlenmiştir ki köşe bucağa, akıl almaz! Şeytanın dahi her işi meydandadır ama nefis hiç yoktur ortada. Ne olursa olsun bir tek "şeytan" dolanır dilimizde dudağımızda. Ki şeytan bile Ramazan'da bağlanır da, onun yaptıramadığı ne varsa yaptırır bu "nefs" insanoğluna.

Aslına bakarsanız şeytan bile bir yerde kabul eder "şeytanlığını", hatta o kendi ile birlikte yanacak adamlar toplarken, nefis "ben yanmam" der. "Ben" der. Ben, ben, ben! Bu "benlik" bir noktadan sonra öyle bir hale gelir ki Allah'ın ﷻ iradesini dahi kendi hükmünde zanneder hâşâ. Nefsimize uymak en yüksek makamda da olsak bir anda yere çarpar bizi. Peki ya nefsine uyanlar? Yoracaklar mı bizi? Çok yoracaklar. Yeri gelecek biz affettikçe daha da üzerimize gelecekler. Biz unuttukça daha da hatırlatacaklar. Biz sustukça, daha da konuşacaklar.

Günümüzde ne yazık ki nefsi kendini ele geçiren insanların en büyük zulümlerinden biri, Allah adına konuşmaya başlamalarıdır. Çok garip değil mi bu? Nefisleri ne fısıldıyorsa, hâşâ Allah da onu yapmak zorundaymış gibi! Hatta mizanı, teraziyi, kitabı ceplerinde taşırlar ve hemen çıkarır hesabı yapar, hükmü verirler.

Ama trajikomiktir ki her birimizin yüreğini, hevesini dilleriyle deşen bu insanlar genelde hep kendi işlemiş olduğu günahlarına karşı merhameti bol, affı geniş, toleransı çok bir Allah tasavvur eder ve buna böyle inanırlar. *"Erhamerrabimîn"* sıfatı sadece onlara tahsis edilmiştir. Çünkü Allah biliyor onların kalbini(!). Onlar bir hata yapmışsa sonsuz bahane kapıları vardır. Hatta; "o öyle demese, sen de böyle yapmazdın ki canım" diye fısıldar nefisleri kulaklarına. Kendi günahlarını dahi yeri gelir bir başkasına yüklerler.

"Sen sebep oldun!"

"Senin yüzünden sana hakaret ettim."

"Sen tahrik etmeseydin, vurmazdım."

"Yapmasaydın da konuşmasaydım." gibi, gibi, gibi.

Narşistlik diyor psikoloji buna, biz ise "nefsine köle" diyelim. O fısıltıların ele aldığı bir insan tevbe edebilir mi? Af dileyebilir mi? Merhametle bakabilir mi yanındaki insanlara? Nefsinin onu pohpohlayan telkinleriyle zehir eder durur hayatı evvela çevresine ve sonra kendine. Bu tip insanlar kendilerine müjde ayetleri okurken, o an karşısındakilere hemen helak ayetleri okurlar.

Kendi günahlarına affedici ve merhametli bir Allah ﷻ isterken, başkalarının hatalarına karşı "hemen cezalandırıcı, cehennemde cayır cayır yakıcı, kişinin günahını alnına yazıcı" bir ilah isterler. Hatta bazen haddi öyle aşarlar ki, bizzat kendileri bu hale bürünürler. Rab'leri adına konuşup haşa karar verirler. Kendileri hariç, kimsenin hata payı olmasına izin vermezler. Çevremizde misliyle bu tip insanlar mevcut.

Çok yoruluyoruz çok! Ya hu alt tarafı her birimiz aciz birer kuluz. Hatamız, günahımız, eğrimiz, yanlışımız olur, olmuştur, olacaktır ama bunun akabinde güzel bir niyetle bir şeyler yapmaya çalışmak, düştüğümüz yerden kalkmak, kaydığımız yerden tutunmaktan gayri de bir çaremiz ve çabamız var mıdır?

Kimimiz; bir anda çok güzel ve bol şekilde örtünerek, kimimiz bir yerden işittiği ayet ya da hadisi önüne gelen herkese anlatmaya çalışarak, kimimiz doğru şekilde yaşama gayreti içine girerek, iyi insan olmaya çabalayarak ya da belki yukarıda verilen misaller gibi bizi üzeni

affederek, yapılanları görmezden gelip susarak, ya da birinin hatasını ona anlatmaya çalışıp ortaya doğruyu koyma gayretinde bulunarak mücadele ediyor ve hak yolda çabalıyoruz.

Yani kısacası "iyilik" için mücadele ederken bile bu zihniyettekilerden işittiklerimiz dehşete düşürüyor bizleri. Yanlışımıza alkış tutanlar, biz düzelmeye çalışırken konuşmaya başlarlar;

-Amaaan, sen de zamanında şunu şunu yapmadın mı?

-Senin anan baban ne ki sen ne olasın?

-Sen neydin ki?

-Sende düne kadar şöyle şöyle yaşamıyor muydun?

-Seni de çok iyi biliyoruz, badi ordan!

Bu tarz sözleri önüne gelene savuran insanlar, bugün fazlasıyla mevcut değil mi? Hatta bu sözlerden biri her birimize eminim ki çokça sarfedilmiştir. Her birimizin ciğeri en az bir defa yanmıştır. Oysa bu dinin önde gelenleri, daha ağır haller yaşamalarına rağmen birbirlerine böyle mi davrandılar?

Hazret-i Ömer'e; "sen Peygamberimizi öldürmeye geliyordun! Ne ara cici Müslüman oldun, hadi ordan!" diyen bir sahabe oldu mu? Böyle bir kayıt, rivayet var mı? Ya da Halid bin Velid hazretlerine "Uhud senin yüzünden kaybedildi!" diye hayıflanan birini işittiniz mi? Sahabe birbirinin geçmişine dair tek bir kelam konuşmadı! Demek ki usul bu, olması gereken dinen ve ahlaken bu!

Hatta değerli bir hocamız ve talebeleri arasında geçen şu kıssayı her zaman anlatırım; bir umre esnasında çok kıymetli hocalarıyla birlikte Uhud Dağı'na bakıp tefekkür ediyor talebeleri. O an hocaları onlara bir soru soruyor ki sorduğu bu soru beynimde şimşekler çaktırmaya yetti. Bizde kendimize sormuş olalım; "Okçular tepesini terk eden sahabeler kimdi?" Cevap yok. Tekrar etmiş. "Okçular tepesini terk eden sahabeler kimdi?" "Size soruyorum; Okçular tepesini terk eden sahabeler kimdi?" Sonunda talebeleri mahcup bir şekilde; "bilmiyoruz hocam" demişler.

İşte o an her birimizin beynini, kalbini titretmesi gereken şu kelamlar dökülmüş dilinden. "Okçular tepesini terk eden sahabeler kimdi? İnanın bu sorunun cevabını ben de bilmiyorum. Aslında hiç kimse bilmiyor! Bu asla İslam tarihinde de yazmaz. Hatta o okçular kimdi öz çocukları da bilmez, karıları da bilmez. Çünkü ashab-ı kiram kimseye söylememiş, saklamış. Ağızlarından bu konu hakkında hiçbir şey çıkmamış. Hatta ve hatta yıllar sonra Cemel, Sıffin gibi hadiselerde birbirlerine ters düştükleri vakitlerde bile "sen zaten Uhud'da da tepeyi terk etmiştin!" dememişler! Ters düştükleri zamanlarda bile birbirlerinin hatalarını ortaya dökmemiş, birbirlerini hataları ile vurmamışlar."

İşte şimdi bir kez daha anlıyoruz ki; Uhud aslında bir yenilgi değil zaferdi! Bugün ise çok basit mevzulardan ötürü birbiri hakkında konuşmak için en ufak bir fırsatı kaçırmayan, hatta; "e olanı söylüyorum ayol, benim niyetim temiz!" diyenler var. Birbirimizi çekiştirmek,

"Olanı söylüyoruz" demek zaten gıybettir, olmayanı söylersen bu gıybet olmaz ki bunun adı iftira olur. Ama yetmez sırf birilerinin gıybeti yapılsın diye bir Müslümanı 'fasık' ilan eder, gıybeti de caizdir derler.

Şu ahvalimiz bir ayağımızı kötürüm etmiş, ümmet olarak yürütmüyor bizi. Bu durumda Efendimizin çok büyük bir tehdidi ile karşı karşıyayız aslına bakarsanız. Bir gün Rasulullah ﷺ minberine çıkıp yüksek bir sesle insanlara şöyle nida etti:

-Ey kalbiyle değil de, sadece diliyle iman etmiş olanlar! Müslümanların gıybetini yapmayın! Ayıplarını araştırmayın! Zira kim kardeşinin ayıp ve kusurlarını araştırırsa, Vallahi Allah'ta onun kusurlarını araştırır. Ve Allah, kimin kusurunu araştırırsa, onu kendi evinin içinde bile olsa rezil ve rüsva eder![83]

Var mı kusuru, günahı, ayıbı, kabahati olmayan? Öylese susacaksın, susacağız. Kardeşinin günahı ve kabahati seninkinden farklı diye sen masum olmuyorsun. Sen sadece "oradan" sınanmamışsın! Senin yolun oraya çıkmamış sadece, çıksa kim bilir sen ne yapardın?

Herkesin yürüdüğü yolu, giydiği ayakkabısı, ayağına batan dikeni, yolundaki taşları farklıdır. Dolayısı ile klişe bir söz ama "sınanmadığın günahın masumu sayılmazsın". Örteceksin, susacaksın, anlamaya çalışıp kardeşinin elinden tutacaksın. Âşikâr ettiğin, konuştuğun, kınadığın her ayıp dönüp seni bulacak zira. O merhamet abidesi Peygamberimizi ﷺ celallendiren mevzuya bakar mısınız?

83 Ebû Davud, Edeb, 35.

İnsanın tüyleri ürperiyor. Taşlayana kızmadı, sövene kızmadı, kusuru olanlara kızmadı ama celallendiği konu "gıybet eden, ayıp arayanlar" oldu.

Efendimizin ﷺ bu konularda nasıl tavizsiz olduğunu özetleyen bir mevzu daha var aslında. İki kadın vardı. Mekke'nin 50-55 derece olan çöl sıcağında oruç tutuyorlardı. Hatta öyle bir hale geldiler ki orucun şiddettinden kendilerinden geçmişlerdi. Onların bu hali hemen Rasulullah Efendimize ﷺ bildirildi. Kuşu ölen çocuğu teselli eden[84], deve sağan kişiye "tırnaklarını kes hayvanın canı yanmasın"[85] diye emreden yani bu kadar naif olan Peygamberimiz ﷺ, orucun etkisiyle perişan olan o iki kadından yüz çevirdi! Sahabe şaşkın, yani kadınlar görünüşte ne mübarek bir iş yapmış, çölde oruç tutmuş ve fenalaşmışlar.

Efendimize ﷺ tekrar söylenince bu sefer o iki kadını yanına çağırıyor o ve kusmalarını emrediyor. Kadınlar herkesin gözü önünde bir kadeh dolusu irin ve kan kusuyorlar.

Sahabe daha da şaşkın. Bunun üzerine Peygamberimiz ﷺ onlara bakıp şöyle buyuruyor;

"Bunlar Allah'ın helal kıldığı şeylerden uzak durdular (oruç tuttular), ama Allah'ın haram kıldığı şeylerle (gıybet ve dedikodu ile) oruçlarını açtılar. Birisi diğerinin yanına gelip oturdu ve insanların etlerini yemeye başladılar."[86]

84 *Buhari, Edeb* 112.

85 Müsned, c. 3, s. 484.

86 Müsned, c. 5, s. 431.

Şu hale bakar mısınız? Bunu bilmeyen kişiler bırakın kendi hallerini düzeltmeyi, başkalarının da hata ettikten sonra tevbeye niyet etmelerine izin bile vermezler. O günahı konuşur da konuşurlar. Sen tevbe edersin onlar günahı açar. Allah ﷻ belki o günahı çoktan bağışlamıştır ama kullar susmaz! Çünkü onlar cenneti kendileri garantilemişlerdir ve sanırlar ki bir kişiyi daha dahil edebilseler cennete, cennette yerleri daralacak! Sanırlar ki insanların günahlarını dillendirip, tevbelerini dillerine doladıkça zuhuratta melekler gelip; "müjde, bir kişi daha senin sebebinle cehennemlik oldu, zaten hak etmişti!" diye madalya takacak.

Hayatında kimsenin ayıbını örtmemiş biri, Uhud şehidi Hazret-i Hamza'ya ne yüzle Fatiha okuyabilir ki? Peki biz bu haddi ve hakkı kendimizde nasıl buluyoruz? İslam bu iken, ahlak bu iken; bugün yaptıklarını "Allah için" yaptığını iddia edip de, insanların ayıp ve günahlarını dillerine dolayan ve o günahları aslında kendilerine yükleyen hamalları fazlasıyla görüyoruz. Her yanımızdalar. Üzülmeyin, aksine bunlara acıyın. Çünkü bu tip insanlar asla bir gerçeğin farkına varamazlar. Başkalarının günahlarını konuştukça, kendi günahlarına tevbe etmeyi unuturlar. Çünkü başkaları günaha girdikçe, kendileri affolunuyor sanırlar. Haz verir bunlara kardeşlerine bir eziyet gelmesi. Ve nihayetinde kendilerini öyle kusursuz görürler ki bir tevbe edemezler. Bundan daha büyük mahrumiyet olur mu?

Peygamber Efendimiz ﷺ mahşerde adam kurtarmaya çalışırken, bunlar bir kişiyi daha kendi zihinlerinde

cehennemlik edince kendi makamlarının artacağını sanıyorlar zira bunun başka bir açıklaması olamaz. Bu ne kötü bir ahvaldir. Bazen bizde şeytanın fısıltıları ile bürünebiliriz bu hale. Nefsimiz bize bir insanı cehennemlik ilan etmeyi söylüyor olabilir ama Allah ﷻ ve Resulü ﷺ böyle söylemiyor.

Bizim âlimlerimiz, "sakalından alkol damlayan birini görsem dahi, belki üzerine dökülmüştür" diye düşünürüm buyurmuşlardır. Çünkü bu terazi kıldan incedir.

Hadi, hadi diyelim ki dedikleri doğru olmuş olsun. Madem çok iyi ve çok temiz Müslümanlarsa o zaman oturup günahkâr kardeşleri için gözyaşı dökmeli değiller mi? Onun için Allah'a ﷻ hususî dua etmeli değiller mi? Ama dillerine sizin hatanızı dolayıp sizi sağa sola yayarlar. Hatası olanı kötüleyerek kendilerini akladıklarını sanırlar.

Böyle bir insan olmaktan Rabbimize sığınıyor ve bu tip insanların dediklerine kulak asmayarak, ortamlarını terk ederek Allah dostlarının kelamları ile yolumuza devam ediyoruz. Kendini günahın içine batmış hisseden ve içinde bulunduğu halden çıkmak isteyen kardeşim.

Bil ki; senin Rabbin kızlarını diri diri gömen, su diye içki içen, Peygamber Efendimize ﷺ zulmedenleri tertemiz eden bir Rab'dir. Sen yeter ki ağla, yeter ki o hatalara dönme, yeter ki acizliğini bil, yeter ki namazlarına devam et ve sabırla sebat et ve kimseyi duyma. Bırak konuşsunlar. Yapamaz desinler, dün neydi ki bugün ne olsun desinler, o şunu bunu yaptı desinler. Bu senin tevbeni daha da arttırsın.

Bizler öyle olgun başaklar olalım ki, tevazu eğsin başlarımızı. "Acaba ben affolundum mu?" derdi sarsın dört bir yanımızı. Ve eğer şeytan bir gün kardeşlerimiz hakkında fısıldarsa kulaklarımıza;

-Acaba bu imtihan başıma gelse ben ne yapardım?

-Hakkında konuştuğum kişi cehenneme girse, benim cennette yerim mi artacak?

-Rasulullah ﷺ mahşerde ümmetim diye haykırırken, ben kime kusuyorum bu kini, diyerek kendimizi sorgulayalım. Sorgulayalım ki; Hazret-i Vahşi ile Hazret-i Hamza'nın el ele gireceği cennetten bizde bir pay alabilelim. Zira hayat kısa, yol çetin. Tebessüm ederek, Bismillah diyelim.

Mademki ezelden gelen bir davası var şeytanın, öyleyse bizde kendi safımıza adam toplayalım. Derdimiz kardeşlerimizle değil, eşimizle değil, dostumuzla değil şeytanın safında insanlığa savaş açmış avaneleri ile olsun. Birbiri ile uğraşmayı kesen Müslümanların nelere gebe olduğunu ah bir bilebilsek.

Bırakalım birbirimizin yakasını bunca şeytana avane olmuş düşmanlarımız varken. Kardeşlerimizi hedefe almak, onlar hakkında konuşmak, günahlarını sıralamak ki belki tevbesi edildi edilmese bile o kardeş için dertlenip dua etmek varken ulu orta konuşmak bizim yapacağımız işler değildir.

Başarmak istiyorsak asıl mevzunun ne olduğunu bilmemiz lazım. Bilmeliyiz ki; ezelden ebede süren bir dava var. Çok ciddi meseleler var! Rabbimize karşı bizim günahlarımız ile övünmek için Âdem ﷺ'dan beri müsaade alan bir şeytan var.

Kimsenin aybını görüb kılma zinhâr âşikâr
Günde yüz bin aybın örterken Rabbu'l-âlemin!

Muhibbî (Kanunî Sultan Süleyman)

Öyle zamanlardan geçiyoruz ki "daha fazla ne olabilir ki?" dediğimiz her şey sıradanlaşıyor. Her geçen gün "daha fazla" olanlara alışıyoruz. Gün geçtikçe masumiyetler yitiriliyor. İnsanoğlu değişiyor. Medeniyet ve çağdaşlık adı altında sunulan bu korkunç yaşam biçiminin, ciğerlerimizi deşen neticelerine karşı yapmamız gereken hiçbir şeyi ardımıza koyamayız. Müslümanlar savrula savrula yok oldukları bu süreci ne zaman sorgulayacaklar? Ne zaman hatırlayacağız insanlığın birikimini el birliği ile yok ettiğimizi?

Dünya resetlense; eski insanların tecrübeleri yok olup gittiği için hastalıkları nasıl tedavi edeceğiz, elimizde kalan son tohumları nasıl ekeceğiz? Bunun için artık "Ahirzamanda Fıtrat Mücadelesi" vermek üzerimize farz olmuştuur! Yapacak bir şey yok diye teslim oluştan yana mıyız yoksa "bismillah" deyip harekete geçenlerden mi olacağız?

TEKUDEMÂ

ISBN 978-625-445-589-8
9 786254 435898